

#Z8.00724

๑๖48 ก

7.4

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษ
และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3
ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน
กับวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู

ปริญญาโท

ของ

วิชา ประสารทรัพย์

1-3 ก.ธ. 2536

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

ธันวาคม 2535

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

185154

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานพจน์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ประธาน

(รศ. ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

สมสร วงษ์อยู่น้อย กรรมการ

(รศ. ดร.สมสร วงษ์อยู่น้อย)

คณะกรรมการสอบ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ประธาน

(รศ. ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

สมสร วงษ์อยู่น้อย กรรมการ

(รศ. ดร.สมสร วงษ์อยู่น้อย)

บังอร พานทอง กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ดร.บังอร พานทอง)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานพจน์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สมพร บัวทอง คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ. ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 22 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2535

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รศ. ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รศ.ดร. สมสรร วงษ์อยู่น้อย และ ดร. บังอร พานทอง ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องในการทำปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ และอาจารย์หมวดวิชาภาษาอังกฤษทุกท่าน ของโรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์ผกา ดวงศิริ หัวหน้าหมวด ผู้ให้ความช่วยเหลือ เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนให้ความสะดวกแก่ผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการทดลองสอนในชั้นเรียนของท่าน

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ และอาจารย์หมวดวิชาภาษาอังกฤษทุกท่าน ของโรงเรียนอาชีวสารคามวิทยา อาจารย์อาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด ที่กรุณารับภาระในการทำงานแทนผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยทำการศึกษา ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ขอขอบพระคุณ อาจารย์นิติมา ไกรฤกษ์ โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย และอาจารย์วัชรรัตน์ วัฒนสังการักษ์ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนเทพศิรินทร์ ที่ให้ความกรุณาในการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขเครื่องมือ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม โรงเรียนภัทรญาณวิทยา อำเภอ นครไชยศรี จังหวัดนครปฐม ที่กรุณาให้คำปรึกษาตลอดการทำการวิจัย

ผู้วิจัยจะสำเร็จการศึกษาครั้งนี้มิได้หากปราศจากการสนับสนุนของ อาจารย์เสนอ ประสารทรัพย์ ผู้ให้ทั้งกำลังใจและกำลังใจปัญญาแก่ผู้วิจัยตลอดมา

คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นสิ่งทดแทนบุญคุณของบิดามารดา และครู-อาจารย์ทุกท่าน ผู้ให้กำเนิดและให้ความรู้แก่ผู้วิจัย

วิภาดา ประสารทรัพย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	12
ความหมายของการเขียน	12
ความสามารถทางการเขียน	13
การฝึกความสามารถทางการเขียน	14
องค์ประกอบของการเขียน	16
ระดับของการเขียน	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบความสามารถทางการเขียน	19
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตรวจงานเขียนแบบเรียงความโดยใช่	
ESL Composition Profile	22
คำอธิบายคุณลักษณะต่าง ๆ ใน ESL Composition Profile	25
งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการตรวจเรียงความแบบ ESL	
Composition Profile	35
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนววรรณฐาน	36
ทฤษฎีและหลักการ	36
อรรถลักษณะของภาษา (Genre)	41
แนวทางการประเมินวิธีสอนแบบวรรณฐาน	53

ประโยชน์ของวิธีสอนแบบอรรถฐาน	53
การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบอรรถฐาน	54
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวอรรถฐานในประเทศไทย	57
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวอรรถฐานในต่างประเทศ	57
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ	58
ความหมายของเจตคติ	58
องค์ประกอบของเจตคติ	59
การเกิดเจตคติ	59
การเปลี่ยนแปลงเจตคติ	60
ประโยชน์ของเจตคติ	60
เจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศ	61
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย	63
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษในต่างประเทศ	64
สมมุติฐานของการวิจัย	64
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	65
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	65
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	66
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ	66
แผนการสอนของกลุ่มทดลอง	66
แผนการสอนของกลุ่มควบคุม	67
ข้อสอบเขียนภาษาอังกฤษแบบเรียงความ	69
แบบฟอร์มการตรวจงานเขียนแบบ ESL Composition Profile	70
แบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ	76

บทที่	หน้า
การดำเนินการทดลอง	77
การวิเคราะห์ข้อมูล	79
สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล	79
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	84
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	84
การวิเคราะห์ข้อมูล	84
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	85
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	91
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	91
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	91
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	92
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	94
อภิปรายผล	95
ข้อเสนอแนะ	103
บรรณานุกรม	105
ภาคผนวก	114
ภาคผนวก ก	115
ภาคผนวก ข	158
ภาคผนวก ค	165
ประวัติย่อผู้วิจัย	172

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	78
2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถ ในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อน การทดลองและหลังการทดลอง	85
3 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง	86
4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถ ในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อน การทดลองและหลังการทดลอง	87
5 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง	87
6 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในเชิง พัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง	88
7 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง	89
8 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเจตคติต่อ การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง	90
9 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง	90
10 แสดงคะแนนความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของ กลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง	166
11 แสดงคะแนนความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของ กลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง	167

ตาราง	หน้า
12 แสดงคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง	168
13 แสดงคำอธิบายจำแนกของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ...	170

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะต่าง ๆ	52
2 แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบบูรณาการ ..	54
3 รูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ของออลเลอร์ และคนอื่น ๆ	61
4 รูปแบบเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ของการ์คเนอร์	62
5 กราฟแสดงคะแนนงานเขียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองทุก 2 สัปดาห์ จำนวน 4 ครั้ง	171

บทนำ

บทนำ

ภาษามีบทบาทและหน้าที่สำคัญยิ่งในสังคม กล่าวคือ ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารกันระหว่างคนในสังคม ภาษาช่วยถ่ายทอดความรู้ ความคิด และช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างชนในชาติและระหว่างชาติ (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ. 2529 : 6) ในบรรดาภาษาที่ใช้ติดต่อระหว่างชนต่างชาตินี้จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษนับเป็นภาษาหนึ่งที่มีความนิยมในการใช้ติดต่อสื่อสารกันมาก ถือเป็นหนึ่งในจำนวนภาษาสากล (International Language) ความสำคัญของภาษาอังกฤษในปัจจุบันสามารถประจักษ์ได้จากจำนวนคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ดังที่สตรีเวนส์ได้สำรวจพบว่า จำนวนคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีประมาณ 350 ล้านคน ในขณะที่ผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่ภาษาแม่หรือไม่ใช่เจ้าของภาษา มีประมาณ 700-800 ล้านคน (Stevens. 1987 : 56) แสดงว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้นำมาใช้มากภาษาหนึ่งในโลก

สำหรับประเทศไทยนั้น ได้เห็นความจำเป็นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพราะเริ่มมีการสอนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จากนั้นก็ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรให้มีความสอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมแต่ละสมัยมาโดยตลอด ส่วนในปัจจุบันก็เช่นกัน ดังได้กล่าวไว้ในหลักการของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ฉบับปรับปรุง 2533 ว่า การติดต่อกับชาวต่างประเทศในด้านการเมือง การค้า การท่องเที่ยว ขยายตัวมากขึ้น คนไทยเราจำเป็นต้องใช้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษมากขึ้น (พนอม แก้วกำเนิด. 2533 : 1)

ในปัจจุบันนี้แนวโน้มการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร โดยมุ่งให้มีการพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้านให้สัมพันธ์กัน ทั้งนี้ก็เพื่อให้นักเรียนสามารถนำทักษะทางภาษาไปใช้ในชีวิตจริงได้ ดังมีจุดประสงค์ข้อหนึ่งของวิชาภาษาต่างประเทศในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) กล่าวว่า เพื่อให้มีทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ในภาษา ที่เลือกเรียนสำหรับใช้ในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาใน ระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งให้รู้วัฒนธรรมที่สอดคล้องกับภาษา (กรมวิชาการ. 2533 : 14)

ในบรรดาทักษะทั้งสี่นั้นสามารถจัดแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มทักษะคือทักษะรับสาร (Receptive Skills) ได้แก่ ทักษะฟังและทักษะอ่าน อีกกลุ่มหนึ่งคือทักษะส่งสาร (Productive Skills) ได้แก่ ทักษะพูดและทักษะเขียน จะเห็นได้ว่าทักษะเขียนนั้นเป็นทักษะที่มีกระบวนการซับซ้อนที่สุด เพราะนอกจากจะเป็นทักษะที่บุคคลจะต้องส่งหรือผลิตภาษาด้วยตนเองแล้วยังต้องมีการถ่ายทอด สัญลักษณ์หรือภาษาเขียนให้เป็นที่เข้าใจด้วย เนื่องจากการสื่อสารทางเดียว (One-Way Communication) ไม่เหมือนกับทักษะพูดซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของแวลเล็ต ที่ว่าการเขียน นับเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนที่สุด ในการฟังและการอ่านนักเรียนจะได้รับฟังหรือเห็นข้อความจาก ผู้อื่นจึงมีบทบาทแต่เพียงตีความ หรือวิเคราะห์ตนเองว่ากำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ในการพูด นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนเอง และมีโอกาสให้คำสอดคล้องกับบทสนทนา ได้ แต่ในการเขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะเขียนข้อความชัดเจนจนผู้อื่นเข้าใจได้ (Valette. 1977 : 131) นอกจากนี้รีเวอร์สยังมีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเขียนภาษา ให้เป็นที่เข้าใจนั้นยากกว่าการพูด เพราะเมื่อเขียนสภาพนั้นคล้ายกับผู้เขียนกำลังสื่อสารกับผู้อื่น ในอวกาศ (Communication Into Space) แต่ในทางตรงข้ามเมื่อสื่อสารด้วยการพูด ผู้ส่งสาร จะทราบว่าใครเป็นผู้รับสาร สามารถสังเกตสถานการณ์ รวมทั้งอารมณ์ น้ำเสียง และสำเนียง ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร คุณลักษณะในการรับสารแบบนี้จะไม่เกิดขึ้นในการเขียน (Rivers. 1978 : 291 - 292)

นอกจากนี้ฮิวอี้ยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนเขียนว่า แม้ว่าการเขียนจะเป็นทักษะ ที่ยุ่งยากซับซ้อน แต่ก็มีประโยชน์อยู่มากคือ สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง การเขียน เป็นการช่วยเสริมแรงทักษะอื่น ซึ่งได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการอ่าน ทำให้ การเรียนรู้ทักษะเหล่านี้คล่องขึ้น (Hughey. 1983 : 6) ยิ่งกว่านั้นริเวอร์สได้แสดงความ คิดเห็นเรื่องประโยชน์ของการเขียนว่า ในการที่ครูสอนเขียนให้แก่นักเรียนนั้น การเขียนจะช่วย

ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ กล่าวคือ ประการแรกการเขียนช่วยเสริมแรงงานการเรียนรู้ทุกเกณฑ์
 วายากรณ์ ส่วนวนและศัพท์ต่าง ๆ ที่ครูได้สอนไปแล้ว ประการที่สองในขณะที่นักเรียนเขียนนั้น
 นักเรียนกำลังทดลองใช้ภาษา หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเสี่ยงที่จะใช้ภาษาซึ่งบางครั้งนอกเหนือไป
 จากที่ได้เรียนไปแล้ว ประการที่สามเมื่อนักเรียนเขียนนักเรียนได้เกี่ยวข้องกับภาษาหม้อย่างแท้จริง
 ต้องพยายามที่จะสื่อสารออกมาให้เข้าใจ จึงต้องมีการใช้สายตา มือ และสมอง อย่างสัมพันธ์กัน
 และกลมกลืน นั่นคือวิถีทางที่เสริมแรงทำให้เกิดการเรียนรู้ (Raimes. 1983 : 3) และเมื่อ
 กล่าวถึงการสอนเขียน โดยเปรียบเทียบกับการสอนพูดแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า การเขียนช่วยให้
 จดจำได้นานกว่า การเขียนเป็นข้อมูลสำหรับอ้างอิงได้ในทุกโอกาสต่อไป และที่สำคัญที่สุดคือ เป็น
 หลักฐานที่แสดงความสำเร็จของผู้เรียน และเป็นเครื่องช่วยวัดความก้าวหน้าได้ด้วย (พวงเพ็ญ
 อินทรประวัติ. 2522 : 50) ถ้าลองพิจารณาจะพบว่า นักเรียนซึ่งจบจากโรงเรียนหรือ
 มหาวิทยาลัยจะใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการเขียนถึง 80% พูดเพียง 20% (สุเบศรา ปาทาน.
 2529 : 3; อ้างอิงมาจาก Rangram Boontarik. 1979 : 24)

แต่เท่าที่ปรากฏในบรรดาทักษะทั้งสี่ นักเรียนไทยมีปัญหในการฝึกเขียน ซึ่งจากงาน
 วิจัยของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน พบว่าปัญหาการฝึกเขียนนั้นมากเป็นอันดับ 1
 นักเรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน. 2528 :
 318) และงานวิจัยของพรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์ ยังพบอีกว่าในการเขียน นอกจากจะมีความ
 ขบกพร่องในการใช้โครงสร้างวยากรณ์ คำศัพท์ ส่วนวนแล้ว ยังมีปัญหาด้านการสื่อสาร นักเรียน
 ไม่สามารถแสดงแนวคิดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์. 2527 : 3) จากการ
 ส้ารวจวิธีการสอนเขียนของครูพบว่า วิธีที่ใ้ช้มากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ วิธีฝึกให้นักเรียนเขียน
 ตามคำบอก วิธีที่ใ้ช้มากเป็นอันดับสอง ได้แก่ วิธีเรียงความตามที่กำหนดให้ (Controlled
 Composition) โดยให้นักเรียนลอกจากตัวอย่างก่อน แล้วแทนที่คำต่าง ๆ ด้วยความคิดของ
 ตนเอง อันดับสาม ได้แก่ วิธีเขียนประโยคโดยแปลจากประโยคภาษาไทย นอกนั้นเป็นวิธีอื่น
 (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน. 2528 : 324) ซึ่งวิธีเหล่านี้แทบจะไม่ช่วยแก้ปัญหา
 เลย

ในการสอนเขียนนั้น ต้องสอนให้นักเรียนมีความคิดและมีข้อมูลที่จะนำมาเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการใช้สำนวนภาษาถูกต้องตามประเภทของงานเขียนนั้น ๆ ด้วย ในส่วนนี้ วันชัย วัฒนชัยวิทย์ ได้ให้ความเห็นว่า ถ้าครูให้นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาเขียนเรื่องราวจากความคิดของตนเอง หรือให้เขียนจากประสบการณ์ที่มีอยู่ นักเรียนก็จะเริ่มคิดเป็นภาษาไทยก่อน แล้วจึงแปลประโยคเป็นภาษาอังกฤษต่อไป เมื่อเป็นเช่นนี้ ประโยคที่นักเรียนเขียนจึงไม่ถูกต้องตามหลักภาษา เนื่องจากโครงสร้างประโยคในแต่ละภาษาไม่เหมือนกัน (วันชัย วัฒนชัยวิทย์. 2526 : 20) ซึ่งสอดคล้องกับบารุง ตรีรัตน์ ที่ว่า ปัญหาที่พบบ่อยที่สุดในการสอนเขียน คือ นักเรียนไทยมักจะแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษคำต่อคำ นับว่าเป็นปัญหาที่ยุ่งยากมากที่สุดที่ต้องรีบแก้ไข (บารุง ตรีรัตน์. 2524 : 123)

จากปัญหาด้านทักษะการเขียนดังกล่าว ในเรื่องความบกพร่องในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวนภาษาตามประเภทของงานเขียน นักเรียนไม่สามารถแสดงแนวคิดเพื่อสื่อความหมายได้ และนักเรียนมักจะใช้วิธีแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ในการเขียนนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวมีแนวทางที่จะแก้ไขได้ด้วยการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน ซึ่งผู้สอนจะยึดเนื้อความ (Text) เป็นหลักโดยจัดเป็นเนื้อความชนิดต่าง ๆ (Texttypes) ในบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งสามารถจัดกิจกรรมทางภาษาโดยเป็นปัจจัยป้อนที่สมบูรณ์ (Comprehensible Input) ถูกต้องตามธรรมเนียมภาษาและการเรียนรู้ภาษาในบริบท เพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาแต่ละแบบ หรือชนิดของวรรณลักษณะ (Genre) ผู้วิจัยคาดว่าจะช่วยแก้ปัญหาที่ว่า นักเรียนไทยมักจะแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษเนื่องจากมีรูปแบบ (Model) ของภาษาอังกฤษที่เป็นปัจจัยป้อนที่สมบูรณ์ให้ และจะช่วยแก้ไขจุดที่นักเรียนไม่สามารถแสดงแนวคิดเพื่อสื่อความหมายได้ เพราะนักเรียนจะได้เรียนรู้ในวงกว้างจากเนื้อความชนิดต่าง ๆ และนักเรียนจะได้เลือกใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำงานวิจัยเพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐานกับวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู เพื่อจะได้ทราบว่า การสอนทั้งสองวิธีนี้ จะส่งผลต่อความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันหรือไม่

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังมีความสนใจที่จะศึกษา เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ก่อนและหลังการทดลองอีกด้วย เพื่อที่จะได้ทราบว่าเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน เปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ และวิธีสอนแบบใดที่ส่งผลต่อเจตคติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางบวกต่อการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อจะได้เป็นแนวทางปรับปรุงงานสอนการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานและวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา และปรับปรุงการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ประชากรที่ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ ณ ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2535 ที่เรียนวิชาทักษะการเขียน (อ.061) จำนวน 14 ห้องเรียน มีนักเรียน 700 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนครบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวนประมาณ 40 คน ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จาก 14 ห้องเรียน สุ่มมา 2 ห้องเรียน จากนั้นทดสอบพื้นฐานความรู้ ด้วยแบบทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษแบบเรียงความทั้ง 2 ห้อง แล้วนำคะแนนของนักเรียนในแต่ละห้องมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยเทียบกัน เพื่อจะจับคู่คะแนน และเลือก 20 คู่ที่มีคะแนนเท่ากันโดยการสุ่ม แล้วจึงสุ่มให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง อีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกมาจาก หนังสือพิมพ์ วารสาร และตำราเรียนต่าง ๆ อิงหลักเกณฑ์การสอนตามแนววรรณฐาน โดยเลือก วรรณลักษณะ ประเภทอภิปราย (Discussion Genre) ให้ความง่ายของเนื้อหาในระดับเดียวกับหนังสือ Writing to Communicate (อ.061)

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับทดสอบก่อนการทดลอง และจากนั้นใช้เวลาในการทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ แล้วจึงทำการทดสอบหลัง การทดลองอีกครั้งหนึ่ง รวมเวลาดำเนินการทดลองประมาณ 10 สัปดาห์

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีสอนเขียนภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น

5.1.1 วิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน

5.1.2 วิธีสอนเขียนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถในการพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษ

5.2.2 เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

- ①. **อรรถลักษณะ (Genre)** หมายถึง ลักษณะหรือชนิดของเนื้อความ (Text) ซึ่งหมายถึงความหมายในบริบทของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ และบริบทภาษามีองค์ประกอบดังนี้ คือ
 - 1.1 เรื่องราว (Field) เป็นข้อความต่อเนื่องซึ่งเป็นตัวบอกว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น
 - 1.2 ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) ในลักษณะสื่อสารเกี่ยวกับข้อความต่อเนื่องนั้น ๆ ทำให้การรับภาษาแตกต่างกันไปตามสถานการณ์
 - 1.3 วิธีการรับภาษา (Mode) ภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ จะใช้อย่างไร เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือภาษาภาพ
- ②. **อรรถฐาน** หมายถึง แนวหรือพื้นฐานในการจัดเนื้อหาตามอรรถ ลักษณะของบทเรียนซึ่งส่วนใหญ่จะมีด้วยกัน 8 ชนิดดังนี้
 - 2.1 เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount) หมายถึง เรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและเป็นประสบการณ์ของผู้เขียน
 - 2.2 รายงาน (Report) หมายถึง เรื่องที่เขียนขึ้นเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน
 - 2.3 การอธิบาย (Explanation) หมายถึง การเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดอะไรขึ้น เกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น
 - 2.4 เรื่องที่เกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition) หมายถึง การเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือความคิดของตนเองที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งอาจเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง
 - 2.5 วิธีการ (Procedure) หมายถึง การเขียนแนะนำการปฏิบัติซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการหรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน
 - 2.6 เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative) หมายถึง การเขียนเรื่องเล่าจากจินตนาการ ส่วนมากมักจะเป็นนิทานหรือนิยาย

2.7 อภิปราย (Discussion) หมายถึงการเขียนที่แสดงถึงเหตุผลและความจำเป็นซ้ำให้เห็นข้อดีข้อเสียเป็นการเจาะจงให้ผู้อ่านคล้อยตาม

2.8 การสังเกต (Observation) หมายถึงการเขียนเพื่อให้เห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะเลือกใช้เพียง 1 ประเภทคือ Discussion ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชานี้ ในการที่ให้ผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องราวให้ผู้อ่านคล้อยตาม และสามารถแสดงเหตุผลประกอบเรื่องราวได้

3. วิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน หมายถึง การสอนที่จัดเนื้อหาตามชนิดของอรรถลักษณะ และจัดกระบวนการเรียนการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยอาศัยหลักการจากนักภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Frances Christie, Brian Gray, Pam Gray และ Mary Macken) ดังนี้

3.1 การให้รูปแบบ

3.1.1 เน้นการใช้ภาษาในสังคม (ใช้ภาษาให้ถูกตามบริบท)

1) ให้นักเรียนรู้จักอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อความ โดยครูและนักเรียนอ่านเรื่องที่จัดตามอรรถฐานต่าง ๆ ไว้แล้วร่วมกัน และครูจะใช้คำถามย้อน เช่น ถ้าเป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ ครูจะมีลำดับของคำถามคือ ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แล้วอย่างไรต่อใคร ต่ออะไร สรุปลงเป็นอย่างไร หรือ เกิดอะไรขึ้นกับใคร ที่ไหน อย่างไร แล้วเกิดอะไรขึ้นอีกอย่างไร

2) ให้นักเรียนค้นหาเรื่องอื่น ๆ ซึ่งมีอรรถฐานเช่นเดียวกับที่สอน เช่น ให้นักเรียนไปค้นคว้าในห้องสมุด หรือครูเตรียมเอกสารมาให้เด็กเรียนค้นคว้า

3) เสนอรายละเอียดของเนื้อหาในรูปแบบของแผนภูมิ

3.1.2 วิเคราะห์โครงสร้างในการดำเนินเรื่อง คือ ลักษณะการเขียนของเรื่องจะเป็นการวิเคราะห์เนื้อความร่วมกันระหว่างครูและนักเรียนว่าประกอบไปด้วยอะไรบ้าง เช่น เนื้อความเชิงอภิปราย (Discussion Genre) ก็จะเริ่มด้วยบทนำเข้าสู่เรื่องราวอย่างใดอย่างหนึ่งที่จะแสดงให้เห็นถึงความสำคัญ หรือความจำเป็นของเรื่องนั้น ๆ มีเหตุผล

สนับสนุนความสำคัญดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง และสุดท้ายก็ย้ำความให้สอดคล้องกับบทนำ แสดงว่าผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านคล้อยตามด้วยในจุดเน้นดังกล่าว

3.1.3 วิเคราะห์ลักษณะของภาษาที่ใช้ในอรรถฐานนั้น ๆ เช่น เนื้อความเชิงอภิปราย ก็จะประกอบด้วยข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น ส่วนมากใช้ประโยคบอกเล่า มีข้อความสนับสนุน อ้างอิงเหตุผล และใช้คำเชื่อม แสดงความขัดแย้งหรือคล้อยตาม เป็นเหตุเป็นผลกัน เช่น However, In addition เป็นต้น

3.2 ตกผลร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความได้

3.2.1 เตรียมที่จะเขียนเนื้อความใหม่ร่วมกันจากอรรถฐานเดิม

- 1) การสังเกต (ถามให้นักเรียนตอบเกี่ยวกับอรรถฐานในข้อ 3.1 เพื่อความแม่นยำในการใช้อรรถฐาน)
- 2) การค้นหา (ถามให้นักเรียนเกี่ยวกับเรื่องราวใหม่ที่มีเนื้อความของอรรถฐานเดิม)
- 3) การจดบันทึก (หลังจากได้หลักการตลอดจนแนวคิดแล้วก็ให้นักเรียนจดบันทึกลงไป)
- 4) การอภิปราย (แบ่งกลุ่มเพื่อให้นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องใหม่ที่จะเขียน)

3.2.2 การสร้างเนื้อความใหม่ระหว่างนักเรียนและครูในอรรถฐานเดียวกัน โดยครูถามให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย และเขียนโครงร่างร่วมกัน

3.3 การสร้างเนื้อความร่วมกันในกลุ่มและสร้างเนื้อความอิสระ

- 3.3.1 ให้นักเรียนปรึกษาหารือกันในกลุ่มเกี่ยวกับการเขียน โดยมีครูเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ
- 3.3.2 ให้นักเรียนเขียนโครงร่างของเรื่องใหม่ลงในกระดาษชาร์ตของแต่ละกลุ่ม
- 3.3.3 นำผลงานมาเสนอหน้าชั้นและอภิปรายร่วมกัน เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง

3.3.4 การใช้อรรถาธิบายอย่างสร้างสรรค์ (นักเรียนสามารถใช้อธิบายได้
อย่างอิสระเป็นของตนเอง โดยการเขียนเนื้อความที่สมบูรณ์จากโครงร่างของแต่ละกลุ่ม)

4. วิธีสอนเขียนตามคู่มือครู หมายถึงการสอนเขียนตามแผนการสอน โดยให้นักเรียน
ได้รับการฝึกเขียนตามขั้นตอนการเรียนการสอนของคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา
โดยใช้เนื้อหาเดียวกับกลุ่มทดลอง ครูจะดำเนินการสอนตามลำดับขั้นต่าง ๆ ดังนี้

4.1 นำเข้าสู่บทเรียน ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดควา
สนใจได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ และใช้อุปกรณ์ที่นำ
สนใจและเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

4.2 แจ้งจุดประสงค์ ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่านักเรียนจะได้รับ
อะไรบ้างในแต่ละคาบ และนักเรียนควรจะได้มีการพัฒนาพฤติกรรมการเขียนอย่างไรบ้าง

4.3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้ ครูทบทวนความรู้เดิมโดยการให้
คำถาม หรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนเรื่องคำศัพท์
สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเรียน

4.4 ครูเสนอบทเรียนใหม่ ครูสอนคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์โดยใช้
อุปกรณ์ต่าง ๆ และสร้างสถานการณ์ในการอธิบายคำถาม และให้ตัวอย่าง

4.5 ให้แนวการเรียนรู้ ครูบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตัวเอง
โดยครูแนะวิธีทำกิจกรรมการถามคำถามเป็นการนำทางผู้เรียน

4.6 นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน นักเรียนเขียนโดยนำความรู้เรื่องศัพท์ สำนวน
โครงสร้าง ไวยากรณ์ที่เรียนมา โดยผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ มาเรียบเรียงเป็นงานเขียน

4.7 แจ้งผลการปฏิบัติ ครูตรวจผลงานเขียนของนักเรียนแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับ
และแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนโดยใช้คำ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

4.8 ประเมินผล ครูประเมินผลได้โดยการดูจากผลงานและพัฒนาการทางการ
เขียนของนักเรียนแต่ละคนตามที่ครูกำหนด

4.9 ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอน กำหนดหัวข้อกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ
หัวข้อ ที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องที่เขียนแล้ว ให้นักเรียนเลือกนำไปเขียนเป็นการบ้านส่งครู
ครูตรวจแก้ไขแล้วนักเรียนนำไปปรับปรุงเพื่อให้ได้งานที่ดีที่สุด

5. ความสามารถในการพัฒนาการของการเขียนภาษา หมายถึง การพัฒนาในการใช้ภาษา โดยดูจากคำศัพท์ การสะกดคำ ไวยากรณ์ และสำนวนต่าง ๆ ตลอดจนการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสม สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามที่ผู้เขียนต้องการซึ่งวัดได้จากคะแนนจากการตรวจงานเขียนก่อนและหลังการทดลอง โดยอาศัยการปรับใช้เกณฑ์การให้คะแนนเรียงความภาษาอังกฤษแบบ ESL Composition Profile

6. ESL Composition Profile หมายถึง แบบประเมินเรียงความภาษาอังกฤษแบบหนึ่ง ที่ใช้ความคิดของผู้ตรวจ ตัดสินเรื่องความทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในกระบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านที่มุ่งหวังได้หรือไม่ โดยพิจารณาแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 5 ส่วนคือ 1) เนื้อหา 2) การเรียบเรียงเรื่องราว 3) คำศัพท์ 4) การใช้ภาษา 5) กลไกลทางภาษา ซึ่งแต่ละส่วนจะมีการให้คะแนน 4 ระดับคือ ดีมากถึงดีเยี่ยม ปานกลางถึงดี อ่อนถึงใช้ได้ และอ่อนมาก (อัจฉรา พัทธภัยเสวีธรรม. 2531 : 24 - 35; อ้างอิงมาจาก Jacobs. 1961 : 89 - 105)

7. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึก หรือความคิดเห็น ทั้งในด้านดีและด้านบวก และในด้านไม่ดีหรือด้านลบ เกี่ยวกับคุณประโยชน์ ความสำคัญ และกิจกรรมในการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น และได้ทำการทดลองหาคุณภาพแล้ว

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นหลักฐานสำหรับการดำเนินงานวิจัย โดยแยกตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียน
 - 1.1 ความหมายของการเขียน
 - 1.2 ความสามารถทางการเขียน
 - 1.3 การฝึกความสามารถทางการเขียน
 - 1.4 องค์ประกอบของการเขียน
 - 1.5 ระดับของการเขียน
 - 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการทดสอบความสามารถทางการเขียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตรวจงานเขียนแบบเรียงความ โดยใช้
ESL Composition Profile
 3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนตามแนววรรณฐาน
 4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ความหมายของการเขียน

โอลิวา (Oliva. 1969 : 157) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนหมายถึงการเรียบเรียงถ้อยคำ วลี ประโยคต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้ข้อความมีความหมาย เพื่ออธิบายเรื่องราวหรือเพื่อชี้แสดงข้อคิดเห็นต่าง ๆ

อะราพอฟฟ์ (Arapoff. 1967 : 33 - 39) ได้กล่าวว่าการเขียนเป็นกระบวนการทางความคิดที่นอกจากจะเป็นระบบสัญลักษณ์แทนคำพูดแล้ว ยังรวมไปถึงการถ่ายทอดข้อเท็จจริงและความคิดต่าง ๆ ของผู้เขียนออกมาในรูปประโยคที่ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์ และสื่อความหมายได้อย่างดี การเขียนจึงควรเริ่มจากระดับที่ง่ายไปสู่ระดับที่ย่างยากขึ้น

ไวท์ (White. 1960 : 16) ได้กล่าวถึงการเขียนไว้ว่า การเขียนครอบคลุมมากกว่าการสร้างประโยค ความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารคือ ความสามารถในการเขียนลำดับประโยคที่เชื่อมโยงกันถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมเหตุสมผล และเขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ ตลอดจนผู้อ่านสื่อสารสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนจะต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ กล่าวคือการเขียนจะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของภาษา (Correctness of form) ความเหมาะสมของภาษา (Appropriateness of Style) และเอกภาพของหัวเรื่อง (Unity of Theme And Topic)

แคดเลอร์ (Kadler. 1970 : 2) กล่าวว่า การเขียนคือวิธีการสื่อความหมายโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ ตัวอักษร ซึ่งมีสมาชิกในสังคมเป็นผู้ใช้เพื่อแสดงข้อความที่ใช้ชีวิตประจำวัน เช่น การโฆษณา หรือเพื่อถ่ายทอดความคิด และถ้อยคำลงบนแผ่นกระดาษ

กล่าวโดยสรุปว่า การเขียนคือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ผู้อื่นรับทราบโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ ตัวอักษร ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและยุ่งยากซับซ้อน เพราะผู้เขียนจะต้องใช้ความรู้ ความสามารถ รวมทั้งองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างเพื่อให้การเขียนนั้นสามารถสื่อความหมายได้ตรงกันทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้ที่ใช้ภาษาเขียนจึงต้องมีทั้งความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน เพราะถ้าเขียนผิดความหมายก็จะผิดไป หรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้

ความสามารถทางการเขียน

ได้มีผู้ให้ความหมายของความสามารถทางการเขียนไว้หลายท่าน ดังนี้

ลาโด (Lado. 1961 : 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากโครงสร้างภาษาที่ใช้

แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำ สำนวน อย่างถูกต้อง

เบอร์ท (Burt. 1975 : 292) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนแสดงให้เห็นถึงการจัดระเบียบความคิดออกมาในรูปประโยคได้อย่างเหมาะสม

แวลีท (Valette. 1977 : 217) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ และไวยากรณ์ โดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญด้านลีลาของภาษา

แพตตี (Patty. 1985 : 182 - 226) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการจะเชื่อมโยง จัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้น ๆ เป็นเรื่องราว

กล่าวโดยสรุปจะเห็นว่าความสามารถทางการเขียนคือ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ ไวยากรณ์ และสำนวนต่าง ๆ ตลอดจนการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสม สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามที่ต้องการ

การฝึกความสามารถทางการเขียน

ทักษะการเขียนนั้น เป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียนเพราะเป็นทักษะในการแสดงออก (Productive Skill) นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน และลีลาในการเขียน ดังนั้นการฝึกทักษะในการเขียน ผู้เรียนจะต้องฝึกอย่างมีระบบ โดยผ่านขั้นตอนการพัฒนาทั้ง 5 ขั้น (Rivers. 1978 : 245 - 255) คือ

1. การลอกเลียนแบบ (Copying) เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่เรียนไปแล้ว และยังเป็นการแสดงให้ถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์
2. การเขียนใหม่ตามแนวเดิม (Reproduction) การเขียนในขั้นนี้ต้องเขียนจากสิ่งที่เขาจำได้ หรือจากการอ่าน ตลอดจนการเขียนตามคำบอก หรือเขียนอธิบายรูปภาพ

3. การรวมประโยคตามโครงสร้างใหม่ (Recombination) การเขียนระดับนี้ นักเรียนฝึกจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว ทั้งจากการฟังและการอ่าน แต่ในเรื่องของโครงสร้างจะมีรูปแบบที่ยากขึ้น นักเรียนจะต้องรู้จักการใช้การเทียบแทนและการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค เป็นต้น

4. การเขียนแบบควบคุม (Guided Writing) นักเรียนมีสิทธิที่จะเลือกใช้คำหรือโครงสร้างไวยากรณ์ในการเขียน เพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ แต่อย่างไรก็ตามการเขียนในระดับนี้ ยังคงอยู่ภายใต้คำแนะนำของครู ครูต้องให้คำแนะนำแก่เด็กที่มีปัญหา ตลอดจนเด็กที่ชอบแปลจากภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ

5. การเขียนเรียงความ (Composition) นักเรียนมีอิสระในการเขียน รู้จักทำเค้าโครงเรื่องเอง และเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข

แพตตี (Patty. 1985 : 182 - 226) ได้เสนอแนะวิธีการที่จะเพิ่มความสามารถทางการเขียน ดังนี้

1. ทักษะในการรวบรวมความคิด (Teaching Organization Skill) นักเรียนจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการที่ดีที่สุด ที่จะแสดงความคิดของเขา นั่นคือ การจัดรวบรวมความรู้สึกนึกคิด เพื่อจะได้มีจุดรวม มองเห็นรายละเอียดได้อย่างเหมาะสม น่าสนใจ การจัดรวบรวมความคิดนี้ ขึ้นอยู่กับโครงสร้างประโยค ข้อความ ไม่มีประโยคหรือข้อความใดมีประสิทธิภาพ ถ้าไม่ได้เกิดจากการรวบรวมความคิด

2. การพัฒนาการแสดงออกซึ่งความคิดในการเขียน (Developing Sentence Sense) การแสดงความคิดที่ออกมาไม่ดีเท่าที่ควร นั้นเป็นเพราะส่วนใหญ่ักเรียนใช้ประโยคผิด การให้กฎไวยากรณ์ ตลอดจนอธิบายส่วนต่าง ๆ ของประโยค ไม่ทำให้เด็กเกิดความสนใจเพราะประโยคสำหรับนักเรียนคือ การแสดงออกซึ่งความคิดของเขา จุดสำคัญอยู่ที่ความคิดและการแสดงออกซึ่งความคิดนั้นในวิถีทางที่แจ่มชัดและให้ความรู้สึกไม่สับสน

3. การฝึกเขียนสิ่งที่ผิดพลาด (Remedying Sentence Faults) บางครั้งนักเรียนสับสนระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน โดยนำภาษาพูดมาใช้ในภาษาเขียน การฝึกประโยคที่แสดงความรู้สึกจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้

4. กิจกรรมการรวมประโยค (Sentence Combining Activities) วิธีที่ดีคือนำประโยคที่ครูหรือนักเรียนเขียนมารวมเข้าด้วยกัน นักเรียนอาจใช้วิธีหลาย ๆ อย่างในการรวมประโยค ครูควรเริ่มตั้งแต่รวม 2 ประโยคเป็น 1 ประโยค และมากกว่า 2 ประโยคเป็น 1 ประโยค ให้น้ำใจว่าความคิดจากประโยคสามารถรวมกันได้หลายวิธี

องค์ประกอบของการเขียน

การเขียนที่ใช้เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ถูกต้อง ตรงตามความคิดของผู้เขียน ประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ กัน ซึ่งนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเขียนได้จำแนกองค์ประกอบของการเขียนไว้ ดังนี้

ลาโด (Lado. 1968 : 98) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ว่า ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ด้านโครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งนอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ผู้เขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการเขียน และผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเขียน เพื่อใช้สื่อความหมายกับผู้อ่านได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของตนด้วย

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 63 - 69) เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้เสนอความคิดเห็นเรื่องนี้ว่าการเขียนที่ดีนั้นต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- content : เนื้อหาสาระของการเขียน ตลอดจนความนึกคิดที่แสดงออก
- form : การจัดลำดับเนื้อหา รูปแบบในการเขียน เพื่อให้ตรงตามจุดมุ่งหมายในการเขียนนั้น ๆ
- grammar : การใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่สามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง
- style : การเลือกโครงสร้าง เลือกความหมายเฉพาะ เพื่อทำให้เกิดอรรถรส
- mechanics : การใช้เครื่องหมายวรรคตอนให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษา

ในทำนองเดียวกัน ฮีตัน (Heaton. 1976 : 136) ได้ทำการวิเคราะห์และจัดองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการเขียนไว้ดังนี้ คือ

- grammatical skills : ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ของภาษาได้ถูกต้อง

- stylistical skills : ความสามารถในการเลือกใช้ประโยค และใช้ภาษา
อย่างเหมาะสม
- mechanical skills : ความสามารถในการเขียนเครื่องหมายวรรคตอน และ
การใช้อักษรตัวพิมพ์หรือตัวเขียนใหญ่
- judgement skills : ความสามารถที่จะเขียนได้ตามความคิดและลำดับความคิด
นั้นอย่างสมเหตุสมผล

จากข้อคิดเห็นต่าง ๆ ของนักการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนดังกล่าว สรุปได้ว่า การเขียนที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบสำคัญอื่นที่จะทำให้การเขียนนั้นสื่อความหมายได้อย่างสมบูรณ์และถูกต้อง องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ จุดมุ่งหมายของการเขียน การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความรู้เรื่องศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ และการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งการจัดลำดับความคิด การเรียบเรียงข้อความให้ต่อเนื่องสอดคล้องกัน ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนได้

ระดับของการเขียน

การเขียนเป็นกระบวนการของการสื่อความหมาย โดยการถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปของการใช้ตัวอักษร ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญในการเขียนหลายประการ จึงทำให้กระบวนการเขียนมีความยุ่งยากและซับซ้อน นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญที่สนใจด้านการเขียนได้แบ่งระดับการเขียนตามลักษณะและความยุ่งยากซับซ้อนของการเขียนไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

แวลีท และดิลิค (ศิริพร พัวพันธ์. 2532 : 6; อ้างอิงมาจาก Valette and Desik. 1976 : 171 - 172) ได้แบ่งระดับการเขียนจากง่ายไปหายากออกเป็น 5 ระดับคือ

1. ระดับทักษะทางกลไก (Mechanical Skill : Reproduction) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถจะคัดลอกเนื้อหาจากตำราเรียนออกมา และสามารถเขียนสะกดคำศัพท์ หรือข้อความที่จำได้อย่างถูกต้อง

2. ระดับความรู้ (Knowledge : Recall) เป็นระดับที่นักเรียนทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ที่แทนเสียง สามารถเขียนประโยคจากรูปภาพ โดยใช้โครงสร้างทางภาษาที่เรียนมาแล้วอย่างถูกต้อง และมีความเข้าใจในเนื้อหาที่เขียน

3. ระดับการใช้ (Transfer : Application) ในระดับนี้นักเรียนสามารถเขียนกระบวนประโยคใหม่ ๆ ชนิดต่าง ๆ ได้จากกฎเกณฑ์ที่เรียนมาแล้ว แต่ยังเป็นการเขียนแบบควบคุม

4. ระดับสื่อความหมาย (Communication : Self-Expression) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถเขียนเพื่อใช้สื่อความหมายความคิดของตนเองกับผู้อ่าน การเขียนระดับนี้เน้นความสามารถในการเขียนที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อหาที่เขียน เป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่าการเข้มงวดทางไวยากรณ์

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism : Synthesis) ระดับนี้นักเรียนมีความสามารถพร้อมที่จะเขียนเพื่อแสดงความคิดของตนเองได้อย่างคล่องแคล่ว สามารถเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างเหมาะสม และใช้ลีลาในการเขียนได้อย่างสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียนนั้น ๆ

กริทเนอร์ (Grittner. 1969 : 271 - 275) แบ่งการเขียนออกเป็นระดับต่าง ๆ ดังนี้

1. ขั้นเริ่มต้นการเขียน (First Writing) นักเรียนคัดลอกเนื้อหาจากแบบเรียนที่นักเรียนได้เรียน หู และอ่านมาก่อนแล้ว

2. ขั้นเขียนจากความจำ (Memory Writing) นักเรียนท่องจำข้อความหรือบทสนทนาได้ดี แล้วจึงเขียนข้อความจากการจำทีละประโยค นักเรียนเป็นผู้ตรวจแก้ตัวสะกด และคำในประโยคด้วยตัวเอง

3. การสะกดคำ (Spelling) นักเรียนเขียนตามคำบอกจากการฟัง ครูอ่านหรือฟังจากเครื่องบันทึกเสียง เสร็จแล้วมีการตรวจและแก้ไขข้อผิดพลาด

4. การเขียนแบบควบคุม (Limited Self-Expression) เป็นการเขียนที่นักเรียนถูกจำกัดโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ให้อยู่ในขอบเขตที่ตนได้เรียนมาแล้ว

5. การเขียนอนุเจต (Paragraph Writing) นักเรียนมีความรู้ในด้านคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาอย่างเพียงพอแล้ว และนำความรู้เหล่านั้นมาใช้ในการเขียนเรียบเรียง ข้อความให้เป็นอนุเจตที่มีความสอดคล้องและต่อเนื่องกันอย่างเหมาะสม

อัลเลน และแวลเลตต์ (Allen and Valette. 1972 : 217 - 218) ได้แบ่ง ระดับของการเขียนออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. การเขียนตามตัวอย่าง (Copy Writing Model)
2. การเขียนตามคำบอก (Writing from Dictation)
3. การเขียนกระส่วนประโยคตามแบบฝึก (Practice Sentence Patterns)
4. การเขียนแบบควบคุม (Guided Composition)
5. การเขียนจดหมาย (Writing Letters)
6. การเขียนแบบเสรี (Free Composition)

การแบ่งระดับของการเขียนลักษณะต่าง ๆ กัน ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่า การเขียนแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ

1. การเขียนประสมอักษรเป็นคำ
2. การเขียนเป็นกลุ่มคำหรือเป็นประโยค
3. การเขียนเป็นข้อความ (passage) หรือ (paragraph)
4. การเขียนที่มีรูปแบบในการเขียนนั้น ๆ เช่น การเขียนจดหมาย
5. การเขียนเรียงความเป็นการเขียนที่เป็นเรื่องราว ประกอบด้วยอนุเจตที่มีความต่อเนื่องกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการทดสอบความสามารถทางการเขียน

คาร์เรล (สุเบคา ปาทาน. 2529 : 17; อ้างอิงมาจาก Carrell. 1960 : 50) ได้กล่าวถึงการทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายโดยการเขียนว่า การทดสอบความสามารถทางการเขียนนั้นอาจจะเขียนเรียงความ (essay) หรือบรรยายภาพ บรรยายสิ่งของ และการกระทำหรือเหตุการณ์ที่จำได้ เนื้อหาควรเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

เช่น การเขียนรายงาน การเขียนโน้ต เขียนจดหมายส่วนตัวถึงเพื่อน จดหมายสั่งสินค้า จากบริษัท ห้างร้านต่าง ๆ เป็นต้น

การเขียนเรียงความเป็นวิธีหนึ่งที่ดีที่สุดในทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน เพราะผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการคิดและถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร โดยอาศัยถ้อยคำของตนเอง ทักษะหรือความสามารถสำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ถ้านักเรียนหลักเล็งการใช้โครงสร้างคำศัพท์ที่ตนไม่ถนัดแล้ว สามารถใช้สื่ออื่นทดแทน ให้เกิดความหมายตามที่ต้องการได้ ก็นับว่าเป็นความสำเร็จในการใช้ภาษาตามแนวคิดการสอนภาษาในปัจจุบัน

การสร้างแบบทดสอบอัตนัยโดยให้ผู้สอบเขียนเรียงความนั้น จะวัดความสามารถของการเขียนของผู้เข้าสอบในด้านเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

เพอร์คินส์ และคอนเนเคอร์ (สื่เบคา ปาทาน. 2529 : 19; อ้างอิงมาจาก Perkins and Konneker. 1962 : 51)

1. ความสอดคล้อง (Relevance) หมายถึง ความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนข้อมูลต่าง ๆ ได้รับการรวบรวมเป็นหน่วยเดียวกัน

2. ความสละสลวย (Fluency) หมายถึง ความน่าอ่านและมีการเรียบเรียงเนื้อหาได้ติดต่อกันอย่างมีเหตุผล

3. คำศัพท์ (Vocabulary) หมายถึง ระดับคำที่ใช้ ความหลากหลายของคำ ความเหมาะสมในการใช้สำนวนหรือใช้คำ

4. ไวยากรณ์ (Grammar) หมายถึง การใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ โครงสร้างของประโยค และขอบเขตของประโยค

5. ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics) หมายถึง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกด

ลาโด (Lado. 1964 : 250) ได้สรุปเรื่องของการใช้ข้อทดสอบทางการเขียนไว้ว่า อาจใช้ทั้งข้อทดสอบแบบอัตนัยและปรนัยเพื่อวัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเขียนได้ดังนี้

1. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัย วัดความสามารถเกี่ยวกับตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน โครงสร้างทางไวยากรณ์ศัพท์ ข้อสอบแต่ละครั้งอาจมีประมาณ 40-80 ข้อ

2. ใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยวัดความสามารถในการเรียบเรียงลำดับเนื้อหา โดยให้เรื่องราวที่มีความยาวมาก ๆ มาเป็นข้อทดสอบ

3. ใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัยโดยให้เขียนเรียงความมากกว่า 1 เรื่องขึ้นไป แต่ละเรื่องใช้เวลาในการเขียนประมาณ 20-30 นาที เพื่อวัดความสามารถในการใช้ท่วงทำนองเขียน เนื้อเรื่องและจัดลำดับความ

4. ใช้ข้อทดสอบแบบอัตนัย แต่ให้ดูตารางหรือรูปภาพเพื่อช่วยในด้านข้อมูล จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องดังกล่าวว่าในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบทดสอบที่เป็นอัตนัยโดยให้นักเรียนเขียนเรียงความ 1 เรื่องจากรูปภาพที่กำหนดให้

สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจะตรวจงานเขียนที่เป็นแบบทดสอบอัตนัย โดยตรวจให้คะแนนเฉลี่ยจากผู้ตรวจ 2 คน ซึ่งอาศัยเกณฑ์ของเสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531 : 54 - 55) ในการกำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจงานเขียนของนักเรียน ดังนี้

1. มีวุฒิทางการศึกษาอย่างต่ำปริญญาตรีด้านการสอนภาษาอังกฤษ
2. มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 3 ปี

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยนั้น ศรีมาลา พิมพ์นิตย์ (2529) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยวิธีใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู ปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่แตกต่างกัน

ส่วน ปองรัตน์ นิลดำ (2531) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอน 3 วิธีคือ วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อ

การสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู ปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครูอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครูมีความวิตกกังวล สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตรวจงานเขียนแบบเรียงความโดยใช่ ESL

Composition Profile

การตรวจโดยใช่ ESL Composition Profile เป็นการตรวจเรียงความที่ละเอียด และชัดเจนที่สุด (อัจฉรา พัทธเกียรติธรรม. 2531 : 24 - 35; อ้างอิงมาจาก Jacobs. 1961 : 89 - 105) ได้อธิบายวิธีประเมินแบบนี้ไว้ในหนังสือ Testing ESL Composition โดยกล่าวว่า ESL Composition Profile เป็นการประเมินเรียงความแบบรวบวิธีหนึ่งที่ใช้ ความคิดของผู้ตรวจตัดสินเรียงความทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในกระบวนการ สื่อสารไปยังผู้อ่านที่มุ่งหวังได้หรือไม่ ถ้าเป็นไปได้แสดงว่าการรวบรวมข้อมูล การเรียบเรียง เรื่องราว และการทำให้ส่วนประกอบทางภาษาหลาย ๆ ส่วนสอดคล้องกันด้วยการเชื่อมแน่นและการ เชื่อมแน่นประสบความสำเร็จ การสื่อสารจึงเกิดขึ้น

เจคอบส์ ชี้ให้เห็นว่ามีสาเหตุบางประการที่ทำให้ผู้ตรวจไม่เชื่อมั่นในการตัดสินคุณภาพ การประเมินผลการเขียนของตน และการตรวจไม่คงที่ เช่น ผู้ตรวจแต่ละคนอาจจะมีเกณฑ์ใน การประเมินผลที่แตกต่างกัน โดยที่ผู้ตรวจคนหนึ่งอาจเข้มงวดในการให้คะแนน ในขณะที่อีกคนหนึ่ง ให้คะแนนง่าย หรือแม้แต่การนำเกณฑ์การตรวจมาใช้ก็อาจจะแตกต่างกัน นอกจากนี้ผู้ตรวจบางคน อาจจะลำเอียงโดยไม่รู้ตัวด้วยการคาดหวังความสามารถของผู้เขียนไว้ก่อน หรืออาจจะให้คะแนน จากส่วนประกอบบางประการที่ปรากฏให้เห็นเท่านั้น เช่น ลายมือ คำที่สะกดผิด หรือกลไกทาง

ภาษา หรือความคิดทางไวยากรณ์อื่น ๆ ที่ไม่ใช่เกณฑ์ในการสื่อสาร ซึ่งผู้ตรวจเห็นว่าเพียงพอแล้วที่จะให้คะแนน ถึงแม้ว่าจะไม่สมบูรณ์ก็ตาม อีกทั้งผู้ตรวจแต่ละคนอาจจะมีจุดเน้นในการประเมินเรื่องความแตกต่างกัน เช่น บางคนอาจจะเน้นความคิดของผู้เขียนเป็นสำคัญ หรือบางคนอาจจะพิจารณาเพียงแต่การเรียบเรียงเรื่องราวและการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นต้น

ด้วยเหตุดังกล่าวเจคอบส์ จึงเน้นว่า การตรวจแบบ ESL Composition Profile เท่านั้นที่สามารถควบคุมสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ได้ด้วยวิธีการดังนี้ คือ

1. ด้วยการใช้เกณฑ์ประเมินผลที่มีรายละเอียดเพียงพอ ผู้ตรวจทุกคนจะต้องพิจารณาคุณลักษณะเดียวกัน แต่ละคุณลักษณะมีคำอธิบายชัดเจนพอที่จะใช้เป็นหลักยึดในการพิจารณาอย่างละเอียด
2. ด้วยการดำเนินการตามขั้นตอนในการตรวจแบบแผนเดียวกันที่ช่วยให้ผู้ตรวจสามารถค้นพบรายละเอียดต่าง ๆ ของงานเขียนได้ จะลดความไม่คงที่หรือความผิดแผกแตกต่างในการตรวจของผู้ตรวจลงได้ และยังเป็นการควบคุมการตรวจแบบสุ่ม ๆ ทำให้การตรวจน่าเชื่อถือได้

วิธีการ ESL Composition Profile ในการประเมินผลเรียงความ

ESL Composition Profile แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 5 ส่วนสำคัญ ๆ คือ

1. เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)	20 คะแนน
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	20 คะแนน
4. การใช้ภาษา (Language Use)	25 คะแนน
5. กลไกทางภาษา (Mechanics)	5 คะแนน

แต่ละส่วนมี 4 ระดับ คือ 1) ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent)

2) ปานกลางถึงดี (Average to Good) 3) อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) และ

4) อ่อนมาก (Very Poor)

ระดับดีมากถึงดีเยี่ยม และปานกลางถึงดี แสดงให้เห็นว่าการติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ

สำเร็จ และระดับอ่อนถึงใช้ได้ และอ่อนมาก แสดงให้เห็นว่าการติดต่อสื่อสารบางส่วนประสบความล้มเหลว

แต่ละระดับมีคำอธิบายลักษณะแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจน ผู้ตรวจจึงคำอธิบายเหล่านี้ตัดสินว่าผู้เขียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อสารนี้

การตรวจด้วย ESL Composition Profile มีขั้นตอนดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 อ่านเรียงความทั้งหมดอย่างรวดเร็ว มุ่งความสนใจไปยังสารที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ

ขั้นที่ 2 ถามตนเองว่าได้รับสารของผู้เขียนหรือไม่ ทราบความคิดของผู้เขียนแล้วหรือยัง การเรียงลำดับเหตุการณ์เหมาะสมและตรงตามความคาดหวังหรือไม่ เพียงใด และการขยายใจความสำคัญเพียงพอที่จะถ่ายทอดภาพพจน์ได้หรือไม่ แล้วจึงวินิจฉัยคำอธิบายคุณลักษณะ (descriptor) ในส่วนแรกของ profile ก่อนคือ เนื้อหา และการเรียบเรียงเรื่องราว จากนั้นจึงไล่คะแนนในช่วงที่ให้ไว้ใน profile

ในขณะที่กำลังศึกษาคำอธิบายคุณลักษณะสำหรับเนื้อหา และการเรียบเรียงเรื่องราวอยู่นั้น พยายามหาเกณฑ์ที่ดีที่สุดที่จะอธิบายประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้เขียนอย่างเหมาะสม (อาจจะต้องขีดเส้นใต้คำอธิบายเหล่านั้นใน profile ก็ได้) ผู้ตรวจอาจใช้วิธีตั้งเป้าไว้ที่คำอธิบายคุณลักษณะใดคุณลักษณะหนึ่งหรือหลาย ๆ คุณลักษณะ หรือทั้งหมดสำหรับคะแนนสูงสุดเพื่อที่ว่าผู้เขียนได้กระทำการสิ่งใดบ้างจากคำอธิบายเหล่านั้น ไม่ได้หมายความว่าต้องใช้คำอธิบายทั้งหมดในคุณลักษณะแต่ละระดับมาเป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนงานเขียน อาจจะใช้เพียงบางคำหรือบางตัวที่เหมาะสมกับเรียงความที่กำลังตรวจเท่านั้น และบางครั้งคำอธิบายคุณลักษณะที่แตกต่างกัน 2 ระดับ เช่น ดีมากถึงดีเยี่ยม และปานกลางถึงดี อาจจะนำมาเป็นส่วนประกอบเดียวกันในงานเขียนฉบับหนึ่ง ๆ ก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ควรพิจารณาโดยรวมคะแนน 2 ระดับเป็นระดับเดียว แล้วเลือกคะแนนที่เหมาะสมที่สุดที่จะสามารถอธิบายการเชื่อมคำของคำอธิบายคุณลักษณะของทั้ง 2 ระดับนี้ได้ แต่บางครั้งอาจพบว่าไม่มีคำอธิบายใดเลยที่เหมาะสมอย่างแท้จริง ในกรณีเช่นนี้ ให้หาคำอธิบายคุณลักษณะทั่ว ๆ ไป 1 คำหรือมากกว่า (จากระดับอ่อนมากถึงดีเยี่ยม) แล้วตัดสินด้วยคะแนนที่เชื่อมโยงคำอธิบายทั้งหมดได้ดีที่สุด

ขั้นที่ 3 อ่านเรียงความอย่างรวดเร็วอีกครั้งเพื่อตรวจสอบการตรวจครั้งแรก โดยตั้งคำถามเพิ่มเติมว่า

1. ความพยายามในการสื่อสารของผู้เขียนมีประสิทธิภาพมากกว่าหรือน้อยกว่าความคิดในตอนแรกของผู้ตรวจ

2. การเลือกใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษาของผู้เขียนช่วยเหลือสกัดกั้นสารที่ผู้เขียนส่งออกมา

หลังจากนั้น ชั่งคำอธิบายคุณลักษณะที่เหมาะสมกับงานเขียนนั้น แล้วให้คะแนนในส่วนที่เหลืออีก 3 ส่วนคือ คำศัพท์ การใช้ภาษา และกลไกทางภาษา

ขั้นที่ 4 รวมคะแนนทั้งหมดไว้ในช่องล่างสุดของ ESL Composition Profile ถ้าจำเป็นต้องให้คำวิพากษ์วิจารณ์ ควรเขียนให้กระชับแจ่มชัดที่สุดท้ายจึงเขียนข้อมูลของผู้อ่าน เช่น ชื่อ หรือหมายเลขรหัส

คะแนนรวมที่ได้ควรอยู่ระหว่าง 34-100 ถ้าเป็นการประเมินผลการสอบ ไม่จำเป็นต้องเขียนคำวิจารณ์ลงไป แต่ถ้าเป็นการประเมินผลหรือการตรวจในชั้นเรียน ควรเขียนคำวิจารณ์ตามความเหมาะสม การเขียนคำวิจารณ์สรุปใน ESL Composition Profile นั้น อาจเขียนสนับสนุนให้กำลังใจนักเรียน หรือชี้ให้เห็นถึงจุดเด่นและจุดอ่อนโดยเฉพาะ

คำอธิบายคุณลักษณะต่าง ๆ ใน ESL Composition Profile

ใช้เกณฑ์ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) ถึงอ่อนมาก (Very Poor) ของทั้ง 5 ส่วนคือ เนื้อหา (Content) การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) คำศัพท์ (Vocabulary) การใช้ภาษา (Language Use) และกลไกทางภาษา (Mechanics) เป็นหลักในการพิจารณาดังนี้

ชื่อนักเรียน _____ วันที่ _____ หัวข้อเรื่อง _____
 (Student) (Data) (Topic)

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
เนื้อหา (Content)	27-30	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : รอบรู้ มีแก่นสาร ชยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์ สัมพันธ์ กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้
	22-26	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : มีความรู้พอประมาณ มีแก่นสารเพียงพอ ชยายใจความสำคัญได้ ในวงจำกัด ส่วนใหญ่สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่อง แต่ขาดรายละเอียด
	17-21	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนจำกัด มีแก่นสารน้อย การชยาย ความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องไม่เพียงพอ
	13-16	อ่อนมาก (Very Poor) : ไม่ได้แสดงความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเลย ไม่มีแก่นสาร ไม่ตรงประเด็น หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน

คำอธิบาย (Descriptor)

เกณฑ์ (Criteria)

- รอบรู้ (Knowledgeable)
- เข้าใจเรื่องที่ตนเขียนหรือไม่
 - ใช้ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลที่เหมาะสมอื่น ๆ บ้างไหม
 - รู้เรื่องที่เขียนในแง่มุมต่าง ๆ หรือไม่
 - ได้มีการแสดงให้เห็นว่ามีการเชื่อมโยงแง่มุมต่าง ๆ เหล่านี้
เข้าหากันหรือไม่

คำอธิบาย (Descriptor)	เกณฑ์ (Criteria)
มีแก่นสาร (Substantive)	- ได้มีการอธิบายประเด็นใหญ่ ๆ หลายประเด็นหรือไม่ - มีรายละเอียดเพียงพอหรือไม่ - มีการริเริ่มพร้อมด้วยรายละเอียดที่แสดงให้เห็นด้วยตัวอย่าง คำจำกัดความ การเปรียบเทียบด้วยความเหมือนหรือความต่าง
ขยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์ (Through Development of Thesis)	- มีการขยายประเด็นหลักอย่างเพียงพอที่ให้ความสมบูรณ์หรือไม่ - มีรูปแบบเฉพาะในการพัฒนาข้อความหรือไม่ (เช่น การเปรียบเทียบความเหมือน ความต่าง การแสดงให้เห็นโดยตัวอย่างการบรรยาย ข้อเท็จจริง หรือประสบการณ์ส่วนตัว การให้คำจำกัดความ) - ครอบคลุมถึงความคิดที่แตกต่างกันหรือไม่
สัมพันธ์กับหัวข้อที่กำหนดให้ (Relevant or Assigned Topic)	- ข้อมูลที่เกี่ยวกับหัวข้อที่เขียนหรือไม่ - ตัดเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปหรือไม่

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)	18-20	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : การแสดงออกคล่องแคล่ว แสดงความคิดชัดเจนหรือมีสิ่งสนับสนุนกระชับรัดชัดเจน เรียบเรียงเรื่องราวดี ลำดับความสมเหตุสมผล มีการเชื่อมโยง
	14-17	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : ค่อนข้างกระต่อนกระแท่น การเรียบเรียงเรื่องหลวม แต่ยังคงมีประเด็นสำคัญ ข้อความสนับสนุน ใจความสำคัญน้อย การลำดับความยังไม่สมเหตุสมผล ไม่สมบูรณ์

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
	10-13	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : ไม่คล่องแคล่ว ความคิดสับสนหรือไม่ต่อเนื่อง ขาดการขยาย ความและเรียงลำดับอย่างสมเหตุสมผล
	7-9	อ่อนมาก (Very Poor) : ไม่สื่อสารเลย ไม่มีการเรียบเรียงเรื่องราว หรือไม่เพียงพอ แก่การประเมิน

คำอธิบาย (Descriptor)เกณฑ์ (Criteria)

แสดงออกคล่องแคล่ว

(Fluent Expression)

- ความคิดหลังไหลเป็นขั้นเป็นตอนหรือไม่
- มีย่อหน้า นำ และย่อหน้าสรุปหรือไม่
- มีส่วนเชื่อมโยง เช่น คำวลี หรือประโยค ซึ่งเชื่อมโยงความคิด
ทั้งภายในและระหว่างย่อหน้าอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่
- ข้อเขียนมีมากพอที่จะทำให้เรื่องที่เขียนสมบูรณ์หรือไม่

แสดงความคิดชัดเจนหรือมีสิ่ง

สนับสนุนกระตักรัดชัดเจน

(Succinct)

- มีการระบุใจความสำคัญหรือประเด็นหลักว่าในงานเขียนหรือไม่
- ประโยคหลัก (Topic Sentence) ในแต่ละย่อหน้าสนับสนุน
จำกัดวงและมุ่งไปที่หัวข้อเรื่องหรือไม่
- ความคิดทั้งหลายที่มุ่งสู่จุดสำคัญของงานเขียนกระตักรัดชัดเจน
และออกนอกเรื่องหรือไม่

เรียงเรียงเรื่องราวดี

(Well Organized)

- ได้มีการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดที่อยู่ภายในย่อหน้า
และระหว่างย่อหน้าออกมาชัดเจนหรือไม่
- มีคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุปหรือไม่

คำอธิบาย (Descriptor)เกณฑ์ (Criteria)

ลำดับความอย่างสมเหตุสมผล
(Logical Sequencing)

- ได้มีการพัฒนาประเด็นต่าง ๆ ในเรื่องอย่างสมเหตุสมผลหรือไม่
- เช่น พัฒนาตามลำดับเวลา สถานที่ หรือความสำคัญ
- มี Transitional Markers ที่เหมาะสมในการพัฒนาข้อเขียนหรือไม่

มีการเชื่อมแน่น (Cohesion) - ย่อหน้าทั้งหมดทำให้เรียงความนั้นมีเอกภาพหรือไม่

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
คำศัพท์ (Vocabulary)	18-20	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : มีความรอบรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมอย่างกว้างขวาง เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างมีประสิทธิภาพ รอบรู้รูปแบบของคำ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
	14-17	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมของสังคมพอประมาณ การ เลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนผิดบ้างเป็นครั้งคราว แต่ไม่ถึงกับทำให้ ไม่เข้าใจความหมาย
	10-13	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : มีความรอบรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมในวงจำกัด การ เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนผิดบ่อย ความหมายสับสนและคลุมเครือ
	7-9	อ่อนมาก (Very Poor) : เป็นการแปลอย่างเห็นได้ชัด มีความรู้ในเรื่องศัพท์และสำนวน ภาษาอังกฤษน้อย หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน

คำอธิบาย (Descriptor)	เกณฑ์ (Criteria)
มีความรอบรู้เกี่ยวกับชีวิตและ เหตุการณ์สังคมอย่างกว้างขวาง (Sophisticated Range)	- มีความคล่องตัวในการใช้คำศัพท์และสำนวนที่จะถ่ายทอดข่าวสารที่ตึงใจ รวมทั้งเจตคติและความรู้สึกหรือไม่ รู้จักแยกแยะความละเอียดอ่อนของความคิดและความตึงใจหรือไม่ และแสดงความมีเหตุผลแล่งคิดหรือไม่ - การเรียบเรียงและความสำคัญระหว่างคำมีความหลากหลายเพียงพอหรือไม่
เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Word/Idiom Choice and Usage)	- การเลือกใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง เป็นตามสำนวน มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับบริบทหรือไม่ - มีการใช้คำกริยาที่แสดงความแข็งแรงและเน้นที่ผู้กระทำเท่าที่เป็นไปได้หรือไม่ - ใช้วลีและสำนวนถูกต้องเหมาะสม สื่อความหมายที่ตึงใจหรือไม่ - การแทนที่คำได้สื่อสารสิ่งที่ตึงใจไว้หรือไม่ มีการเน้นหรือไม่ - มีการแยกแยะความหมายตรงและความหมายแฝงหรือไม่ - การกล่าวคำหรือวลีหลัก (Key Words and Phrases) เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ - การใช้ Transitional Elements ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านความคิด ขั้นตอน การเน้นน้ำเสียงหรือไม่
รอบรู้ทุกรูปแบบของคำ (Word form Mastery)	- มีการใช้วิภัติ บัณฑิต รากคำ และคำประสมได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพหรือไม่ - ได้มีการใช้คำแต่ละคำถูกต้องตามหน้าที่ของคำนั้น ๆ (คุณศัพท์ กริยาวิเศษณ์ นาม กริยา) หรือไม่
ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม (Appropriate Register)	- คำศัพท์ที่ใช้เหมาะสมกับหัวข้อเรื่องหรือไม่ เหมาะสมกับผู้อ่าน เหมาะสมกับ Tone ของเรื่องที่จะเขียน และเหมาะสมกับวิธีพัฒนาข้อเขียนเรื่องนั้นหรือไม่

คำอธิบาย (Descriptor)

เกณฑ์ (Criteria)

- ใช้คำศัพท์ที่ผู้อ่านคุ้นเคยหรือไม่
- คำศัพท์ที่ใช้ก่อให้เกิดความประทับใจตามที่ตั้งไว้หรือไม่

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
การใช้ภาษา (Language Use)	22-25	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : ใช้โครงสร้างซับซ้อนอย่างมีประสิทธิภาพ ผิดเล็กน้อยในเรื่อง argument, tense, number, word order/function, articles, pronouns และ preposition
	18-21	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : ใช้โครงสร้างง่าย ๆ แต่มีประสิทธิภาพ มีข้อผิดพลาดหลายแห่ง ในเรื่อง argument, tense, number, word order/ function, pronouns และ prepositions
	11-17	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : มีปัญหาทั้งหมดทั้งในโครงสร้างที่ง่ายและซับซ้อน มีข้อผิดพลาดบ่อย เรื่อง negation, agreement, tense, number, word order/function, articles, prepositions และ/ หรือ fragments, run-ons และ deletion ความหมาย สับสนและคลุมเครือ
	5-10	อ่อนมาก (Very Poor) : ไม่รู้กฎการสร้างประโยค มีผิดมากมาย ไม่สื่อสาร หรือ ไม่เพียงพอแก่การประเมิน

คำอธิบาย (Descriptor)	เกณฑ์ (Criteria)
ใช้โครงสร้างซับซ้อนอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Complex Constructions)	- ประโยคมีรูปแบบดี สมบูรณ์ และมีสิ่งอื่น ๆ เสริมอย่างพอเพียง เพื่อให้สมบูรณ์แบบหรือไม่ คำขยายที่เป็นเดี่ยว ๆ เหมาะสมกับหน้าที่ มีรูปแบบที่เหมาะสม วางอยู่ในตำแหน่งและลำดับที่ถูกต้องเพียงใด วลีและอนุประโยคถูกต้องตามหน้าที่ สมบูรณ์ และอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมหรือไม่ - มีการแยกความคิดหลักและความคิดสนับสนุนออกจากกันหรือไม่ - มีประโยคที่เชื่อมด้วยสันธาน กริยาวิเศษณ์ ประพันธ์สรรพนาม หรือเครื่องหมายวรรคตอนหรือไม่ - ชนิดของประโยคและความยาวของประโยคมีความหลากหลายหรือไม่ - มีการใช้เทคนิคการแทนที่ การทวนซ้ำ และการจัดออกอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่
Agreement	- มีความสอดคล้องขึ้นพื้นฐานระหว่างองค์ประกอบของประโยคหรือไม่ เช่น กริยาช่วย-กริยา ประธาน-กริยา สรรพนาม-คำที่อยู่ข้างหน้า คุณศัพท์-คำนาม และคำนาม-คำขยายคำนาม
Tense	- Tense ของกริยาถูกต้องหรือไม่ เรียงลำดับไว้เหมาะสมหรือไม่ Modals สื่อความหมายและเวลาที่ตั้งใจไว้หรือไม่
Number Word Order/Function	- คำนาม สรรพนาม และกริยาสื่อปริมาณที่ตั้งใจไว้หรือไม่ - มีการเรียงลำดับคำตามปกติ ยกเว้นในกรณีที่ต้องการเว้นหรือไม่ - คำแต่ละคำ วลีแต่ละวลี และอนุประโยคแต่ละประโยคเหมาะสมกับหน้าที่ที่ตั้งใจไว้หรือไม่
Articles	- ใช้ a, an, the ถูกต้องหรือไม่
Pronouns	- สรรพนามที่ใช้เหมาะสมกับบุคคล เพศ จำนวน หน้าที่ และสิ่งที่อ้างถึงหรือไม่

คำอธิบาย (Descriptor)เกณฑ์ (Criteria)

Prepositions

- มีการเลือกเข้าพบทออย่างระมัดระวังที่จะนำมาใช้ในการเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ หรือไม่
- มีการสื่อความหมายที่ต้งใจไว้หรือไม่

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
กลไกทางภาษา (Mechanics)	5	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : แสดงให้เห็นว่ารู้กฎเกณฑ์ มีที่ผิดเล็กน้อยในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่และย่อหน้า
	4	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : ผิดเป็นบางครั้งบางคราวในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า แต่ไม่ทำให้ความหมายคลุมเครือ
	3	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : ผิดบ่อยในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ และการย่อหน้า ลายมือไม่ดี ความหมายสับสนหรือคลุมเครือ
	2	อ่อนมาก (Very Poor) : ไม่รู้กฎเกณฑ์ ผิดมากในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า ลายมืออ่านไม่ออก หรือไม่เรียงพ้องกับการประเมิน

<u>คำอธิบาย</u> (Descriptor)	<u>เกณฑ์</u> (Criteria)
การสะกดคำ (Spelling)	- สะกดคำถูกต้องหรือไม่
เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)	- ใช้เครื่องหมาย . , ; — ? ได้ถูกต้องหรือไม่
การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ (Capitization)	- แยกคำสุดท้ายของบรรทัดด้วยเครื่องหมาย - ได้ถูกต้องหรือไม่
การย่อหน้า (Paragraphing)	- ใช้อักษรตัวใหญ่ในที่จำเป็นและเหมาะสมหรือไม่
การย่อหน้า (Paragraphing)	- การย่อหน้าเพื่อแสดงว่าลำดับความคิดหนึ่งสิ้นสุดลง และอีกความคิดหนึ่งกำลังจะเริ่มต้นหรือไม่
ลายมือ (Handwriting)	- ลายมืออ่านง่ายปราศจากอุปสรรคในการสื่อสารหรือไม่

เมื่อผู้ตรวจตรวจโดยใช้ ESL Composition Profile เรียบร้อยแล้ว นำความเรียงของนักเรียนที่ตรวจแล้วนี้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจอีกครั้ง ถ้าคะแนนของครูใกล้เคียงกับผู้เชี่ยวชาญโดยมีความแตกต่างไม่เกิน 10 คะแนนของคะแนนรวมของผู้เชี่ยวชาญแล้ว แสดงว่าสามารถนำ ESL Composition Profile มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวกับการตรวจเรียงความแบบ ESL Composition Profile

อัจฉรา พิทักษ์เสรีธรรม (2531) ได้ทำการวิจัยหาความเที่ยง หรือความเชื่อมั่น (Reliability) ของวิธีการตรวจให้คะแนนเรียงความภาษาอังกฤษ 4 วิธี อันได้แก่ วิธี General Impression Marking, Essay Scale, Analytic Scale และวิธี ESL Composition Profile ซึ่งปรากฏว่าวิธี ESL Composition Profile มีความเที่ยงมากที่สุดตามบรรดา 4 วิธีนี้

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการตรวจเรียงความแบบ ESL Composition Profile

บราวน์ และบายลีย์ (Jacobs and others. n.d.; citing Brown and Bailey. 1984 : 26) กล่าวถึงงานวิจัยของเจคอบส์ และคนอื่น ๆ ซึ่งได้ทำการตรวจสอบการประเมินผลเรียงความด้วย Profile) ซึ่งได้ระบุคำอธิบายเกณฑ์ต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจน (จากอ่อนมากถึงดีที่สุด) ดังนี้คือ เนื้อหา (Content) -30% การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) - 20% คำศัพท์ (Vocabulary) -20% การใช้ภาษา (Language Use) -25% และกลไกทางภาษา (Mechanics) -5% พบว่า Profile ทำให้ผู้ตรวจมีความเที่ยงภายใน (สำหรับผู้ตรวจที่ได้ตรวจเรียงความอย่างน้อยคนละ 30 ฉบับ) .59-.96 สำหรับผู้ตรวจ 2 คน .89-.94 สำหรับผู้ตรวจ 3 คน และ .92-.94 สำหรับผู้ตรวจ 4 คน จึงสรุปได้ว่าการตรวจด้วย Profile นี้ยังตรวจมากเท่าไรก็ยังเที่ยงตรงมากเท่านั้น

บราวน์ และบายลีย์ (Brown and Bailey. 1984 : 21 - 42) ได้ทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลเรียงความ โดยให้ผู้ตรวจ 10 คน ตรวจเรียงความของนักศึกษามหาวิทยาลัย 50 คน ในการตรวจได้พิจารณาส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)
2. การพัฒนาความคิดอย่างมีเหตุผล (Logical Development of Idea)
3. ไวยากรณ์ (Grammar)
4. กลไกทางภาษา (Mechanics)
5. สลีลาในการเขียน (Style)

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สมการถดถอย เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ ผลที่ได้ปรากฏว่าเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้เชื่อถือได้ ยิ่งกว่านั้นยังได้ทราบว่าได้แม้จะเปลี่ยนจำนวนผู้ตรวจหรือเกณฑ์ในการตรวจ ผลที่ได้ก็ยังคงความเชื่อมั่นเหมือนเดิม

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนววรรณฐาน

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre-Based Approach) การสอนภาษาตามแนวทฤษฎีนี้ ยึดบทเรียนหรือกิจกรรมนำเป็นหลัก ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญในการให้รูปแบบภาษาแก่ผู้เรียน ดังนั้นบทเรียนหรือกิจกรรมนำนั้นต้องได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและเหมาะสมที่จะเป็นปัจจัยป้อนเพื่อให้เป็นรูปแบบของภาษาที่เหมาะสมด้วย และยึดหลักการการพัฒนาจากแนวทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 24 - 27)

ทฤษฎีและหลักการ

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน (Genre-Based Approach) ได้รับการพัฒนามาจากกลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลียกลุ่มหนึ่ง ได้แก่ Jim Martin, Joan Rothery, Frances Christie, Brian Gray และ Mary Macken (Martin and Rothery. 1980; 1981; Christie. 1987; 1989) แนวทฤษฎีนี้จะยึดหลักเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ของ M.A.K. Halliday ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาศาสตร์ระดับโลก และเป็นที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปในกลุ่มของนักภาษา และผู้สอนภาษา ในสมัยปัจจุบันทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังกล่าวจะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อข้อความจากบริบทภาษาในกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชน ซึ่งย่อมจะมีสถานการณ์แวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป และมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐานจะอิงหลักการสำคัญของแนวทฤษฎีการสอนภาษาศาสตร์เชิงระบบ ดังจะแยกกล่าวตามประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning)

ในสังคมหรือชุมชนหนึ่ง ๆ ย่อมมีภาษาเพื่อใช้ในการสื่อความหมายในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ รูปของภาษาอันได้แก่ เสียง ระเบียบไวยากรณ์ คำ ซึ่งอาจเป็นคำพูด ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ ที่ใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารย่อมจะผิดแผกแตกต่างกันไปด้วยแล้วแต่

หรือในประโยคภาษาอังกฤษที่ว่า She is a "kind" person. และประโยค What "kind" of tree is that? คำว่า "kind" ทั้งสองประโยคมีรูปแบบคือ เสียง ตัวอักษร และสระ เหมือนกันทุกประการ แต่ความหมายของคำว่า "kind" ในสองประโยคนี้ไม่เหมือนกันเลย "kind" ในประโยคแรกมีความหมายว่าใจดี มีเมตตา แต่ "kind" ในประโยคที่สองมีความหมายว่าประเภทหรือชนิด

ดังนั้นการเข้าใจภาษาจึงมีไว้เพียงทำความเข้าใจคำ ระเบียบ วายากรณ์ หรือเสียงแยกเดี่ยวออกมาจากบริบทภาษาได้ ความเข้าใจภาษาจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรามีความเข้าใจบริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความแจ่มแจ้งขึ้น (Halliday. 1985 : 5)

เนื้อความของภาษาอาจมีความสำคัญ 2 ประเด็น คือ

1) เป็นผล (Output หรือ Product) ของการสื่อความหมาย (Halliday. 1983 : 10) หมายถึง เนื้อความจะทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวได้ชัดเจนขึ้นว่าหมายถึงสิ่งใด

2) เป็นกระบวนการ (Process) ของการใช้ภาษา หมายถึง เนื้อความจะทำให้เข้าใจได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไรเพื่อการสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้ในแต่ละชนิดของลักษณะการพูดหรือการเขียน

ลักษณะของบริบทภาษาที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความมีความสำคัญ และได้ความหมายที่ชัดเจนคือ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation) และบริบทภาษาของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture) บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นบริบทภาษาที่สำคัญมาก เพราะจะเป็นการสื่อเนื้อความของสังคมหรือชุมชนให้เห็นลักษณะของการใช้ภาษาอย่างจริงจังในสภาพแวดล้อม กาละ และเทศะ บริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ จะประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญของภาษา 3 ประการ ซึ่งจะมีอิทธิพลทำให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงไปได้ ดังนี้

1) เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่เรากำลังพูด หรือข้อความที่อ่านหรือเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสารซึ่งเราถือว่าเป็นข้อความต่อเนื่อง (Discourse) โดยอาจ

เป็นได้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เรื่องราวในข้อความต่อเนื่องนี้จะบอกได้ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น เช่น เรากำลังพูดถึงกีฬาชนิดหนึ่ง เรื่องกีฬาจะเป็นเรื่องราวที่เรากำลังสื่อข้อความนั้น

2) ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง การใช้ภาษาระหว่างผู้ใช้ภาษาในข้อความต่อเนื่องเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษา เช่น การเลือกใช้คำ การวางโครงสร้างประโยค การใช้เสียง ฯลฯ แตกต่างกันไปได้ในแต่ละสถานการณ์ เช่น ผู้ที่กำลังรายงานเกี่ยวกับกีฬาเป็นผู้รายงานข่าววิทยุ ภาษาที่ใช้ของผู้รายงานข่าวก็จะมีลักษณะเป็นการรายงาน ไม่มีการใช้สรรพนาม หรือคำนามเฉพาะเจาะจงกับผู้ใดผู้หนึ่ง จะพูดกล่าวโดยทั่ว ๆ ไป ความสัมพันธ์ของคนรายงานข่าวกับผู้ฟัง จะเป็นการกำหนดการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าว หากผู้พูด 2 คน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกันพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องกีฬาแสดงความเห็นเกี่ยวกับกีฬาที่แข่งขันกันมา ผู้พูดนั้นก็จะมีลักษณะภาษาอีกแบบหนึ่ง แตกต่างจากการรายงานข่าวของผู้รายงานข่าวกับผู้ฟัง การใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาระหว่างคน 2 คนพูดคุยกันั้นย่อมจะใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปได้ แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันก็ตาม

3) วิธีการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษา ภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ จะมีวิธีการสื่อความหมายได้หลายอย่าง เช่น เป็นภาษาพูด ภาษาเขียน หรือใช้ภาษาภาพจากการ์ตูน เป็นต้น

ตัวอย่าง การรายงานเรื่องการแข่งขันฟุตบอลของนักข่าวที่เสนอต่อผู้ฟัง ใช้ภาษาพูดไม่ใช่ภาษาเขียน แต่ได้นำรายงานให้ผู้อ่าน เช่น ลงข่าวหนังสือพิมพ์ ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาเขียน ซึ่งย่อมจะมีลักษณะภาษาในการใช้ภาษาต่างกันทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบทั้ง 3 อย่างในบริบทของสถานการณ์ภาษานั้นมีอิทธิพลทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปในลักษณะต่าง ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งจะทำให้ข้อความในแต่ละบริบทนั้นแตกต่างกันไปด้วยตามกาลและเทศะของการใช้ภาษาที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม

บริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture) ในแต่ละสถานการณ์ที่เราใช้ภาษากันนั้น ย่อมเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ซึ่งย่อมจะเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่ยอมรับกันในแต่ละสังคมหรือชุมชนด้วยการใช้คำ สำนวนต่าง ๆ ย่อมจะแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องในสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ เนื้อความในบริบททางวัฒนธรรมย่อมจะแตกต่างกันไปด้วยในแต่ละสังคม

หรือชุมชนที่ยกตัวอย่าง เช่น ในภาษาไทยที่ใช้กันในภาคอีสาน คำว่า "อุตุ" เมื่อเราอาบน้ำ คนอีสานจะพูดว่า "อุตุไคล" หรือในภาษาอังกฤษ "First Floor" หมายถึงชั้นที่ 1 ของตึก แต่ในสหรัฐอเมริกาหมายถึงชั้นใต้ดิน (Basement) เป็นต้น เมื่อเราเข้าใจว่าวัฒนธรรมกับเนื้อความที่ใช้อยู่ นั้น มีความหมายอย่างไรในแต่ละบริบทหนึ่ง ๆ ความเข้าใจความหมายที่แท้จริงของการใช้ภาษานั้นก็ย่อมจะชัดเจนขึ้น

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register)

เมื่อบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ "เนื้อความ" ของสารที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจและมีความหมายชัดเจนขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษาก็มีอิทธิพลที่จะทำให้ลักษณะของการใช้ภาษาต่างกัน บริบทภาษาในแต่ละสถานการณ์ หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันไป ทำเนียบภาษา (Register) หรือศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานะก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่น เมื่อพูดถึงพระเจ้าแผ่นดิน ทำเนียบภาษาที่ใช้เฉพาะ อันได้แก่ คำราชาศัพท์ก็จำเป็นจะต้องนำมาใช้ให้ถูกต้องเหมาะสม เมื่อกล่าวถึงพระภิกษุ ทำเนียบภาษาที่ใช้กับพระภิกษุสงฆ์ก็จำเป็นต้องใช้ทำเนียบภาษา จึงเกิดควบคู่กันไปกับบริบททางภาษาที่แตกต่างกันไปตามกาลและเทศะ ตามเรื่องราวที่กล่าวถึง ตามความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา และตามลักษณะวิธีการในภาษาเพื่อการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน เป็นต้น

ทำเนียบภาษาจึงแตกต่างกันไปตามลักษณะของบริบทภาษาที่ใช้

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context)

การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนควรเริ่มจากการรับรู้แบบภาษาที่ถูกต้อง ตามลักษณะของบริบทภาษาต่าง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อความของภาษาในบริบทนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงจะนับได้ว่าผู้เรียนเรียนภาษาได้อย่างมีความหมาย

ลักษณะของบริบทภาษาและเนื้อความต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับรูปแบบที่ถูกต้องจากการเลียนแบบการฝึกหัดภายใต้การควบคุมของผู้สอนและจากการหาประสบการณ์ฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตนเอง จากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียนไป แบบหรือชนิดของภาษา หรืออรรถลักษณะนั้น นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า "Genre" ซึ่งหมายถึงแบบหรือชนิด

ของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึงจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้เข้าภาษาประสบความสำเร็จได้ในการใช้ภาษา ซึ่งนักวางหลักสูตร ผู้สอนและผู้เรียนภาษาจำเป็นต้องยึดเป็นหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาเป็นอิสระได้เป็นของตนเองในที่สุด

อรรถลักษณะของภาษา (Genre)

อรรถลักษณะของภาษาจะมีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟัง (หากเป็นภาษาพูด) และผู้อ่าน (หากเป็นภาษาเขียน) สามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟัง หรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่น ผู้พูดหรือผู้เขียนกำลังจะกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจง เป็นความรู้สึกส่วนตัวหรือเป็นความเห็นกลาง ๆ โดยทั่วไป เป็นต้น

การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ จะทำให้การฟัง หรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความสำคัญของเรื่องการหารายละเอียดของเรื่องราวทั้งการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่อ่าน จะทำได้ง่ายขึ้น เพราะคนฟังหรือคนอ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แน่นอนและชัดเจน นอกจากนี้แล้วการลำดับความคิดตามเนื้อความจะเป็นได้ง่ายขึ้นด้วย หากผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อความนั้น เพราะในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของการดำเนินเนื้อความที่แน่นอน เป็นขั้นเป็นตอนตั้งแต่เริ่มเนื้อความในบริบทจนกระทั่งจบ ลำดับของการดำเนินเนื้อความในแต่ละอรรถลักษณะจะมีการลำดับเนื้อความแตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเนียบภาษาจะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทหนึ่ง ๆ ด้วย เช่น การเขียนเรื่องที่มีอรรถลักษณะเป็นการรายงานเพื่อให้ความรู้ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษากลาง ๆ ไม่ใช้คำสรรพนามเฉพาะเจาะจง เช่น จะไม่ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่จะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 แทน เป็นต้น ระเบียบวาทกรรมต่าง ๆ ที่จะต้องสัมพันธ์กันในการวางประโยคก็จะแตกต่างกันไปด้วย ทำให้การใช้วาทกรรมมีระบบและเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะของเนื้อความที่พูดหรือเขียน เช่น การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้คำวิเศษณ์ต่าง ๆ

ในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อรรถลักษณะของภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนมีหลายชนิดดังจะยกตัวอย่างอรรถลักษณะที่สำคัญที่ใช้อยู่ทั่วไปในการสื่อความ ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีการ (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. อภิปราย (Discussion)
8. การสังเกต (Observation)

อรรถลักษณะดังกล่าวโดยทั่วไปจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ เพื่อการสื่อความหมายของภาษา และลักษณะของภาษา ดังนี้

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ เป็นเรื่องที่เขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและจากประสบการณ์ของผู้เขียน

1.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

1.1.1 เริ่มด้วยบทนำ

1.1.2 มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง

1.1.3 มีบทสรุป

1.2 ลักษณะของภาษา

1.2.1 มีคำวิเศษณ์บอเวลาและลำดับของเหตุการณ์

1.2.2 อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง

1.2.3 เป็นเรื่องเล่าซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต

1.2.4 มีคำเชื่อมเพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และให้

ใจความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้วคังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนหน้าที่ หลังจากนั้น ฯลฯ

1.2.5 ตอนท้ายของเรื่องจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว

i.

ตัวอย่างเรื่อง One of my best teachers is TV

When I came to this country, I didn't speak any English. I took classes and studied, but it wasn't enough. I wanted to learn faster. I began to watch TV for two hours every day: a half-hour of news, a half-hour comedy program, and a one-hour interview show where people asked and answered a lot of questions. I didn't understand anything at first. But my listening comprehension slowly got better. Now I think of TV as one of my best "teachers".

(จากหนังสือ Interaction I for Reading Skill)

2. รายงาน เป็นการเขียนเพื่อให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

2.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

2.1.1 จะมีบทนำโดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง

2.1.2 บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภทลักษณะท่าที หรือลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ

2.2 ลักษณะของภาษา

2.2.1 ใช้คำหรือภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

2.2.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ

2.2.3 อาจมีหัวข้อกล่าวนำเป็นเรื่อง ๆ

2.2.4 มักเป็นประโยคบอกเล่า

ตัวอย่างเรื่อง Daisy

Daisy is a flower that will grow almost anywhere. Daisies can be found in Europe, Asia, and the United States. Daisies are perennials. A perennial is a flower that grows year after year.

Daisy has a yellow or black "eye" at the center. Around the eye are white or yellow petals. Some daisies fold up or close their "eyes" at sunset. The name "daisy" comes from "day's eye", which refers to the sun.

The eye of a daisy is really made up of hundreds of tiny flowers called florets. These florets produce thousands of seeds. The seeds are spread by insects or the wind to start new daisy plants.

(จากเอกสารการสอนของ Home of English)

3. การอธิบาย เป็นการเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

3.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

3.1.1 บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ

3.1.2 มีบทสรุปจากหลักการ

3.2 ลักษณะของภาษา

3.2.1 เป็นประโยคบอกเล่า

3.2.2 ใช้ภาษาเป็นกลางไม่เฉพาะเจาะจง

3.2.3 มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน

3.2.4 ใช้คำวิเศษณ์เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

ตัวอย่างเรื่อง How Roads are built

There are several steps in building good roads. First the highway department must find and clear the right-of-way. The other includes removing buildings or cutting trees which are in the way.

Second, the land is rough graded. This helps prepare the land to conform to the plans for the highway.

Third, dirt is located and hauled in to form the foundation for the roadway. Sometimes this dirt can be dug up from the land nearby. During this period, all of the drainage culverts are also cut along the roadside.

Fourth, the roadbed is finely graded and packed in preparation for paving.

The fifth and last step is to pave the highway. This includes applying blacktop and rolling it hard so that it can carry the weight of even the heaviest truck without being damaged.

(จากหนังสือ Interaction I for Writing Skill)

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น เป็นการเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือความคิดของตนเองหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

4.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

4.1.1 แสดงเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือแสดงความคิดเห็น (เช่น แสดงประโยชน์หรือความสำคัญ

4.1.2 มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอในแต่ละความคิด

4.1.3 มีบทสรุปท้ายการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของ
เรื่องที่น่าสนใจและน่าเชื่อถือ

4.2 ลักษณะของภาษา

4.2.1 มีข้อความหรือเนื้อความที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง

4.2.2 มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด

4.2.3 ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง

4.2.4 มีคำแสดงเจตคติ

ตัวอย่างเรื่อง TV is important to me

My television is an important piece of furnifure to me. I can't get out of the house very often, but my TV brings the whole world to me. From the evening news I learn about reality in the outside world; politics, the environment, recent changes in technology and medicine, and so on. I like game shows and travel programs, too. And I love comedies; I think it's important to be able to laugh.

(จากหนังสือ Interaction I for Reading Skill)

5. วิธีการ เป็นการเขียนแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ กระบวนการ หรือ
ขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

5.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

5.1.1 ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนที่แน่นอน

5.1.2 ให้รายละเอียดของวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

5.1.3 เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

5.2 ลักษณะของภาษา

5.2.1 เป็นประโยคคำสั่ง

5.2.2 ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ

5.2.3 ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล

5.2.4 ใช้คำนาม

ตัวอย่างเรื่อง How to make a macaroni necklace

You will Need :

- some colourful macaroni
- a piece of yarn (long enough to make a necklace)
- transparent tape

Procedure :

1. Wrap a piece of yarn at one end with transparent type.
2. Tie a piece of macaroni at the other end.
3. String the macaroni
4. Untie the piece of macaroni
5. Tie the yarn ends together.

(จากหนังสือ Encyclopedia for children)

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นการเขียนเรื่องเล่าจินตนาการส่วนมากจะเป็นเรื่องนิทานหรือนิยาย

6.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

6.1.1 มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกด้วยบุคคล สถานที่

หรือเวลา

6.1.2 มีลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง

6.1.3 แสดงปัญหาของเรื่อง

6.1.4 แสดงการคลี่คลายของเรื่องหรือการแก้ปัญหา

6.1.5 อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

6.2 ลักษณะของภาษา

6.2.1 เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว

6.2.2 ใช้บุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่

6.2.3 ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของ

อื่น ๆ

6.2.4 อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง

6.2.5 ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบ่งบอกความ

เป็นเหตุเป็นผล ความคล้อยตาม และความขัดแย้ง ฯลฯ

ตัวอย่างเรื่อง The oldest animal on earth

Once upon a time, a cat, a frog and a camel were very good friends. They decided to tell one another the story of their birth to find out who was the oldest.

The cat told his story first. "When I was born, the earth was still soft. I had to walk very carefully so that I did not sink into the ground. That's why I'm still very careful about the way I walk."

"Oh! That's nothing," exclaimed the frog. "I'm sure I'm the oldest. When I was born, the earth was very hot. It was too hot to walk on. The only way to move around was to jump. That's why I still jump rather than walk."

The camel was very amused. "When I was born," he told his friends, "The earth had not yet been made. There was only the sky and a lot of sand everywhere. When my father died, there was no place to bury him so I had to carry him on my back. That's why my back is crooked. Of course, it's very useful as I can keep food and water in it."

On hearing what the camel said, the cat and frog had to agree that he was the oldest. They made him their leader.

(จากเอกสารการสอนของ Home of English)

7. อภิปราย เป็นการเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุผลและความจำเป็นซ้ำให้เห็นข้อดีข้อเสีย เป็นการจูงใจให้ผู้อ่านคล้อยตาม

7.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

7.2 กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงผล

7.3 ตอนท้าย กล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่าควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการหรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับบทนำ

7.2 ลักษณะของภาษา

7.2.1 มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องของตนเองและผู้อื่น

7.2.2 ใช้ประโยคบอกเล่า

7.2.3 มีข้อความสนับสนุนหรืออ้างอิงหรือให้เหตุผล

7.2.4 ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความ
จัดแย้งคล้อยตามหรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน

ตัวอย่างเรื่อง Mind Travel

If you would like to learn the most interesting, the most fun, and the most fascinating activity in the world, try daydreaming, the lazy person's sport. You can visit distant lands, win games, and meet interesting people, all in the comfort of your own home. You don't need any special equipment daydreaming. With just a good imagination, you are ready to beginning. Is easy learning. It is best to do it with closed eyes, but I have had many successful daydreams in crowded classrooms with my eyes wide open. Daydream is also fun while you are walking, riding the bus, or listening to listening to boring stories. Group daydream is enjoyable, too. One person can begin a story and the others can add to it. If you start tomorrow, you will have years of excitement ahead of you.

(จากหนังสือ Interaction I for Writing Skill)

8. การสังเกต เป็นการเขียนเพื่อให้ความเห็นและให้รายละเอียดของการสังเกตสิ่งใด
สิ่งหนึ่ง

8.1 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

8.1.1 มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บ่งเวลาหรือสถานที่

8.1.2 มีลำดับของการบอกรายละเอียด

8.1.3 ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสังเกต

8.2 ลักษณะของภาษา

8.2.1 มีคำวิเศษณ์บอกริยาหรือสถานที่ และลำดับของการบอก

รายละเอียด

8.2.2 ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่าง ๆ

8.2.3 ใช้ภาษาเป็นกลาง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงงานการอ้างอิง

ตัวอย่างเรื่อง Gold fish

Gold fish look very nice as they swim around in their pond. Their name is gold but it is not always so as they are quite orange. They swim around hunting for food. They are always hungry. Some like to hide under a rock or in between some reeds, but some show-off and then swim off the they are never seen again.

(จากหนังสือ Factual Writing)

อรรถลักษณะ	ลำดับของคำถามในการดำเนินเรื่อง
1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์	ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร —> แล้วอย่างไรต่อไป —> สรุปเป็นอย่างไร เกิดอะไรขึ้น กับใคร ที่ไหน อย่างไร —> แล้วเกิดอะไรขึ้นอีก —> อย่างไร (ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง) (ให้ลำดับความของเรื่องที่เกิดขึ้น) เรื่องเกี่ยวกับอะไร —> เป็นอย่างไร —> มีลักษณะเฉพาะ —> มีประโยชน์อะไรบ้าง —> มีลักษณะอย่างไร —> อย่างไร โดยทั่วไป —> เป็นอย่างไร —> เกี่ยวกับอะไร —> สำคัญอย่างไร ใคร —> ทำอะไร —> ที่ไหน —> เมื่อใด —> อย่างไร —> แล้วเกิดอะไรขึ้น (ลำดับเรื่องก่อนหลัง) —> มีเหตุคืออะไร —> แก้ไขได้อย่างไร —> สรุปแล้วเรื่องนั้นคิด อย่างไรบ้าง
2. เรื่องรายงาน	
3. เรื่องเล่าใช้จินตนาการ	
4. เรื่องแสดงความคิดเห็น	เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร —> เป็นความคิดเห็นของใคร —> มีเหตุผลอย่างไร (ลำดับเหตุผลและผล) —> จะสรุปการแสดงความคิดเห็น (จากประเด็นที่ตั้งไว้อย่างไร) เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร —> มีความสำคัญ อย่างไร —> มีเหตุผลเห็นด้วย และ จำเป็น
5. เรื่องอธิบาย	(ลำดับเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยทีละตอน สรุปเรื่องจะสนับสนุนเรื่องที่กำลังมาแต่ต้นอย่างไร เรื่องอะไรที่จะพูดถึง —> สำคัญอย่างไร —> ทำให้ถึงเป็นอย่างไร —> เกิดขึ้นได้อย่างไร —> เหตุใดจึงเกิดขึ้นได้ ฯลฯ
6. เรื่องอธิบาย	เป็นวิธีการทำอะไร —> มีอุปกรณ์อะไรบ้าง —> ทำอย่างไร (ลำดับการกระทำทีละตอน) จะพูดเกี่ยวกับอะไร —> ที่ไหน —> มีลักษณะอย่างไร —> ลำดับลักษณะของสิ่งนั้นทีละตอน เขียน
7. เรื่องวิธีการ	
8. เรื่องที่เกี่ยวกับการสังเกต	

ภาพประกอบ 1 ตัวอย่างคำถามที่เข้าในการดำเนินเรื่องของอรรถลักษณะต่าง ๆ
แหล่งที่มา : เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2534 : 36)

แนวทางการประเมินวิธีสอนแบบอรรถฐาน

ครูผู้สอนสามารถประเมินพฤติกรรมของผู้เรียนได้ดังนี้

1. การตอบคำถามของเด็กนักเรียนในขณะที่ครูรูปภาพ
2. การที่นักเรียนร่วมกันเขียนแผนภูมิ โดยครูเป็นฝ่ายแนะโดยใช้คำถาม
3. การที่นักเรียนนำผลงานของเพื่อนมาเสนอหน้าชั้น
4. การสะกดคำและแต่งประโยคหลังจากเรียนด้วยวิธีสอนแบบอรรถฐานไปแล้ว
5. การร่วมมือของเด็กนักเรียนและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่มแบบประชาธิปไตย
6. ความสนใจของนักเรียนในการอ่าน สังเกตจากการนำหนังสือไปศึกษาค้นคว้าด้วย

ตนเองเมื่อมีเวลาว่าง

วิธีประเมิน ใช้การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่เรียน และทำงานกับเพื่อน ตรวจสอบงานกลุ่มของนักเรียน โดยอาศัยความคิดวิพากษ์วิจารณ์ของนักเรียนทั้งชั้น ส่วนผลงานเดี่ยวครั้งสุดท้ายนั้นเป็นผลงานที่ครูผู้สอนต้องตรวจให้คะแนนเป็นรายบุคคล

ประโยชน์ของวิธีสอนแบบอรรถฐาน

1. ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานจากกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน เช่น การที่ได้ดูภาพ แล้วช่วยกันทายเรื่องราวเกี่ยวกับภาพ
2. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างเป็นธรรมชาติโดยเน้นความเข้าใจ ความหมาย หรือความคิดรวบยอด ก่อนที่จะเข้าใจเสียงและสัญลักษณ์ในลักษณะของบูรณาการ เช่น ในขั้นตอนที่ 1 และ 2
3. ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินการใช้ภาษาในทักษะต่าง ๆ ในลักษณะบูรณาการตั้งแต่ต้นขั้นตอนที่ 1 ถึงขั้นตอนสุดท้าย โดยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การซักถาม การโต้ตอบ และการเล่าเรื่อง
4. ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินงานร่วมกับผู้อื่น ได้ฝึกการทำงานแบบประชาธิปไตย การยอมรับฟังความคิดเห็น และการฝึกความรับผิดชอบต่อการทำงาน
5. ผู้เรียนมีโอกาสดึงความสามารถเฉพาะตัวและเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้หลายรูปแบบ เช่น การสร้างโครงเรื่องเอง การแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น

การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบอรรถฐาน

ขั้นที่ 1 การให้รูปแบบ

จุดมุ่งหมาย

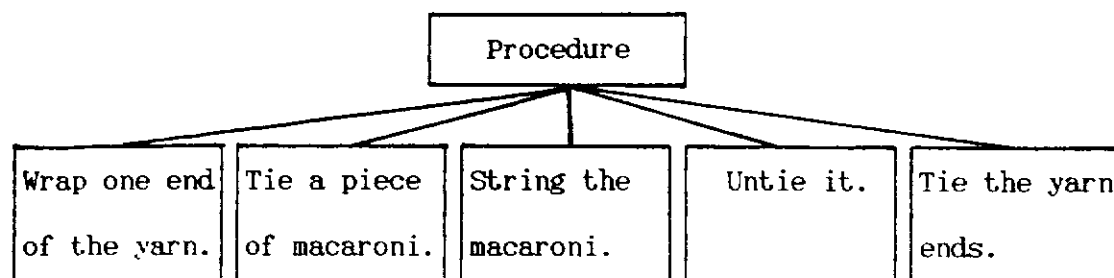
ให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและบอกรายละเอียดของเรื่อง พร้อมทั้งใช้ภาษาได้ถูกต้องตามลักษณะของอรรถฐานภาษาในเรื่องนั้น ๆ

บทบาทของผู้สอน

ผู้สอนควรใช้แผนภูมิเพื่อช่วยให้นักเรียนดึงใจความสำคัญของเรื่อง เช่น การลำดับเรื่อง การโยงความสำคัญของเรื่องที่สัมพันธ์กัน เช่น เป็นเหตุผลกัน เป็นปัญหา และการแก้ปัญหา การเปรียบเทียบความคล้ายคลึง และความแตกต่างของเรื่อง นอกจากนั้นยังเกี่ยวกับการให้รายละเอียดของเรื่องอีกด้วย ผู้สอนต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลจากการอ่าน และสรุปความคิดด้วยตนเอง ควรใช้เวลาอภิปรายและสนทนาเรื่องในแต่ละหน้าอย่างละเอียด อย่าใจร้อน เพราะการฝึกอ่านโดยใช้ความคิดประกอบการอภิปรายจะช่วยฝึกนักเรียนให้เคยชินกับการอ่าน โดยกระบวนการทางความคิดได้มาก และจะทำให้สามารถอ่านเชิงวิเคราะห์ ซึ่งเป็นขั้นตอนการอ่านขั้นสูงต่อไปในอนาคตได้

การอ่านออกเสียงไปเรื่อย ๆ จะไม่ช่วยทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แก่ผู้เรียนมากนัก และอาจทำให้เกิดการเบื่อหน่ายได้ ผู้สอนควรให้นักเรียนหยุดช่วงการอ่านเป็นตอน ๆ และอภิปรายร่วมกัน ควรเปิดโอกาสให้นักถามเกี่ยวกับเรื่องภาพประกอบในบทเรียนด้วย การเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามจะช่วยให้นักเรียนมีวิวัฒนาการเรียนมีชีวิตชีวาขึ้นได้

การทำแผนภูมิแสดงความสัมพันธ์ของเรื่อง ควรทำง่าย ๆ โดยใช้ปากกาสีเมจิกสรุปและโยงแผนภูมิให้เข้าใจได้ง่าย ๆ เช่น จากคำถามของครู "มีตัวละครอะไรบ้างในเรื่องจำได้อไหม" หรือเรื่องนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ตัวอย่างเรื่อง How to make a macaroni necklace

ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงความสัมพันธ์การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบอรรถฐาน

ครู : What do we need for making a macaroni necklace?

นักเรียน : Macaroni a piece of yarn and transparent tape.

ครู : Tell me how to make it.

นักเรียน : 1) Wrap one end of the yarn with the tape.

2) Tie a piece of macaroni at the other end.

3) String the macaroni.

4) Untie it.

5) Tie the yarn ends together.

ขั้นที่ 2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความได้

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่อ่านเป็น ความคิดของตนเอง พร้อมทั้งรู้จักวิเคราะห์เรื่องที่อ่านให้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของตนเอง เพื่อการนำความคิดรวบยอดที่สำคัญไปใช้ได้

ในขั้นนี้ครูควรตั้งการอภิปรายและการสนทนาจากเรื่องที่อ่านในขั้นที่ 1 เข้าสู่เรื่องที่นักเรียนจะพบในชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง เพื่อให้นักเรียนใช้ความคิดวิเคราะห์สิ่งที่สำคัญและเป็นประโยชน์แก่ตนเองจากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น เช่นเรื่อง TV. is important to me. ครูก็จะตั้งเรื่องเข้าสู่ตัวนักเรียนโดยถามว่า นักเรียนคิดว่า TV. (โทรทัศน์) มีความสำคัญกับนักเรียนอย่างไร มีผลดีผลเสียอย่างไร ช่วยอธิบาย

การสนทนา อภิปราย โดยตั้งเข้าสู่เรื่องของนักเรียน จะทำให้คนอภิปรายมีชีวิตชีวามากขึ้น นักเรียนจะมีโอกาสได้พูด ได้แสดงความคิดเห็นของตนเองมากขึ้น ผู้สอนจะมีโอกาสแก้ปัญหาการออกเสียง การใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่เด็กได้ด้วย โดยการย้ำความที่เด็กพูดโดยไม่ต้องบอกว่าผิดหรือถูก เด็กจะค่อย ๆ เรียนรู้ได้จากที่ครูพูดอย่างถูกต้อง ในขั้นนี้ถ้าเรื่องราวในการอภิปรายซับซ้อนมากก็ควรใช้แผนภูมิเข้ามาช่วย

ขั้นที่ 3 การเขียนเรื่องอย่างอิสระในวรรณฐานเดิม

จุดมุ่งหมาย

ให้นักเรียนมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็น และฝึกทักษะการเขียนในรูปแบบที่เป็นความคิดของตนเองได้มากขึ้น โดยให้นักเรียนเขียนเรื่องขึ้นมาใหม่ โดยใช้รูปแบบของวรรณฐานเดิม โดยเขียนเป็นกลุ่ม และสามารถนำเสนอผลงานได้โดยการอ่านเพื่อให้นักเรียนมีความหมายยิ่งขึ้น ผู้สอนควรให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนกันแล้วนำมาเสนอหน้าชั้น

ในการเขียนโครงเรื่องนี้ให้ทำงานกลุ่มเพื่อเป็นการฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม และเด็กจะได้มีโอกาสนอภิปรายร่วมกัน เขียนเรื่องใหม่ออกมาโดยจัดรูปแบบออกมาในลักษณะแผนภูมิคร่าว ๆ สาเหตุที่ทำให้เขียนเรื่องขึ้นมาใหม่ ก็เพื่อฝึกให้เกิดความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ หลังจากนั้นก็นำเสนอ โดยแลกเปลี่ยนผลงานกันระหว่างกลุ่ม แล้วครูและเพื่อน ๆ จะช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง และท้ายสุดให้นักเรียนนำโครงเรื่องของตนไปเขียนเรื่องราวที่สมบูรณ์อย่างอิสระ

การจัดชั้นเรียน

ควรมีการออกแบบการจัดชั้นเรียนเป็นกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็กตามลักษณะของกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนต้องคอยควบคุมและช่วยเหลือผู้เรียนในขณะที่ทำกิจกรรมเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนอ่อน การทำกิจกรรมเพื่อการซ่อมเสริมอาจจะทำได้พร้อม ๆ กัน โดยแยกกิจกรรมแก่นักเรียนที่เก่งและอ่อนให้ต่างกันตามความสามารถได้ นักเรียนเก่งให้ทำกิจกรรมยากขึ้น สำหรับนักเรียนอ่อนให้ทำกิจกรรมที่สามารถทำได้ง่ายเป็นขั้นตอน เพิ่มยากขึ้นทีละน้อย เป็นต้น ความเอาใจใส่ของครูสำคัญที่สุดสำหรับนักเรียนทุก ๆ ระดับความสามารถ การให้แบบฝึกหัดหรือบททวนสำหรับนักเรียนที่อ่อน จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาการเรียนรู้ได้มาก แต่ต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอ

เกมและแบบฝึกหัด

เกมและแบบฝึกหัดจะช่วยให้นักเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับคำ กลุ่มคำ ประโยค ส่วนต่าง ๆ ที่เคยอ่านหนังสือหรืองานเขียนที่นักเรียนเขียนขึ้นเอง หรือเป็นกลุ่ม จะทำให้นักเรียนได้บททวนการอ่านและเขียนได้เป็นอย่างดี

สุริ พงษ์ทองเจริญ (2526 : 76) กล่าวถึงการใช้เกมทางภาษาว่าเกมจะช่วย
 ได้รับความสนใจของนักเรียนได้ดีมาก เพราะการเล่นเกมจะช่วยให้เด็กสนุกสนานกับการเรียนและ
 การใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนววรรณฐานในประเทศไทย

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถใน
 การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับ
 การสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนแบบวรรณฐาน กับวิธีสอนตามคู่มือ ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียน
 กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนแบบวรรณฐาน มีความสามารถในการอ่านและความ
 สามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ .05 ส่วนความคิดสร้างสรรค์ทางภาษานั้น นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคิดสร้างสรรค์
 ทางภาษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนววรรณฐานในต่างประเทศ

เคน ฮีแลนด์ (Ken Hyland. 1990) ได้ทำการศึกษาผลของการสอนคำอธิบาย
 วรรณลักษณะที่มีต่อการเขียนเรื่องความภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้ง (Argumentative essay)
 พร้อมทั้งนำเสนอรูปแบบภาษาของการเขียนในการเรียงความลักษณะนี้ ซึ่งปรากฏว่ามีประโยชน์มาก
 และส่งผลต่อคุณภาพของงานเขียนมากที่สุด

เลวิส (Lewis. 1983) ได้ทำการศึกษาเรื่อง บทบาทของความสนใจที่มีต่อความคล่อง
 ในการเขียน และคุณภาพของงานเขียน จากการที่ได้สัมภาษณ์และให้กรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับ
 ความสนใจของนักเรียนมัธยม ทั้งนักเรียนที่ใช้ภาษาคล่องและไม่คล่อง พบว่า เด็กผู้หญิงมีความ
 สนใจวรรณลักษณะต่าง ๆ โดยเฉพาะการแสดงความคิดเห็นและเขียนเรื่องราวส่วนตัว ส่วนเด็ก
 ผู้ชายชอบวรรณลักษณะต่าง ๆ พอ ๆ กัน แต่สรุปว่าการที่เด็กชอบที่จะเรียนวิธีการใช้ภาษาตาม
 สถานการณ์ต่าง ๆ หลายรูปแบบ หรือหลายวรรณลักษณะ ส่งผลทำให้เด็กชอบการมอบหมายงาน
 เขียน และเขียนได้คล่องขึ้น

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ความหมายของเจตคติ

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 146) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกภายในของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นผลมาจากประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น และความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดค่าให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมหรือนวโน้มของการตอบสนองต่อสิ่งนั้น ในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือโต้แย้งคัดค้านก็ได้ เจตคติสามารถแยกออกได้ดังนี้

1. เจตคติเป็นพฤติกรรมหรือความรู้สึกทางจิตใต้สำนึกที่มีต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งทางสังคม
2. เจตคติเป็นความรู้สึกที่เกิดจากการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งเร้าหรือเกี่ยวกับประสบการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งหมายถึงว่าบุคคลใดจะมีเจตคติอย่างไรต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ได้ บุคคลนั้นจะต้องเคยพบเห็นรู้รายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งนั้นมาก่อน

3. การแสดงออกของเจตติหรือการตอบสนองสิ่งเร้าใด ๆ จะเป็นไปในรูปของการสนับสนุนคัดค้าน ซึ่งเรียกว่าเป็นไปในทางบวก (Positive) หรือในรูปการโต้แย้งคัดค้าน ซึ่งเรียกว่าเป็นไปในทางลบ (negative) หรืออาจรู้สึกเฉย ๆ (neutral) ต่อสิ่งเร้านั้น

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 3) กล่าวว่า เจตคติเป็นความคิดเห็นซึ่งมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ เป็นส่วนที่พร้อมที่จะมีปฏิกิริยาเฉพาะอย่างต่อสถานการณ์ภายนอก

นิยม สารรัตน์ (2524 : 10) กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องราวของการเรียนรู้ บุคคลรอบ ๆ ตัวจะมีอิทธิพลต่อเจตคติมาก การที่บุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้นจะต้องมีประสบการณ์โดยตรงหรือโดยอ้อมกับสิ่งนั้น โดยปกติบุคคลจะมีเจตตินิยม (Positive Attitude) ต่อสิ่งที่เราพอใจ สิ่งที่เราชอบ และจะมีเจตตินิเสธ (Negative Attitude) ต่อสิ่งที่เราไม่พอใจ ไม่ชอบ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น อาจพอสรุปได้ว่าเจตคติหมายถึง ความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้ารอบ ๆ ตัว ความรู้สึกหรือความคิดเห็นนี้เป็นผลมาจากการเรียนรู้ของบุคคลนั้น ซึ่งอาจแสดงออกมาในลักษณะพึงพอใจ เฉย ๆ หรืออาจไม่พอใจก็ได้

องค์ประกอบของเจตคติ

ลัดดา กิติวิภาศ (2523 : 238) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของเจตคติมีอยู่ 3 ด้าน ได้แก่

1. ด้านความคิด (Cognitive Component) หมายถึง การรับรู้และวินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับแสดงออกมาในแนวคิดที่ว่าอะไรถูกอะไรผิด
2. ด้านความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลที่สอดคล้องกับความคิด เช่น ถ้าบุคคลมีความคิดในทางที่ไม่ดีต่อสิ่งใดก็จะมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นด้วยจึงแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกไม่ชอบหรือไม่พอใจ
3. ด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง ความพร้อมที่จะกระทำซึ่งเป็นผลมาจากความคิดและความรู้สึกและจะออกมาในรูปของการยอมรับหรือปฏิเสธ การปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ

การเกิดเจตคติ

ลัดดา กิติวิภาศ (2523 : 238 - 240) ได้ให้ความคิดว่าเจตคติไม่ใช่ว่าสิ่งที่มีมาแต่กำเนิด เจตคติของบุคคลเกิดขึ้นได้จากสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. จากการเรียนรู้เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่ตอนที่เป็นเด็กและเนื่องมาจากการเอาอย่างบุคคลที่ตนชื่นชอบ
2. จากประสบการณ์ที่สะสมกันมาของบุคคล เช่น เด็กบางคนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อเพื่อนรุ่นเดียวกันเพราะถูกเพื่อนรังแกบ่อย ๆ จึงหันไปเล่นกับคนที่อายุมากกว่า
3. จากประสบการณ์ที่เป็นผลทำให้เราจดจำไปนานเป็นประสบการณ์ที่อาจเกิดขึ้นทันทีทันใด หรือเกิดขึ้นอย่างแทบไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้
4. จากบุคลิภาพที่อยู่รอบตัว เช่น อาจจะชอบคนที่มีบุคลิภาพขรึม เป็นต้น
5. จากสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ วิทยุ ฯลฯ
6. จากความต้องการที่จะสมปรารถนาในสิ่งนั้น บุคคลจะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้นหรือบุคคลนั้นที่ทำให้ความต้องการของเขาสมปรารถนา

การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

เจตคติของบุคคลเปลี่ยนแปลงได้เนื่องจากอิทธิพลสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้แก่ การได้รับรู้ข้อมูลใหม่ ๆ จากบุคคลอื่นหรือโดยผ่านจากสื่อมวลชนหรือโดยการได้รับจากประสบการณ์โดยตรง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบด้านความเข้าใจซึ่งมีผลทำให้องค์ประกอบด้านความรู้สึกและพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปด้วย เกี่ยวกับการเปลี่ยนเจตคตินี้ ลัดดา กิติวิภาค (2523 : 243 - 244) ได้กล่าวสรุปถึงการเปลี่ยนแปลงไว้ดังนี้

1. ความสอดคล้องกันระหว่างความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกนั้นคือ เมื่อบุคคลมีความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งใดบุคคลจะมีความคิดความเข้าใจในสิ่งนั้นในลักษณะดังกล่าวด้วย
2. ความสอดคล้องกันระหว่างความรู้สึก ความคิดความเข้าใจและพฤติกรรมเมื่อไรก็ตามที่บุคคลต้องการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดโดยที่การกระทำนั้นเขาไม่เชื่อถือว่าเขาจะอดิศักดิ์ เนื่องจากการกระทำนั้นไม่สอดคล้องกับความเชื่อของเขา ทำให้เกิดความขัดแย้ง บุคคลจึงพยายามทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อขจัดความขัดแย้ง
3. การถูกบังคับให้ยินยอมมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ
4. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและอิทธิพลของกลุ่มที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก บุคคลอาจเปลี่ยนแปลงเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าได้รับการลงโทษบุคคลก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น
5. การเสริมแรงและการลงโทษมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ถ้าได้รับการเสริมแรงบุคคลก็จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าได้รับการลงโทษบุคคลก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น
6. การสื่อสารมวลชนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคล ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับแหล่งข้อมูล การนำเสนอข้อมูล ลักษณะของข้อมูล และคุณสมบัติของผู้รับข้อมูล

ประโยชน์ของเจตคติ

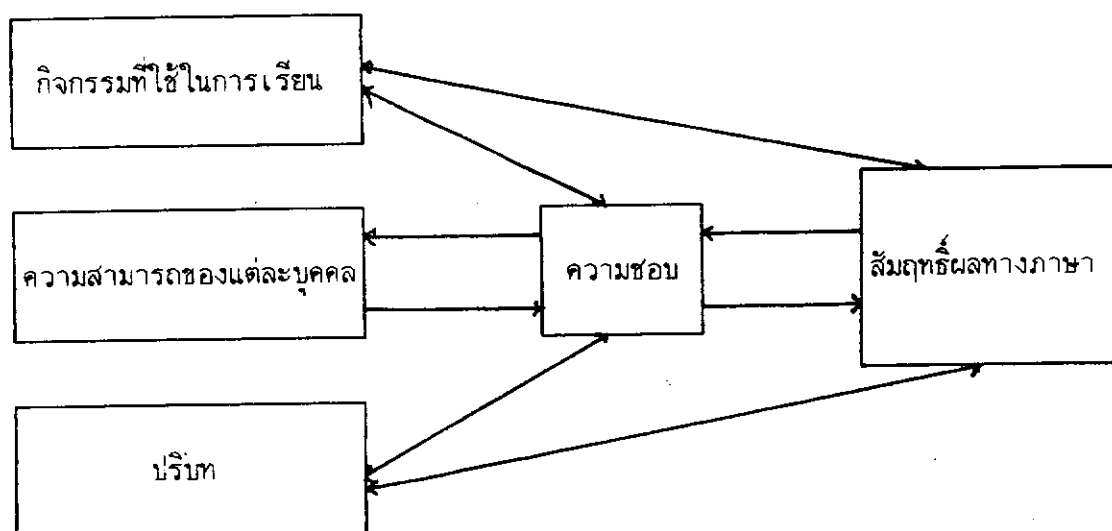
ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 3 - 4) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของเจตคติไว้ดังนี้

1. ช่วยทำให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว โดยการจัดรูปแบบหรือจัดระบบสิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเขา

2. ช่วยเพิ่มความเห็นคุณค่าแห่งตน โดยช่วยให้กับบุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีหรือการปกปิดความจริงบางอย่างซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตัวเขา
3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิกิริยาตอบโต้หรือการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไปนั้นส่วนมากจะทำในสิ่งที่นำความพอใจมาให้หรือเป็นบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อม
4. ช่วยให้กับบุคคลสามารถแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่าเจตคตินั้นนำความพอใจมาให้บุคคลนั้น

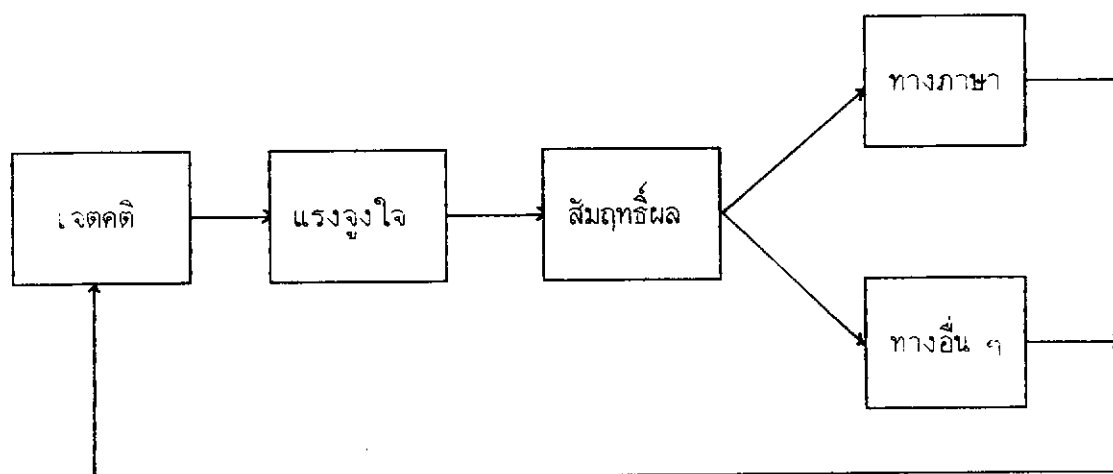
เจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศ

ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น อาจเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะสองทิศทาง และอาจเป็นความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ ไม่คงที่แน่นอน จะขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียน และได้เสนอรูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2525 : 21; อ้างอิงมาจาก Oller and others. n.d.) ดังแสดงในภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 รูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาของ ออลเลอร์ และคนอื่น ๆ

ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของการ์ตเนอร์ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2525 : 21; อ้างอิงมาจาก Gardner. 1981 : 25) เขาได้เสนอว่า อาจมีความสัมพันธ์กันทางอ้อมระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาก็คือ เจตคติที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จ และความสำเร็จในการเรียนนี้จะช่วยส่งผลย้อนกลับไปสู่เจตคติของผู้เรียนด้วย เขาได้เสนอรูปแบบเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังแสดงในภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 รูปแบบเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษาของการ์ตเนอร์

เมื่อเจตคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กันดังได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว สำหรับงานวิจัยจึงน่าสนใจอย่างยิ่งที่จะศึกษาเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ทั้งนี้หากเจตคติเปลี่ยนแปลงไปหลังการทดลอง ก็น่าจะเป็นวิธีสอนที่ได้นำมาทดลองครั้งนี้

การวัดเจตคติ

ในการวัดเจตคตินั้นมีนักการศึกษาหลายท่านได้สร้างเครื่องมือวัดเจตคติไว้หลายแบบด้วยกัน เช่น วัดเจตคติโดยใช่ Equal Appearing Intervals ของ เซอร์สตัน การวัดเจตคติโดยใช่

Scalogram Analysis ของก๊อตแมน การวัดเจตคติโดยวิธี Semantic Differential ของออสกูด และคนอื่น ๆ นอกจากนี้ยังใช้การวัดเจตคติโดยวิธี Projective Techniques และ Summated Rating ของ Rensis Likert แต่ในการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกวิธี Scale Discrimination Technique ซึ่งใช้มาตราส่วนประมาณค่า 2 ระดับ ตามวิธีการของ Edwards

การวัดเจตคติโดยวิธีของ Edwards นี้ จะสร้างแบบสอบถามโดยการสร้างข้อความที่แสดงเจตคติหลาย ๆ ข้อความให้ครอบคลุมหัวข้อที่จะศึกษา การตอบแบบสอบถามนี้มีข้อให้เลือก 2 ข้อ คือ เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย ให้เลือกตอบเพียงข้อใดข้อหนึ่ง การให้คะแนนขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความ เช่น ข้อความที่เป็นไปในทางบวก จะได้ 0 คะแนน ถ้าตอบไม่เห็นด้วย และจะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบเห็นด้วย ส่วนข้อความที่เป็นไปในทางลบ จะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบไม่เห็นด้วย และจะได้ 0 คะแนน ถ้าตอบเห็นด้วย

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

สุเบศรา ปาทาน (2529) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค และแบบฝึกหัดทำยบทเรียน โดยได้ทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทำยบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค ทำให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทำยบทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้แบบฝึกหัดทำยบท

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษในต่างประเทศ

แคทสตรา ทอลเลฟสัน และกิลเบิร์ต (Katstra, Tollefson and Gilbert. 1987) ได้ทำการวิจัยร่วมกันเรื่อง ผลของการประเมินผลในกลุ่มเพื่อนที่มีต่อเจตคติต่อการเขียนและความคล่องในการเขียนของนักเรียนเกรด 9 ซึ่งกลุ่มผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่าการทำให้เพื่อนประเมินผลงานของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้นจะส่งผลให้เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษและความคล่องในการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น ผลปรากฏว่านักเรียนในกลุ่มที่ให้เพื่อนประเมินผลงานนั้น มีเจตคติทางบวกต่อการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนความคล่องในการเขียนนั้นประเมินโดยการนับจำนวนคำที่นักเรียนเขียน ปรากฏว่าหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มที่ให้เพื่อนประเมินผลงานมีจำนวนคำในการเขียนลดลง

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐานมีความสามารถในการเขียนเทียบเฉพาะในกลุ่มตั้งแต่ก่อน-หลังการทดลอง แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนเทียบเฉพาะในกลุ่มตั้งแต่ก่อน-หลังการทดลอง แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและตรวจสอบเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลอง
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เลือกเรียนวิชาทักษะการเขียน (อ.061) โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2535 จำนวน 14 ห้องเรียน รวม 700 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เลือกเรียนวิชาทักษะการเขียน (อ.061) โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2535 ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จาก 14 ห้องเรียน สุ่มมา 2 ห้องเรียน จากนั้นทดสอบพื้นฐานความรู้ด้วยแบบทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษแบบเรียงความทั้ง 2 ห้อง แล้วนำคะแนนของนักเรียนในแต่ละห้องมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยเทียบกัน เพื่อจะจับคู่คะแนนและเลือก 20 คู่ที่มีคะแนนเท่ากันโดยการสุ่ม แล้วจึงสุ่มให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ใช้วิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน (Genre-Based Approach)
2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนเขียนตามคู่มือครู
3. ข้อสอบเขียนภาษาอังกฤษแบบเรียงความ
4. แบบฟอร์มการตรวจงานเขียนตามแบบ ESL Composition Profile
5. แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

แผนการสอนของกลุ่มทดลอง

การสร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลองด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง 1 ชุดใช้เวลาทำการสอนกลุ่มละ 16 คาบ ๆ ละ 50 นาที แผนการสอนสร้างจากบทเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ วิชาทักษะการเขียน 1 (อ.061) จากตำรา นิตยสาร เรื่องเล่า บทความจากแหล่งต่าง ๆ วิธีใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ หนังสือพิมพ์ ซึ่งมีความยากง่ายระดับเดียวกันกับหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I เนื้อหา 4 เรื่องคือ

1. We should not eat too much.
2. We should not drink coffee.
3. We should be kind to animals.
4. We should make our city clean.

ลักษณะของแผนการสอนแบบวรรณฐานมีดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ให้รูปแบบ

- 1) ให้เนื้อเรื่องหรือเสนอเรื่อง โดยครูใช้คำถาม ตามความคิดเห็นของ

นักเรียนเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

2) ครูตอบคำถามเพื่อให้นักเรียนหารายละเอียดมาสนับสนุนจุดมุ่งหมายโดยวิธี
ทำแผนภูมิ

ขั้นตอนนี้ต่อจากขั้นตอนนี้แรก คือ หลังจากที่จุดมุ่งหมายของผู้เขียนแล้วก็ให้นักเรียนช่วยกันหารายละเอียดมาเสริมหรือสนับสนุนความคิดเห็นนั้น โดยครูบอคำถามนำเพื่อให้เด็กเกิดความคิดแล้วครูทำแผนภูมิกระดานอาร์ต

ขั้นที่ 2 การตกลงร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อความได้

เขียนเรื่องใหม่ โดยให้นักเรียนช่วยกันปรึกษากัน แล้วครูถามนำเพื่อสร้างเรื่องใหม่ที่ใกล้ ๆ ตัวนักเรียน โดยใช้ชนิดของวรรณคดี (Genre) แบบเดิมจากประสบการณ์ของนักเรียน

ขั้นที่ 3 การเขียนเรื่องอิสระเกี่ยวกับเนื้อความในวรรณคดีเดียวกัน

1) ให้นักเรียนเขียนโครงเรื่องอย่างอิสระเป็นรายกลุ่ม หลังจากที่นักเรียนเข้าใจวิธีการทำแผนภูมิ โดยเขียนแผนภูมิร่วมกันแล้ว ต่อมาให้นักเรียนเขียนแผนภูมิโดยให้เขียนตามเรื่องที่นักเรียนสนใจอย่างอิสระ

2) แลกเปลี่ยนผลงานกันแล้วนำมาเสนอหน้าชั้น ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่องทางภาษา เมื่อนักเรียนทำแผนภูมิเรียบร้อยแล้วให้แต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนผลงานกัน แล้วนำเรื่องที่ตนได้มาเสนอหน้าชั้น เพื่อที่ครูและนักเรียนจะได้ร่วมกันแก้ไขข้อบกพร่องก่อนนำไปเขียนเรื่องให้สมบูรณ์

3) ให้แต่ละคนหรือกลุ่มทำแผนภูมิไปเขียนเรื่องให้สมบูรณ์เมื่อนำเสนอแผนภูมิครบทุกกลุ่มแล้ว ครูให้นักเรียนคืนผลงานไปสู่กลุ่มเดิม แล้วให้แต่ละคนไปเขียนเนื้อเรื่องของกลุ่มตนให้สมบูรณ์

แผนการสอนของกลุ่มควบคุม

ลักษณะของแผนภูมิการสอนตามคู่มือครูมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดหาได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การใช้รูปภาพการสร้างสถานการณ์ และใช้อุปกรณ์ที่นำเสนอ และเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

ขั้นตอนที่ 2 แจกจุดประสงค์ ครูแจกจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่านักเรียนจะได้ทำอะไรบ้างในแต่ละคาบ และนักเรียนควรจะได้มีการพัฒนาพฤติกรรมการเขียนอย่างไรบ้าง

ขั้นตอนที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้ ครูทบทวนความรู้เดิมโดยการซักคำถาม หรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนเรื่องคำศัพท์สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเรียน

ขั้นตอนที่ 4 ครูเสนอบทเรียนใหม่ ครูสอนคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ โดยใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ และสร้างสถานการณ์ในการอธิบายซักถาม และให้ตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 5 ให้นักเรียนเรียนรู้ ครูบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง โดยครูแนะวิธีทำกิจกรรม การถามคำถามเป็นการนำทางผู้เรียน

ขั้นตอนที่ 6 นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน นักเรียนเขียนโดยนำความรู้เรื่องศัพท์สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ที่เรียนมา โดยผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ มาเรียบเรียงเป็นงานเขียน

ขั้นตอนที่ 7 แจกผลการปฏิบัติ ครูตรวจผลงานเขียนของนักเรียน แล้วให้ข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนโดยการซักถาม สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 8 ประเมินผล ครูประเมินผลได้โดยการดูจากผลงานและพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคนตามที่ครูหาปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 9 ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอน กำหนดหัวข้อกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ หัวข้อที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องที่เขียนแล้ว ให้นักเรียนเลือกนำไปเขียนเป็นการบ้านส่งครู ครูตรวจแก้ไขแล้วนักเรียนนำไปปรับปรุงเพื่อทำผลงานที่ดีที่สุด

การสร้างแผนการสอนทั้ง 2 ชุด ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังต่อไปนี้

1. ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขอบข่ายของเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของรายวิชาภาษาอังกฤษทักษะเขียน 1 (อ.061) ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะทดลอง ได้แก่ เนื้อหาจากข่าว โฆษณา บทความ เรื่องเล่า ฉากยา คำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์ และที่คัดเลือกจากหนังสือ หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร

3. ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีการสอนของสุภัทรา อักษรานเคราะห์ (2530 : 14 - 17) และหนังสือพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของ เทพิน นิละภมร (2527 : 44 - 83)

4. ศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีแบบบูรณาการจากหนังสือ

4.1 Teaching Factual Writing (A Genre based Approach) (ของ Michael Callaghan และ John Rothery. 1988)

4.2 Factual Writing : Exploring and Challenging Social Reality (ของ J.R. Martin)

4.3 Writing in School (ของ Frances Christie)

5. นำแผนการสอนทั้ง 2 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหา

6. นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขแล้วไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ ที่มาร่วมกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง และ เวลาที่เหมาะสมของขั้นตอน และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอนหลังจากทราบข้อบกพร่องแล้ว ผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุง แก้ไข ให้เรียบร้อยถูกต้องเหมาะสมอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะนำไปทดลองสอนจริง

ข้อสอบเขียนภาษาอังกฤษแบบเรียงความ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเป็นแบบเรียง ความจากภาพที่กำหนดให้ ให้นักเรียนเขียนเรียงความจำนวนประมาณ 100 คำ โดยให้ความสำคัญ สมบูรณ์ในการเขียน ครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ได้แก่ เนื้อหา การเรียบเรียง คำศัพท์ การไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรมของรายวิชาภาษาอังกฤษทักษะการเขียน 1 (อ 061) ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และศึกษาวงคำศัพท์ที่มีความยากง่ายเหมาะสมแก่นักเรียนระดับ นี้จากหนังสือ Writing to Communicate Book I แล้วออกข้อสอบ และหารูปภาพที่สอดคล้อง

กับเรื่องที่กำหนดให้นักเรียนเขียน โดยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการอธิบายแสดงเหตุผลเพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่าน 4 เรื่อง

2. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความชัดเจนและความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในคำสั่งด้วย

3. นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะไว้มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

4. นำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ จังหวัดนนทบุรี ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 40 คน แล้วนำมาตรวจหาคะแนนโดยอาศัยเกณฑ์การตรวจพิจารณาเรียงความแบบ ESL Composition Profile แล้วนำคะแนนมาคำนวณหาค่าความยากโดยใช้เทคนิค 25% โดยใช้สูตร Index of Difficulty (โรวิทซ์ ประมวลพถกษ์ และสมศักดิ์ สันธูระเวช. 2523 : 198) ค่าอำนาจจำแนก โดยคำนวณจากสูตร Index of Discrimination (โรวิท ประมวลพถกษ์ และสมศักดิ์ สันธูระเวช. 2523 : 199) และนำไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรการหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจหาคะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 70) ซึ่งปรากฏว่าแบบทดสอบที่ใช้ได้มีค่าความยากเท่ากับ 0.37 มีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.81 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94

แบบฟอร์มการตรวจงานเขียนแบบ ESL Composition Profile

เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความแบบ ESL Composition Profile ใช้แบบฟอร์มในการให้คะแนนงานเขียนเรียงความของ อัจฉรา พัทธภัยเสริธรรม (2531 : 28) ดังต่อไปนี้

ESL Composition Profile

ชื่อนักเรียน _____ วันที่ _____ หัวข้อเรื่อง _____
 (Student) (Date) (Topic)

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
เนื้อหา (Content)	27-30	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : รอบรู้ มีแก่นสาร ชยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์ สัมพันธ์ กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้
	22-26	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : มีความรู้พอประมาณ มีแก่นสารเพียงพอ ชยายใจความสำคัญได้ ในวงจำกัด ส่วนใหญ่สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่อง แต่ขาดรายละเอียด
	17-21	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนจำกัด มีแก่นสารน้อย การชยาย ความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องไม่เพียงพอ
	13-16	อ่อนมาก (Very Poor) : ไม่ได้แสดงความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเลย ไม่มีแก่นสาร ไม่ตรงประเด็น หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน
คะแนนรวม (total score) ผู้อ่าน (reader) ข้อวิจารณ์ (comments)		

ESL Composition Profile

ชื่อนักเรียน _____ วันที่ _____ หัวข้อเรื่อง _____
 (Student) (Date) (Topic)

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
การเรียบเรียง เรื่องราว (Organization)	18-20	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : การแสดงออกคล่องแคล่ว แสดงความคิดชัดเจนหรือมีสิ่ง สนับสนุนกระตือรือร้นชัดเจน เรียบเรียงเรื่องราวดี ลำดับ ความสมเหตุสมผล มีการเชื่อมโยง
	14-17	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : ค่อนข้างกระตือรือร้น การเรียบเรียงเรื่องหลวม แต่ยังคง มีประเด็นสำคัญ ข้อความสนับสนุน ใจความสำคัญมีน้อย การ ลำดับความยังไม่สมเหตุสมผล แต่ไม่สมบูรณ์
	10-13	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : ไม่คล่องแคล่ว ความคิดสับสนหรือไม่ต่อเนื่อง ขาดการขยาย ความและเรียงลำดับอย่างสมเหตุสมผล
	7-9	อ่อนมาก (Very Poor) : ไม่สื่อสารเลย ไม่มีการเรียบเรียงเรื่องราว หรือไม่เพียงพอ แก่การประเมิน
คะแนนรวม (total score) ผู้อ่าน (reader) ข้อวิจารณ์ (comments)		

ESL Composition Profile

ชื่อนักเรียน _____ วันที่ _____ หัวข้อเรื่อง _____
 (Student) (Date) (Topic)

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
คำศัพท์ (Vocabulary)	18-20	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : มีความรอบรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมอย่างกว้างขวาง เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างมีประสิทธิภาพ รอบรู้รูปแบบของคำ ใช้คำศัพท์ได้เหมาะสม
	14-17	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมของสังคมพอประมาณ การ เลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนผิดบ้างเป็นครั้งคราว แต่ไม่ถึงกับทำให้ ไม่เข้าใจความหมาย
	10-13	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : มีความรอบรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมในวงจำกัด การ เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนผิดบ่อย ความหมายสับสนและคลุมเครือ
	7-9	อ่อนมาก (Very Poor) : เป็นการแปลอย่างเห็นได้ชัด มีความรู้ในเรื่องศัพท์และสำนวน ภาษาอังกฤษน้อย หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน
คะแนนรวม (total score) ผู้อ่าน (reader) ข้อวิจารณ์ (comments)		

ESL Composition Profile

ชื่อนักเรียน _____ วันที่ _____ หัวข้อเรื่อง _____
 (Student) (Date) (Topic)

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
การใช้ภาษา (Language Use)	22-25	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : ใช้โครงสร้างซับซ้อนอย่างมีประสิทธิภาพ ผิดเล็กน้อยในเรื่อง argument, tense, number, word order/function, articles, pronouns และ preposition
	18-21	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : ใช้โครงสร้างง่าย ๆ แต่มีประสิทธิภาพ มีข้อผิดพลาดหลายแห่ง ในเรื่อง argument, tense, number, word order/ function, pronouns และ prepositions
	11-17	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : มีปัญหาทั้งในโครงสร้างที่ง่ายและซับซ้อน มีข้อผิดพลาดบ่อย เรื่อง negation, agreement, tense, number, word order/function, articles, prepositions และ/ หรือ fragments, run-ons และ deletion ความหมาย สับสนและคลุมเครือ
	7-9	
	7-10	อ่อนมาก (Very Poor) : ไม่รู้กฎการสร้างประโยค มีที่ผิดมากมาย ไม่สื่อสาร หรือ ไม่เพียงพอแก่การประเมิน
คะแนนรวม (total score) ผู้อ่าน (reader) ข้อวิจารณ์ (comments)		

ESL Composition Profile

ชื่อนักเรียน _____ วันที่ _____ หัวข้อเรื่อง _____
 (Student) (Date) (Topic)

คะแนน (Score)	ระดับ (Level)	เกณฑ์ : คำวิจารณ์ (Criteria) : (Comments)
กลไกทางภาษา (Mechanics)	5	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) : แสดงให้เห็นว่ารู้กฎเกณฑ์ มีที่ผิดเล็กน้อยในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่และย่อหน้า
	4	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : ผิดเป็นบางครั้งบางคราวในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมาย วรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า แต่ไม่ทำให้ ความหมายคลุมเครือ
	3	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : ผิดบ่อยในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ ตัวอักษรตัวใหญ่ และการย่อหน้า ลายมือไม่ดี ความหมายสับสน หรือคลุมเครือ
	2	อ่อนมาก (Very Poor) : ไม่รู้กฎเกณฑ์ ผิดมากในเรื่องการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า ลายมืออ่านไม่ออก หรือไม่ เพียงพอแก่การประเมิน
คะแนนรวม (total score) ผู้อ่าน (reader) ข้อวิจารณ์ (comments)		

แบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาการสร้างแบบสอบถามวัดเจตคติจากหนังสือหลังการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือสำหรับงานวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2523 : 97 - 100) หนังสือทัศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัยของ ประภาเพ็ญ สุวรรณ และหนังสือ Techniques of Attitude Scale Construction ของเอ็ดเวิร์ด (Edwards. 1957 : 210 - 217)
2. สร้างแบบสอบถามวัดเจตคติซึ่งใช้มาตราส่วนประมาณค่า 2 ระดับ ตามวิธีการของเอ็ดเวิร์ด โดยเขียนข้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งด้านบวกและด้านลบ ซึ่งมี 2 ตัวเลือกคือ เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย จำนวน 50 ข้อ

ตัวอย่างข้อความที่เขียนในแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียน

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึก	
		เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย		
2	การเขียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก และไม่น่าเรียน		
3	อยากให้ถึงชั่วโมงเรียนการเขียนภาษาอังกฤษเร็ว ๆ		
4	การเรียนการเขียนภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ		

3. นำแบบสอบถามเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม โดยพิจารณาความถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขเพื่อความเหมาะสม และตัดสินว่าข้อความนั้นเป็นข้อความที่มีความหมายไปในทางบวกหรือทางลบ

4. กำหนดน้ำหนักคะแนนของแต่ละตัวเลือกดังนี้ ข้อความที่เป็นไปทางบวก จะได้ 0 คะแนนถ้าตอบไม่เห็นด้วย และจะได้ 1 คะแนนถ้าตอบเห็นด้วย ส่วนข้อความที่เป็นไปทางลบ จะได้ 1 คะแนนถ้าตอบไม่เห็นด้วย และจะได้ 0 คะแนนถ้าตอบเห็นด้วย

5. นำแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงแบบที (t-distribution) (Edwards. 1957 : 152 - 134) แล้วเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกไปวัดเจตคติ นำแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185) โดยเรียงจากคะแนนสูงสุดไปหาคะแนนต่ำสุด โดยใช้ 25% ของกลุ่มสูง และ 25% ของกลุ่มต่ำ จากนั้นดำเนินการดังนี้คือ

5.1 นำคำตอบของแต่ละกลุ่มมาแจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ย ความแปรปรวน เป็นรายข้อ

5.2 นำค่าสถิติแต่ละข้อมาทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้ t-test

5.3 เลือกข้อคำถามที่ผลการวิเคราะห์ ได้ค่า t สูงไว้ใช้ค่า t จะมีค่าตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป โดยจะคัดเลือกมาเพียง 20 ข้อ ซึ่งในงานวิจัยนี้มีค่าอำนาจจำแนก t ตั้งแต่ 1.96 - 9.00

6. นำแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ผ่านการคัดเลือกมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97

การดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Non-Randomized Control Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 219) ซึ่งมีลักษณะการทดลองดังตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂
C	T ₁	-	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแผนการทดลอง

E คือ กลุ่มทดลอง

C คือ กลุ่มควบคุม

T₁ คือ การวัดผลก่อนการที่จะจัดกระทำทดลอง (Pretest)

T₂ คือ การวัดผลหลังจากที่จัดกระทำทดลอง (Posttest)

X คือ การสอนทักษะเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียน เรื่องวิธีการเรียน บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนครั้งนี้ และวิธีประเมินผลการเรียนรู้

2.2 ทำการทดลองก่อนเรียน (Pre-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษแบบเรียงความ และให้นักเรียนตอบแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษพร้อมกับการทดสอบครั้งแรก

2.3 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาเท่ากัน คือ ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เวลากลุ่มละ 2 คาบ/สัปดาห์ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ แตกต่างกันเฉพาะวิธีสอน กลุ่มทดลองได้รับการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู และวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษอีกครั้ง พร้อมกับการทดสอบหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ของแต่ละกลุ่ม
2. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test ชนิด Dependent
3. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตั้งแต่เริ่มทดลอง ระหว่างทดลอง จนถึงสิ้นสุดการทดลอง โดยใช้ค่าเฉลี่ย นำเสนอออกมาในรูปแบบของกราฟ เพื่อสังเกตความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียน และวิเคราะห์โดยอาศัยหลักทฤษฎีตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนน
4. เปรียบเทียบคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test ชนิด Dependent

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน

- 1.1 หาค่าเฉลี่ยโดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าความแปรปรวนโดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.
2531 : 63)

$$S^2 = \frac{N\sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวน
 $\sum fx$ แทน ความถี่ของคะแนนแต่ละตัว
 X แทน คะแนนแต่ละตัว
 X^2 แทน คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
 $N-1$ แทน จำนวนตัวแปรอิสระ (Degree of Freedom)

2. สถิติคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับเนื้อหาและ
 ข้อทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้สูตร (บุญเจิด วิทยุอนันตพงษ์. 2526 : 88 - 91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์
 การเรียนรู้ / ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับเนื้อหา
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความยากของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนชนิดอัตนัย
 โดยใช้สูตร Index of Difficulty (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สันธุระเวช.
 2523 : 198)

$$\text{Index of Difficulty} = \frac{S_H + S_L - (n_T)(X_{\min})}{n_T (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_H	แทน ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มต่ำ
	$X_{\max}$	แทน คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
	$X_{\min}$	แทน จำนวนต่ำสุดที่เป็นไปได้
	n_T	แทน จำนวนนักเรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

2.3 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนชนิดอัตโนมัติ โดยใช้สูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สันธะระเวช. 2523 : 199)

$$\text{Index of Discrimination} = \frac{S_H - S_L}{n_H (X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_H	แทน ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน ผลรวมของ FX ของคะแนนกลุ่มต่ำ
	$X_{\max}$	แทน คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
	$X_{\min}$	แทน คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้
	n_H	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

2.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร α -coefficient (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

$\sum S_i^2$ แทน คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

2.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเขียนภาษาอังกฤษ โดยการเรียงความ โดยคำนวณค่าจากสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 70)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{(N \sum X^2 - (\sum X)^2) (N \sum Y^2 - (\sum Y)^2)}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน X ผู้ตรวจคนที่ 1

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน Y ผู้ตรวจคนที่ 2

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของ X แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมของ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่

N แทน จำนวนคน (Case)

2.6 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติ t-test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอ่านาจาแนกของข้อคำถามแบบสอบถาม

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

S_H^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง

S_L^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t -test ชนิด Dependent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 87)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t -distribution

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

N แทน จำนวนคู่

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมาย ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ให้ความหมายสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N หมายถึง จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ หมายถึง คะแนนเฉลี่ย

ΣD จากตาราง 2 และตาราง 3 หมายถึง ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนและหลัง การทดลอง

ΣD จากตาราง 4 และตาราง 5 หมายถึง ผลรวมของผลต่างของคะแนนของกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง

ΣD^2 จากตาราง 2 และตาราง 3 หมายถึง ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนน ก่อนและหลังการทดลองแต่ละคู่

ΣD^2 จากตาราง 4 และตาราง 5 หมายถึง ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนน กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแต่ละคู่

t หมายถึง ค่าที่ใช้พิจารณาใน t -distribution

** หมายถึง ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

2. เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

3. เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

4. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนววรรณฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เมื่อการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อนำคะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนววรรณฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มาเปรียบเทียบกัน ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ทดสอบก่อนการทดลอง		ทดสอบหลังการทดลอง	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
กลุ่มทดลอง	20	47.98	49.80	74.00	43.31

จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มควบคุม หลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานหลังการทดลองน้อยกว่าก่อนการทดลองด้วย นั่นคือ หลังการทดลองมีการกระจายของคะแนนน้อยกว่าก่อนการทดลอง

เมื่อนำคะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มาเปรียบเทียบกันเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	20	520.50	14,959.25	13.50**

$$P < .01 = 2.861$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 พบว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนตามแนวอรรถฐานก่อนการทดลอง และหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. การเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เมื่อการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อนำคะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลอง และหลังการทดลองมาเปรียบเทียบกัน ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ทดสอบก่อนการทดลอง		ทดสอบหลังการทดลอง	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
กลุ่มควบคุม	20	47.98	49.80	62.85	52.77

จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง แต่ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง นั่นคือมีการกระจายของคะแนนมากขึ้น

เมื่อนำคะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มาเปรียบเทียบกับเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	20	297.50	6,513.75	6.35**

$$P < .01 = 2.861$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 5 พบว่าความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนที่เขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2

3. การเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และวิธีการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากการทดสอบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู มาเปรียบเทียบกัน ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 6

ตาราง 6 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D.
กลุ่มควบคุม	20	62.85	52.77
กลุ่มทดลอง	20	74.00	43.31

จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มควบคุม และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มทดลองน้อยกว่ากลุ่มควบคุมด้วย นั่นคือกลุ่มทดลองมีการกระจายของคะแนนน้อยกว่ากลุ่มควบคุม

เมื่อนำคะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกันเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	>D	>D ²	t
กลุ่มควบคุม	20	62.85	216	4,596	4.43**
กลุ่มทดลอง	20	74.00			

$$P < .01 = 2.861$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 7 พบว่าความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3

4. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

เมื่อการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S.D.
กลุ่มควบคุม	20	16.00	10.26
กลุ่มทดลอง	20	16.70	9.55

จะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมเล็กน้อย ส่วนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มทดลองนั้นน้อยกว่ากลุ่มควบคุมเพียงเล็กน้อย ซึ่งแสดงว่าการกระจายของคะแนนใกล้เคียงกัน

เมื่อนำคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเปรียบเทียบกันเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 9

ตาราง 9 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มควบคุม	20	16.00	14	230	0.92
กลุ่มทดลอง	20	16.70			

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 9 พบว่าเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนวอรรถฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานและวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐานมีความสามารถในการเขียนเทียบเฉพาะในกลุ่มตั้งแต่ก่อน-หลังการทดลอง แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนเทียบเฉพาะในกลุ่มตั้งแต่ก่อน-หลังการทดลอง แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เลือกเรียนวิชาทักษะการเขียน (อ 061) โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2535 จำนวน 14 ห้องเรียน รวม 700 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เลือกเรียนวิชาทักษะการเขียน (อ 061) โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2535 ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จาก 14 ห้องเรียน สุ่มมา 2 ห้องเรียน จากนั้นทดสอบพื้นฐานความรู้ด้วยแบบทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษแบบเรียงความ ทั้ง 2 ห้อง แล้วนำคะแนนของนักเรียนในแต่ละห้องมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยเทียบกัน เพื่อจะจับคู่คะแนนและเลือก 20 คู่ที่มีคะแนนเท่ากันโดยการสุ่ม แล้วจึงสุ่มให้ห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง อีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง ใช้วิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน (Genre-Based Approach) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักของ คริสตี้ และคณะ ซึ่งแผนการสอนได้ผ่านการตรวจแก้ไขการทดลองใช้และปรับปรุงมาแล้ว จำนวน 16 คาบ

3.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ใช้วิธีสอนเขียนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จำนวน 16 คาบ

3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบการเขียนเรียงความ จากภาพที่กำหนดค่าให้ ให้นักเรียนเขียนเรียงความจำนวนประมาณ 100 คำ โดยให้มีความสมบูรณ์ในการเขียน ครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ได้แก่ เนื้อหา การเรียบเรียง คำศัพท์ การใช้ภาษา และกลไกทางภาษา ซึ่งแบบทดสอบนี้ได้ทดลองหาความยาก โดยใช้สูตร Index of Difficulty ได้ค่าความยาก (p) เท่ากับ 0.37 และได้ทดสอบค่าอำนาจจำแนก

โดยใช้สูตร Index of Discrimination ได้ค่าอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.81 นอกจากนี้ ได้ทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบนี้ โดยใช้สูตรการหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจหาคะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94

3.4 แบบฟอร์มการตรวจงานเขียนแบบ ESL Composition Profile เป็นเกณฑ์การให้คะแนนงานเขียนเรียงความ โดยพิจารณา 5 หัวข้อ คือ 1) เนื้อหา 2) การเรียบเรียง 3) คำศัพท์ 4) การไวยากรณ์ และ 5) กลไกรากภาษา ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาจางานวิจัยของ อัจฉรา พัทธสรีธรรม (2531 : 28)

3.5 แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งใช้มาตราส่วนประมาณค่า 2 ระดับ ตามวิธีการของเอ็ดเวิร์ด จำนวน 20 ข้อ และได้หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงแบบที (t -distribution) ซึ่งใช้เทคนิค 25% แล้ว ได้ค่าอำนาจจำแนก t ตั้งแต่ 1.96 ถึง 9.00 และได้หาค่าความเชื่อมั่นด้วยการคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97

4. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ และมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังต่อไปนี้

4.1 บรรณนิเทศ โดยการชี้แจงวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมาย และวิธีการสอนให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทราบ

4.2 ทดสอบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษ และวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลอง

4.3 ดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่างตามแผนการสอนที่สร้างไว้ กลุ่มตัวอย่างละ 16 คาบ

4.4 ทดสอบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษ และวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง หลังการทดลอง

4.5 รวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิธีการทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

5.2 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง โดยใช้ t-test ชนิด Dependent

5.3 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง โดยใช้ t-test ชนิด Dependent

5.4 เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ค่า t-test ชนิด Dependent

5.5 เปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test ชนิด Dependent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน มีความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู มีความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน กับวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู จากผลการศึกษา ค้นคว้า ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

จากผลการทดลอง ปรากฏว่า ความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนตามแนววรรณฐานก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองนั้นสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจาก

1.1 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบวรรณฐานเป็นการสอนที่ยึดหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory) ซึ่งเป็นการเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อเนื้อหาความจากบริบทภาษา ในแต่ละกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้ภาษากันในสังคมหรือชุมชน ดังนั้นการใช้ภาษาจึงต้องแตกต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อม และวัฒนธรรมของสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ ดังที่คริสตี้ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนภาษานั้น คือการมุ่งเน้นที่จะค้นหาวิธีการที่ภาษาจัดรูปแบบอย่างมีระบบอย่างไร ให้ความสำคัญต่อเป้าหมายทางสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ (Christie. 1989 : 7) แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน ซึ่งยึดหลักการเกี่ยวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบนี้ ได้คำนึงถึงความสำคัญของภาษาและความหมาย ภาษาและบริบท ภาษา ภาษาและทำเนียบภาษา ตลอดจนการเรียนรู้ภาษาในบริบท เป็นผลให้การศึกษาครั้งนี้ปรากฏผลคะแนนก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ

การนำเสนอเนื้อหา ผู้วิจัยได้นำเสนอเนื้อหาที่ได้เน้นภาษาและความหมาย โดยได้นำเสนอภาพประกอบด้วย เพื่อความชัดเจนด้านความหมาย เพราะจากขั้นตอนที่ 1 คือ ให้รูปแบบนั้น ผู้สอนต้องนำเสนอชนิดของเนื้อหา และเป็นที่ที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายได้ทั่วกัน

ในเนื้อความนั้นจะเกิดความหมายอันเป็นที่เข้าใจตรงกัน ทั้งผู้เขียนและผู้อ่านก็ต้องคำนึงถึงภาษาและบริบทภาษา โดยวิธีการสอนตามแนววรรณฐานนี้ครูจะเป็นผู้กระตุ้นผู้เรียนให้พิจารณาบริบทภาษาในเนื้อหา แล้วผู้เรียนก็จะมีโอกาสได้สร้างสรรค์เนื้อหาตามบริบทภาษาของตน เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจอีกด้วยเป็นผลให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาในบริบทหรือสถานการณ์ต่าง ๆ

นอกจากนี้ นักเรียนยังได้รับรู้ทำเนียบของภาษา ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ได้มุ่งเน้นภาษาเขียนในเชิงอภิปราย ชักจูงให้ผู้อ่านคล้อยตามผู้เขียน ซึ่งทำให้นักเรียนทราบว่าการเขียนนั้นควรใช้คำแบบใด และภาษาพูดไม่ควรใช้ในงานเขียนของนักเรียน เช่นว่า so and so แต่ใช้ and others หรือ ไม่ควรใช้รูปย่อ (Contractions) ในภาษาเขียน เป็นต้น

1.2 การสอนตามแนวทฤษฎีการสอนวรรณฐาน เป็นการสอนที่ยึดแนวทฤษฎีการสอนเพื่อการสื่อสารด้วย เนื่องจากว่าในกระบวนการเรียนการสอนเขียนตามแนววรรณฐานนั้น ได้เน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังจะเห็นได้ตั้งแต่ขั้นให้รูปแบบ ผู้สอนต้องอธิบายเนื้อหาให้ผู้เรียนเข้าใจ และผู้เรียนก็จะพยายามใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด เขียน หรือทำทางประกอบ เพื่อที่จะช่วยกันหาโครงสร้างทางภาษา และลักษณะทางภาษา ต่อมาเมื่อถึงขั้นตอนที่สองคือขั้นตอนกลางร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อหา ผู้เรียนต้องใช้ทักษะมากขึ้น ที่จะสื่อสารกันและกัน และกับครูผู้สอน เพื่อร่วมกันสร้างเนื้อหาใหม่ที่มีวรรณฐานเดิม และเมื่อถึงขั้นตอนที่สามขึ้นสร้างเนื้อหาอิสระ ผู้เรียนต้องปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มด้วย โดยร่วมกันเขียนแผนภูมิ และโครงร่างย่อ (Draft) ของเรื่อง จนกระทั่งแยกย้ายกันไปเขียนเรื่องของตนเอง ตลอดเวลาครูจะต้องคอยช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเป็นชี้แนะหรือแก้ไขปรับปรุง

ผู้เรียนและผู้สอนจะต้องปฏิสัมพันธ์กันตลอดเวลา ผู้เรียนจะได้ใช้การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ในกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนววรรณฐานนี้ ผู้เรียนจะมีโอกาสคำใช้ภาษาอย่างสนุกสนาน ในการพูดคุยปรึกษาหารือ ตลอดจนวิพากษ์วิจารณ์ผลงาน และตั้งคำถาม ตอบคำถาม แทนจะตลอดเวลา บรรยากาศในการเรียนการสอนจึงไม่เงียบเหงาหรือน่าเบื่อหน่าย เพราะผู้เรียนมีโอกาสนำภาษาเดิมที่ โดยการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

1.3 การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบวรรณฐาน เป็นการสอนที่อาศัยแนวทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ได้ยึดหลักการจัดกระบวนการรับรู้เป็นที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) แก่ผู้เรียน และใช้กระบวนการสอนที่เหมาะสมกับการรับรู้ทางภาษา (Language Acquisition) กับผู้เรียน ซึ่งผลของการเรียนรู้ (output) จะประสบความสำเร็จได้ โดยผู้สอนเข้าใจวิธีการให้ปัจจัยป้อน และการพัฒนาความคิดรวบยอดอย่างถูกต้อง คำนึงถึงจิตวิทยาการให้แรงจูงใจ และลำดับการพัฒนาทักษะภาษาของมนุษย์

เริ่มตั้งแต่การที่ผู้สอนจะต้องค้นคว้าเนื้อหา (text) ที่มีความสมบูรณ์ พร้อมทั้งจะเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับผู้เรียน นั่นคือการให้ปัจจัยป้อนที่สมบูรณ์สำหรับผู้เรียน และนอกจากนี้ยังมีภาพหรือของจริงประกอบการสอน เพื่อให้น่าจว่าเป็นปัจจัยป้อนที่สมบูรณ์จริง ๆ นั่นคือผู้สอนพยายามที่จะพัฒนาความคิดรวบยอดของผู้เรียน โดยเริ่มจากรูปแบบ แล้วเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ เปรียบเทียบรูปแบบของภาษาจากเนื้อหาที่สมบูรณ์ ในที่สุดผู้เรียนจะสรุปกฎเกณฑ์ ลักษณะ รูปแบบของภาษาที่พวกเขาควรจะใช้เขียน เมื่อต้องการเขียนข้อความเชิงอธิบาย หาเหตุผลสนับสนุน หรือขัดแย้ง เพื่อจูงใจผู้อ่าน นอกจากนั้นในเรื่องของหลักไวยากรณ์ การสะกดคำ การออกเสียงคำที่ถูกต้อง ผู้เรียนก็จะได้มีโอกาสศึกษาไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งสอดคล้องกับการใช้ภาษาตามธรรมชาติ ไม่ได้แบ่งการสอนภาษาออกเป็นส่วน ๆ แต่อย่างใด

การที่ผู้สอนให้ปัจจัยป้อนอันเป็นที่เข้าใจได้ง่ายแก่ผู้เรียนทุกครั้งที่นำเสนอเนื้อหาใหม่ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดทางภาษาได้เร็ว และพร้อมที่จะรับองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาษา คือ เสียง และตัวอักษร ตามลำดับการถ่ายทอดของความหมายจากความคิดรวบยอด ยิ่งกว่านั้นยังช่วยในการจดจำ สังเกตความคล้ายคลึง ความแตกต่างของเสียงและตัว

อักษรได้แน่นยิ่งขึ้น เนื่องจากมีความสัมพันธ์เชื่อมโยง สอดคล้องกับความเข้าใจงานสมองที่มีอยู่เดิมเกี่ยวกับเสียงและรูปลักษณ์ของตัวอักษรหรือรูปแบบโครงสร้างของภาษานั้น ๆ

นอกจากนี้ แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานยังสอดคล้องกับการรับรู้ทางสมอง ซึ่งเป็นกระบวนการทางธรรมชาติจากงานวิจัยของ โรเจอร์ สเปอร์รี (เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. 2534 : 21; อ้างอิงมาจาก Asher. 1982 : 19) ได้ค้นคว้าเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของสมองมนุษย์ สมองส่วนบนของมนุษย์ซึ่งทำหน้าที่ในการรับรู้ภาษาอยู่แล้วตามธรรมชาตินี้ ทำหน้าที่แยกเป็นสองส่วนโดยมีกระบวนการทำงาน ซึ่งเป็นอิสระแก่กัน ได้แก่ สมองซีกซ้ายและสมองซีกขวา มีใยประสาทเชื่อมโยงสมองทั้งสองซีก ให้รับรู้การทำงานของกันและกันและประสาทส่วนกลาง ทำหน้าที่รับการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ จากการทำงานของสมองสองข้างนั้น สมองซีกซ้ายทำหน้าที่รับรู้และสื่อความทางภาษา โดยมีความสามารถแยกแยะความเป็นเหตุเป็นผลได้ ส่วนสมองซีกขวาทำหน้าที่ทางความคิดจินตนาการ การใช้ท่าทางการเคลื่อนไหว โดยไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อความหมาย และหากการทำงานของสมองทั้งสองซีกทำงานอย่างสมดุลย์กันแล้ว การเชื่อมโยงการรับรู้เข้าสู่ประสาทส่วนกลาง จะมีประสิทธิภาพมาก การรับรู้นั้นจะคงทนถาวรในระยะยาว ทำให้เกิดความทรงจำระยะยาว (Long-term Memory) และการจำของคนเราจากการฟัง พูด อ่าน และการเขียน จะช่วยให้เกิดพิมพ์เขียว (Blue Print) ย้ำความทรงจำของผู้เรียนในการรับรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี

เมื่อพิจารณาจากกิจกรรมการเรียนการสอนของวิธีสอนตามแนวอรรถฐานนี้แล้ว จะเห็นว่าได้ช่วยให้สมองทั้งสองซีกของผู้เรียนได้พัฒนาไปอย่างสมดุลย์ เพราะจากขั้นตอนการเรียนการสอน ขั้นแรกคือให้รูปแบบภาษา ผู้เรียนจะได้ใช้สมองซีกซ้าย แยกแยะลักษณะ โครงสร้างทางภาษาของเนื้อความอย่างมีเหตุผล เพื่อผู้เรียนจะได้จดจำรูปแบบที่ถูกต้องของงานเขียนเชิงอภิปราย เมื่อมาถึงขั้นตอนที่สองคือ ตกลงเนื้อความร่วมกัน ผู้เรียนจะต้องพยายามสื่อความหมายกับผู้สอน และกับผู้เรียนด้วยกันเพื่อพยายามจะสร้างความใหม่ออกมา อาจจะต้องใช้ความคิด จินตนาการ ตลอดจนการสื่อภาษาท่าทางเพื่อความเข้าใจอันตรงกัน ให้ผู้รับสารทราบ และนี่ก็คือการทำงานของสมองซีกขวา ส่วนในขั้นตอนที่สามการสร้างเนื้อความอย่างอิสระ จะต้องใช้สมองทั้งสองซีกเพื่อให้งานเขียนที่จะออกมาอย่างสมบูรณ์ ตั้งแต่เริ่มเค้าโครงเรื่อง ซึ่งจะต้องใช้ความคิดจินตนาการประกอบ

และงานเขียนที่ผู้วิจัยทำการศึกษายูนีก็คือ งานเขียนเชิงอภิปราย ซึ่งก่อนข้างจะต้องมีเหตุผล ยืนยันข้อความ ผู้เรียนต้องคิดทบทวนเป็นอย่างดีก่อนผลิตผลงานของตนออกมานำเสนอต่อผู้ร่วมชั้นเรียน

2. การเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเรียน ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

จากผลการทดลองปรากฏว่าความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองนั้นสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจาก

2.1 การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรอิสระคือ วิธีการสอนเขียนตามแนวอรรถฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู แต่เนื้อหาที่จะใช้ในการทดลองครั้งนี้คือ เนื้อหาอย่างเดียวกัน และเนื้อหาที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นนี้ก็ยึดการจัดเรียงเนื้อหาแบบอรรถฐาน กล่าวคือ เนื้อความที่ผู้สอนได้ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว และเป็นเนื้อความที่สมบูรณ์ มีการแสดงจุดมุ่งหมายของผู้เขียนชัดเจน มีลักษณะทางภาษา และโครงสร้างทางภาษาชัดเจนที่จะเป็นแบบอย่างที่ต้องการสำหรับนักเรียนที่จะจดจำและศึกษา ฉะนั้นผู้เรียนของกลุ่มควบคุมจึงได้รับปัจจัยป้อนที่สมบูรณ์เช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง จะต่างกันก็เพียงวิธีสอนเท่านั้น

2.2 เหตุผลอีกประการหนึ่งที่คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูสูงกว่าก่อนการทดลอง ก็เป็นเพราะทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนี้เป็นนักเรียนที่เลือกเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาเลือก เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยจากการวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง มีค่าเท่ากับ 15 คะแนน จาก 20 คะแนนแล้ว นับว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู มีเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษค่อนข้างดี จึงส่งผลให้เกิดการตั้งใจเรียน และมีความพยายามที่จะเข้าจบที่เรียน ตลอดจนให้ความร่วมมือมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี ส่งผลให้คะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนสูงตามไปด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของการ์คเนอร์

(อัจฉรา วงศ์โสธร. 2525 : 21; อ้างอิงมาจาก Gardner. 1981 : 25) ที่ว่าเจตคติที่ดีจะช่วยทำให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้สำเร็จ

3. การเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วย วิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

จากผลการทดลองปรากฏว่า ความสามารถในการเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ผู้วิจัยขออภิปรายผลดังนี้ตามที่ได้อภิปรายผลไปแล้วในข้อ 1. ว่า แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐานนั้น สอดคล้องกับแนวทฤษฎีการสอนภาษา ไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ ทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ และในการวิจัยครั้งนี้ ทั้งนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนภาษาตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เนื้อหาในทดลองเหมือนกัน ผู้วิจัยจึงใคร่จะขออภิปรายเปรียบเทียบ ในส่วนของขั้นตอนการสอน และกิจกรรมการเรียนการสอนของการสอนทั้ง 2 วิธี ซึ่งส่งผลให้ความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนแตกต่างกัน

จากขั้นตอนการสอนของกลุ่มทดลองเริ่มจากให้รูปแบบ ตกลงเนื้อความร่วมกัน มาจนถึงการสร้างเนื้อความอิสระ เปรียบเทียบกับขั้นตอนการสอนของกลุ่มควบคุมคือ นำเข้าสู่บทเรียน แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ ทบทวนประสบการณ์เดิม นำเสนอบทเรียนใหม่ ให้แนวการเรียนรู้ ให้นักเรียนลงมือเขียน แจ้งผลการปฏิบัติ ประเมินผลและส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน จะเห็นว่า ขั้นตอนการสอนของกลุ่มทดลองจะส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียนมากกว่า ส่วนขั้นตอนการสอนของกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่ผู้ดำเนินการเรียนจะเป็นครูหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นแบบ (Teacher Centered) ผู้เรียนมีโอกาสน้อยที่จะได้คิด แสดงความคิดเห็น น้อยกว่า เพราะการมอบหมายงานในชั้นเรียนส่วนใหญ่ก็เป็นการกำหนดค่าให้ผู้เรียนเลย ส่วนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐานผู้เรียนจะต้องคิด ปรัชญาหาหรือซึ่งกันและกัน หรือกับผู้อื่นเกือบตลอด

เวลา ดังได้กล่าวในข้างต้นแล้วว่า การรับรู้ภาษาจะเกิดได้ดี ผู้เรียนจะจดจำบทเรียนได้ดีก็ต่อเมื่อได้ใช้สมองซีกซ้าย และซีกขวาอย่างสมดุล กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องได้ใช้สมองในการสื่อสารภาษา เหตุผลแยกแยะและจดจำ ตลอดจนใช้สมองในการคิดสร้างสรรค์จินตนาการ และการใช้ท่าทางการเคลื่อนไหวโดยไม่ใช้คำพูด (Non-Verbal Communication) กิจกรรมการเรียนการสอนที่จะต้องทำดังกล่าวนี้นี้จะมีในชั้นเรียนการสอนเขียนตามแนววรรณฐานมากกว่า

นอกจากนี้ ในขั้นตอนของการแจ้งผลการเรียนรู้ของการสอนเขียนตามคู่มือครุ นั้น ผู้เรียนจะได้รับรู้ผลการเรียนรู้ของตนจากการตรวจ แก้ไข เสนอแนะของครู และส่วนใหญ่จะมีได้ รับรู้ข้อบกพร่องของผู้อื่น เพราะผู้เรียนแต่ละคนก็ไม่กล้าเปิดเผยข้อบกพร่องของตนเองให้ผู้อื่นทราบ ตรงข้ามกับขั้นตอนของการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน ซึ่งเมื่อจะต้องวิพากษ์วิจารณ์ผลงานของกัน และกัน ก็จะร่วมปรึกษารื้อหรือทั้งชั้นเรียน ร่วมกันรับรู้ ร่วมกันแก้ไข โดยมีครู เป็นผู้คอยชี้แนะ ผู้เรียน ทุกคนจะได้เรียนรู้จากข้อบกพร่องของตนเองและผู้อื่น ประกอบกับผู้เรียนมีส่วนร่วมคิด แก้ไข ย่อม เกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่า

4. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วย วิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนสอนเขียนตามคู่มือครุ

จากผลการทดลองปรากฏว่า เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการ สอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีการสอน เขียนตามคู่มือครุ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้แสดงว่าเจตคติต่อการเขียนภาษา ภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน แต่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยจะพบว่า คะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีการสอนเขียน ตามวรรณฐานจะสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครุ เล็กน้อย ผู้วิจัยขออธิบายผลว่า

เนื่องจากนักเรียนทั้งสองกลุ่ม เป็นนักเรียนที่เลือกเรียนวิชาทักษะการเขียนภาษา อังกฤษ (อ 061) ด้วยความสมัครใจ และเมื่อทำการวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษก่อน การทดลองทั้งสองกลุ่มก็ปรากฏผลว่า ได้เจตคติที่ค่อนข้างสูงอยู่แล้ว (คะแนนเฉลี่ยของเจตคติ ต่อการเขียนภาษาอังกฤษประมาณ 15 จาก 20 คะแนนทั้งสองกลุ่ม หรือประมาณร้อยละ 75) นั่นคือนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความชอบ หรือมีความคิดที่ดีต่อวิชาการเขียนภาษาอังกฤษอยู่แล้ว

เมื่อทำการทดสอบอีกครั้งหลังการทดลอง ถึงแม้ว่าจะมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น แต่ก็ไม่มากกว่ากันเท่าใดนัก และอยู่ในเกณฑ์ที่สูงเช่นเดิม

จากการศึกษาวิจัย นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตอบสนองต่ออรรถลักษณะเชิงอภิปรายค่อนข้างดี กล่าวคือ เมื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนสร้างเนื้อความใหม่ โดยให้ปรึกษาหารือกันเป็นกลุ่ม นักเรียนก็สามารถหาเรื่องราวที่ใกล้ตัวนักเรียนมานำเสนอเป็นหัวข้องานเขียนเชิงอภิปรายได้ เช่น ชักชวนให้ผู้อ่านใช้น้ำประหยัด (Use Water Carefully) ชักชวนให้ผู้อ่านปลูกต้นไม้ (Let Us Grow Trees) ชักชวนให้เป็นนักเรียนที่ดี (Be Good Students) เป็นต้น

ส่วนการคิดหาเหตุผลสนับสนุนนั้นค่อนข้างจะยาก แต่ผู้สอนที่มีส่วนช่วยเหลือให้ผลงานออกมาได้ดี ต้องให้ผู้เรียนคิดพิจารณาหาคำว่าสิ่งที่ผู้เรียนคิดว่าเป็นเหตุผลนั้นเป็นเหตุผลกันจริงหรือไม่ หรือว่ามีความสัมพันธ์กันแน่นอน

ส่วนใหญ่ผู้เรียนจะปฏิบัติงานเขียนโดยสร้างโครงร่างของเรื่อง คิดหาเนื้อความใหม่ได้ดีเมื่อทำงานเป็นกลุ่ม เมื่อมีโอกาสดูร่วมปรึกษาหารือกัน แต่เมื่อได้แยกออกจากกลุ่มแล้วนักเรียนยังคงอยากเข้ากลุ่มอยู่อีก ทำให้การทำงานเดี่ยวค่อนข้างลำบาก

อย่างไรก็ตาม อาจกล่าวโดยสรุปว่าวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานนี้ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการพัฒนาการของการเขียนดีขึ้น จากผลงานวิจัยครั้งนี้คือ มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เพราะ เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สื่อสารอย่างเต็มที่ในชั้นเรียน ตลอดจนให้อิสระทางความคิด โดยเฉพาะการใช้เหตุผลลักษณะบูรณาการจริง ๆ ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ได้เน้นการเขียนของผู้เรียนให้มีความสามารถเขียนในเชิงอภิปราย การสอนตามแนววรรณฐานนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เข้าใจเป้าหมายงานเขียน และวางโครงร่างของเรื่อง ใช้ลักษณะภาษาให้ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ ให้ตรงกับอรรถลักษณะที่ตนเขียนจึงลงมือเขียน และเปิดโอกาสให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนได้วิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่อง ซึ่งผู้เรียนทุกคนก็จะได้เรียนรู้ตลอดเวลา ผลการศึกษาค้นคว้าสอดคล้องกับงานวิจัยของ คริสตี้ ซึ่งได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนอรรถลักษณะต่าง ๆ ในเด็กระดับประถมศึกษา (McNorama. 1989 : 10) พบว่าเด็ก ๆ สามารถเขียนเนื้อความตามอรรถลักษณะต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย ตัวอย่างเช่น การเขียนโฆษณา (Advertisement Genre)

การเขียนฉลากสินค้า (Label Genre) การเล่าจินตนาการ (Narrative Genre) เป็นต้น ส่วนมารตินก็เช่นกัน ได้ศึกษาการเขียนข้อเท็จจริง (Factual Writing) ในเด็กระดับประถมศึกษา (Martin. 1989 : 5) ผลปรากฏว่า เด็กสามารถสื่อความหมายได้อย่างเข้าใจ ในการเขียนนอร์ธลักษณะแบบข้อเท็จจริง เช่น การเขียนเล่าเรื่องประสบการณ์ตนเอง (Recount Genre) การเขียนให้ความรู้ (Report Genre) การเขียนอธิบาย (Explanation Genre) และการเขียนวิธีการ (Procedure Genre) นอกจากนี้ในประเทศไทย ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534 : 144) ได้ทำการศึกษาความสามารถทางการอ่าน ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการตามแนววรรณฐาน กับ วิธีการสอนตามคู่มือครู ปรากฏว่าความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนววรรณฐานแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยกลุ่มแรกมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มหลัง

ส่วนการเรียนการสอนตามคู่มือครูนั้น จะเน้นการทบทวนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ก่อนการนำเสนอเนื้อหา ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกแยกภาษาออกเป็นส่วน ๆ ส่วนไวยากรณ์ ส่วนอ่าน ส่วนเขียน และส่วนออกเสียงฟัง/พูด ส่วนสอนคำศัพท์ นอกจากนี้กิจกรรมส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทำตามคำสั่งที่ผู้สอนกำหนดให้ บรรยายภาสกรชั้นเรียนจึงค่อนข้างเครียด เพราะต้องอยู่ในกฎระเบียบ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผลงานการเขียนพัฒนาไม่ดีเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 ในการสอนเขียน ซึ่งถือเป็นทักษะสุดท้ายและซับซ้อนที่สุดนี้ ครูจะต้องเตรียมงานเขียนที่สมบูรณ์แบบ เหมาะสมที่จะเป็นตัวอย่างที่ดี สำหรับนักเรียนควรเป็นเรื่องที่ผู้เรียนมีความรู้อยู่บ้าง หรือเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ภาพประกอบ บัตรคำ กระดาษชาร์ต ฯลฯ เป็นสิ่งที่ครูต้องเตรียมให้พร้อม ให้นับว่านักเรียนได้รับปัจจัยป้อนที่สมบูรณ์จริง ๆ

1.2 เนื่องจากปัญหาสำคัญที่นักเรียนทำงานเขียนไม่ได้ คือ การที่นักเรียนไม่รู้จะเขียนอะไรหลังจากได้รับมอบหมาย กิจกรรมกลุ่ม และกิจกรรมคู่ จึงมีความหมายมากที่จะช่วยให้นักเรียนมีคู่คิดปรึกษาหารือ โดยมีครูเป็นผู้คอยชี้แนะ และให้การหาคู่หรือกลุ่มนี้เอง ครูผู้สอนควรที่จะช่วยดูแลให้ได้กลุ่มที่มีขนาดไม่ใหญ่จนเกินไป หรือตั้งชั้นเรียนไม่ควรเกิน 6 กลุ่ม เพราะการดูแลจำนวนกลุ่มที่มากกว่านี้จะยากมาก ส่วนการเรียนรู้ผลงานของรายบุคคลอาจให้ทำเป็นการบ้านก็ได้

1.3 การแก้ไขผลงานเขียนของนักเรียน ในกรณีที่เป็งานกลุ่มควรแก้ไขโดยผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันแก้ไขให้รับรู้ร่วมกันทั้งชั้น แต่ถ้าเป็นผลงานเดี่ยว ผู้สอนควรรวบรวมข้อบกพร่องเป็นข้อ ๆ ซึ่งอาจจะมึซ้ำ ๆ กันหลายคน หลังจากที่ผู้สอนได้ตรวจผลงานของผู้เรียนทุกคนแล้ว ส่วนในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังทำงาน ผู้สอนไม่ควรตำหนิหรือรีบแก้ไขข้อบกพร่อง ควรปล่อยให้ผู้เรียนมีอิสระ มิฉะนั้นความคิดของผู้เรียนอาจหยุดชะงัก หรืออาจเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชานี้

1.4 สำหรับงานเขียนเชิงอภิปรายนี้ เป็นงานเขียนที่ต้องคำนึงถึงความเป็นเหตุเป็นผล ของเนื้อความที่ผลิตออกมา ผู้สอนควรต้องระมัดระวังเป็นพิเศษในการพิจารณาว่าผู้เรียนผลิตผลงานที่เป็นเหตุเป็นผล ตรงกับวัตถุประสงค์ของการเขียนหรือไม่

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทดลองในลักษณะเดียวกันนี้กับอรรถลักษณะชนิดอื่น ๆ เช่น Recount, Report, Explanation, Exposition, Procedure, Narrative, Observation Advertisement และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันของนักเรียน

2.2 ควรมีการทดลองในลักษณะเดียวกันนี้กับการสอนภาษาไทย เนื่องจากเป็นภาษาแม่ของนักเรียน เพื่อจะได้พิจารณาว่าเหมาะสมที่จะใช้เป็นวิธีสอนภาษาไทยหรือไม่

2.3 ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น มนุษยสัมพันธ์ของผู้เรียน ความรับผิดชอบ ความวิตกกังวล แรงจูงใจไม่สมฤทธิ์ เป็นต้น

2.4 ควรมีการทดลองในลักษณะเดียวกันนี้ โดยการขยายเวลาในการทดลองมากขึ้น และเพิ่มข้อคำถามของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เพื่อจะพิจารณาว่าวิธีการสอนเขียนตามแนวอรรถฐานนี้จะสามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษได้หรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- โรวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สันทรเวชอยู่. การประเมินขั้นเรียน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2523.
- ทัศนารี เทียมศิริ. การวิเคราะห์สมรรถวิสัยการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามลักษณะการใช้จริงของนักเรียนชั้น ม.6 โรงเรียนพระอารามหลวงอู่ทอง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัคราเนนา.
- เททิน นิละภมร. พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ 2. กรุงเทพฯ : ภาคหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- นิตยา จันทรคำพรหม. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษระดับสื่อสารของนักเรียนชั้น ม.6 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัคราเนนา.
- บงอร สว่างวรราช และเยาวภา พุกกะคุปต์. "การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศโดยใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย," ใน วารสารภาษาปริทัศน์. 4 : 62-67; 2526.
- บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์. การทดสอบอิงเกณฑ์ : แนวคิด และวิธีการ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- บำรุง รัตนัน. วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2524.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทัศนคติ การวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเคียนส์, 2526.
- ปริฉัตร สรณานันตวร. การสอนทักษะการเขียนตามการรับรู้ของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530. อัคราเนนา.

ปองรัตน์ นิลคำ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการสอน 3 วิธี : ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และตามคู่มือครู. ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

หุสดี ปทุมารักษ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน เจตคติ และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอบอ่านตามวิธี MIA และการสอนตามคู่มือครู. ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

พนอม แก้วกำเนต. หลักการของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ฉบับปรับปรุง 2533. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2533.

พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงษ์. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกเขียนโดยการเขียนตามคำบอก การทำแบบฝึกหัดแบบโคลซ และการทำแบบฝึกหัดทำียบทเรียน. ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.

พรรณี บัวโต. ปัญหาและการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. อัดสำเนา.

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2522.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

พันธุ์รีย์ ณ ตะกั่วทุ่ง. การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียน เจตคติ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อการสื่อความหมาย และการสอนตามคู่มือครู. ปริชญานีพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

- พิมพ์ นาคสุข. ปัญหาการสอนเขียนในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร การศึกษาเฉพาะกรณีของหน่วยศึกษานิเทศก์ หน่วยที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- เพ็ญภา เจริญกุล. สัมฤทธิ์ผลในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัดสำเนา.
- ไพศาล หวังพานิช. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2526.
- ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนแบบบูรณาการกับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณินทร์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- มาลี สาดจินพงษ์. การตรวจแก้งานเขียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้น ม.3 เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533. อัดสำเนา.
- รสริน วรรณนัฐ. ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : บริษัทศึกษาพร จำกัด, 2531.
- ลัดดา กิติวิภาค. "พฤติกรรมทางสังคม," จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2523.
- วิชาการ, กรม. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533). กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2533.
- วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เรือนอักษร, 2524.
- ศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, มหาวิทยาลัย. ความสามารถทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, 2528.

- ศรีมาลา พิมพ์นิตย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร.
ปริชญานันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
อค์สำเนา.
- ศิริพร บัวพันธ์. ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอน
ปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. อค์สำเนา.
- สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธร รัฐสีมาคุณากรปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี.
การพัฒนาวัดกรรมเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนปลาย. ปริชญานันท์ กศ.ค. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2529. อค์สำเนา.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 2. กรุงเทพฯ :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- _____. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- สุกานดา บัณฑิต. การศึกษาความเข้าใจและเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนที่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. ปริชญานันท์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อค์สำเนา.
- สุเบคา ปาทาน. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้นาฬิกาทรายประกอบและสอน
เขียนตามคู่มือครู. ปริชญานันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2529. อค์สำเนา.
- สุภัทรา อักษรานูเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
มัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- _____. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

- สุภาพ บุตรลิขิต. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่านด้วยการใช้ TLS, SQ3R และวิธีสอนตามคู่มือครู. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- สุร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ ประมวลศิลป์, 2526.
- อัจฉรา พิทักษ์เสริธรรม. ความเที่ยงของวิธีการตรวจให้คะแนนเรียงความภาษาอังกฤษ 4 วิธี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัดสำเนา.
- อัจฉรา วงศ์โสธร และคนอื่น ๆ. การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเขียนและความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษ กับความสำเร็จในการเรียนภาษาตามความสามารถของแต่ละบุคคล. กรุงเทพฯ : งานวิจัยของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- Applebee, Arthur N. Writing and School. Deakin : Deakin University, 1989.
- Arapoff, Nancy. "Writing : A Thinking Process," in The Art of TESOL : Selected Article from the English Teaching Forum. Washington D.C. : Part two, 1975.
- Bailey, K. and J.D. Brown. "A Categorical Instrument for Scoring Second Language Writing Skills," in Research in the Teaching of English. 34 : 21 - 42; December, 1984.
- Byrne, D. Teaching Writing Skills. London : Longman, 1979.
- Christie, Frances. Language Education. Hong Kong : Oxford University Press, 1989.
- _____. "Writing in Schools : Generic Structures as ways of Meaning," in Functional Approaches to Writing Research Perspectives. London : Frances Pinter, 1986.

- Collaghan, Michael and Joan, Rothery. Teaching Factual Writing : A Genre-Based Approach. Reported of the DSP Literacy Project Metropolitan East Region, 1988.
- Cooper, C.R. "Holistic Evaluation of Writing," in Evaluation Writing. Illinois : Urbana NCTE, 1977.
- Dican, D. "Teaching Composition to Large Classes," in English Teaching Forum. 24 : 2-5; July, 1986.
- Edwards, Allen L. Techniques of Attitude Scale Construction. New York : Appleton-Century-Crafts, Inc., 1957.
- Ferguson, G.A. Statistical Analysis in Psychology and Education. New York : McGraw-Hill, Inc., 1981.
- Freedman, S.W. "Influences on Evaluators of Expository Essays : Beyond the Text," in Research in the Teaching of English. 15 : 245-258 : October, 1981.
- Halliday, M.A.K. and R. Hasan. Language, Context, and Text Aspects of Language in a Social-Semiotic Perspective. Victoria : Deakin University, 1985.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : McGraw Hill, 1969.
- Heaton, J.B. Writing English Language Test. New York : Longman Group Limited, 1976.
- Hughey, J.B. Teaching ESL Composition : Principles and Techniques. Rowley : Newbury House Publishers, 1983.
- Hyland, Ken. "Effects of Genre Description in Argumentative Essay," in Research in the Teaching of English. 23(3) : 23-34; June, 1990.
- Jacobs, H.L. Testing ESL Composition. Rowley : Newbury House Publishers, 1981.

- Kadler, Eric H. Linguistics and Teaching Foreign Languages. New York : Van Nostrand Reinhold Company, 1970.
- Katstra and others. "The Effect of Peer Evaluation an Attitude Toward Writing and Writing Fluency of Ninth Grade Students," in Journal of Educational Research. January-February, 1987.
- Lado, Robert. Language Teaching : A Scientific Approach. New York : McGraw-Hill Book Company, 1961.
- Lado, Robert. Language Testing. London : McGraw-Hill Book Company, 1964.
- Martin, J.R. Factual Writing : Exporing and Challenging Social Reality. New York : Oxford University Press, 1989.
- McNorama, Jo. Writing in School. Deakin University, 1989.
- Neubert, G.A. and S.J. McNelis. "Improving Writing in the Disciplines," TSSOL Quarterly. 17 : 34-35; March, 1985.
- Oliva, Peter F. The Teaching of Foreign Language. New Jercey : Prentice Hall, 1969.
- Oller, John W. Language Test at School. London : Longman, 1979.
- Patty, Walter T., Dorothy C. Petty and Majoric F. Beching. Experience in Language : Tools and Techniques for Language Art Method. 4th ed. New York : Allyn and Baim Inc., 1985.
- Raims, Ann. Techniques in Teaching Writing. New York : Oxford University Press, 1983.
- Raimes, A. "Why Write : From Purpose to Pedagogy," English Teaching Forum Journal. 4 : October, 1987.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreigner Language Skills. Chicago : The University of Chicage Press, 1978.

- Shoaf, J.S. "Measuring Gain in Writing Proficiency Quantitatively and Qualitatively," Dissertation Abstracts Internationa. 41 : 3518-A - 3519-A; February, 1986.
- Smadi, O.M. "A Focused Efficient Method for Teaching Composition," English Teaching Forum. 24 : 35; July, 1986.
- Smith, M.S. "A Note on Writing Versus Speech," English Language Teaching Journal. 31 : 17-19; October, 1976.
- Stevens, Peter,. "English as an International Language," in English Teaching Forum. 25(4) : 56-63 October, 1987.
- Swartz, J.P. "Measuring Writing Skills in Fourth Grade : The Reliability of Holistic and Analytic Scores," in Dissertation Abstracts International. 47 : 2136-A; December, 1986.
- Valette, Rebecca M. and Disik S. Rence. Modern Language Performance Objectives and Individualization. Harcourt Brace Javanovich Inc., 1977.
- White, R.V. Teaching Written English. London : George Allen & Unwin, 1980.
- Widdowson. Teaching Language as Communication. New York : Oxford University Press, 1981.
- Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental Design. New York : McGraw-Hill, Inc., 1971.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

แผนการสอนวิชาทักษะการเขียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

Lesson Plan for Experimental Group (Period 1-4)

General Objectives

1. The Students are able to comprehend the discussion genre text.
2. The Students are able to write their own discussion genres.

Terminal Objectives

1. The students are able to tell the main idea of the text or the aim of the writer.
2. The students are able to make a diagram to show the details of the text or to show the reasons supporting the main idea.
3. The students are able to tell the linguistic features of the discussion genre from the text and also give some examples of their own.
4. The students are able to discuss and organise their own discussion genre according to their own idea through the diagram they have made and the appropriate use of linguistic structure.

Content

We should not eat too much.

Voabulary

serious	problem	diabetes
health	heart attack	disease
high blood pressure	cancer	result

Grammar

If + Present simple tense, present simple/ future simple tense

moreover + sentence

subject + may/ can/ should + verb₁

Teaching Activities

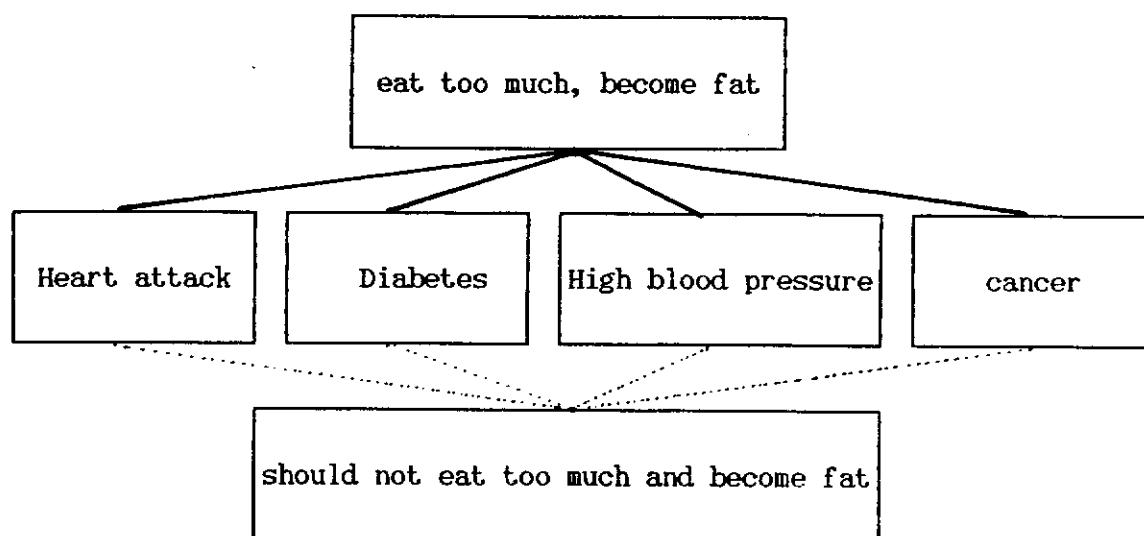
1. The teacher begins the lesson by telling something about writing, for example, the students' attitude toward writing and the writing experience. Then the teacher presents the text accompanying the pictures. (Shown at the end of the lesson plan)

2. The teacher identifies and discusses some difficult words to the students.

3. The teacher asks about the text such as what the writer's aim is and what reasons supporting the main ideas are.

4. Let the students choose the same type of text (genre) from some examples given by the teacher. (Shown after the pictures.)

5. The teacher and the students make a diagram for catching the information of the text together. For more convenience, the teacher has sentence blocks for the students to arrange.

Example

6. The teacher and the students arrange the Sentence blocks together according to the steps which are introduction, reasons to back up the main idea and the final sentence to emphasize the writer's aim.

7. The teacher and the students figure out some key words of discussion genre such as the words showing that the information is reliable, 'a group of doctors wrote...', and the words showing agreement which are 'moreover' and 'also'.

8. The teachers asks opinions from the students to generate the diagram of a new text together. The text must be a discussion genre according to the example. Try to present reasons in order that the readers will agree with the writer.

9. Let the students practice in pair by exchange the roles of telling and asking. Then make their own diagram of discussion genre.

10. Divide the students into 5 groups to share ideas of each pair and then discuss to choose a diagram of a pair in the group to write on the chart. The students in the group should check and correct some mistakes before writing the best work of their group.

11. Present the charts of each group to class for some better advice.

12. Each student write their own discussion genre from the diagram in the chart of their group.

Teaching Aids

1. Text sheets and pictures.
2. Blank charts and colour pens.

Evaluation

1. Observe the students' discussion and participation with the teacher and their friends.
2. Check their writing tasks and give some advice and reinforcement.

Lesson Plan for Controlled Group (Period 1-4)

General Objectives

1. The students are able to comprehend the text.
2. The students are able to write an essay in terms of discussion presenting information for the readers to agree with them.

Terminal Objectives

1. The students are able to create a new topic and some supporting details.
2. The students are able to tell the meaning of the vocabulary.
3. The students are able to write the new text grammatically.

Content

We should not eat too much.

Vocabulary

serious	problem	diabetes
health	heart attack	disease
high blood pressure	cancer	result

Grammar

If + Present simple tense, present simple/ future simple tense
 moreover + sentence
 subject + may/ can/ should + verb

Teaching Activities

1. The teacher begins the lesson by telling about the discussion essay and how to write.
2. The teacher tells the objectives of the lesson.
3. The teachers reviews the knowledge of vocabulary and grammar which is about present simple tense.
4. The teacher presents the text accompanying the pictures.
Then ask some questions from the text.
5. The teacher helps the students to comprehend the text by explaining sentence by sentence and grammar.
6. Let the students write their own essay in terms of discussion by following the example.
7. The teacher corrects the students' writing tasks and give some advice for the students to rewrite the better ones.
8. Evaluate the students' ability by checking their rewritten works.
9. The teacher assigns the students to write one more text.

Teaching Aids

Text Sheets and pictures.

Evaluation

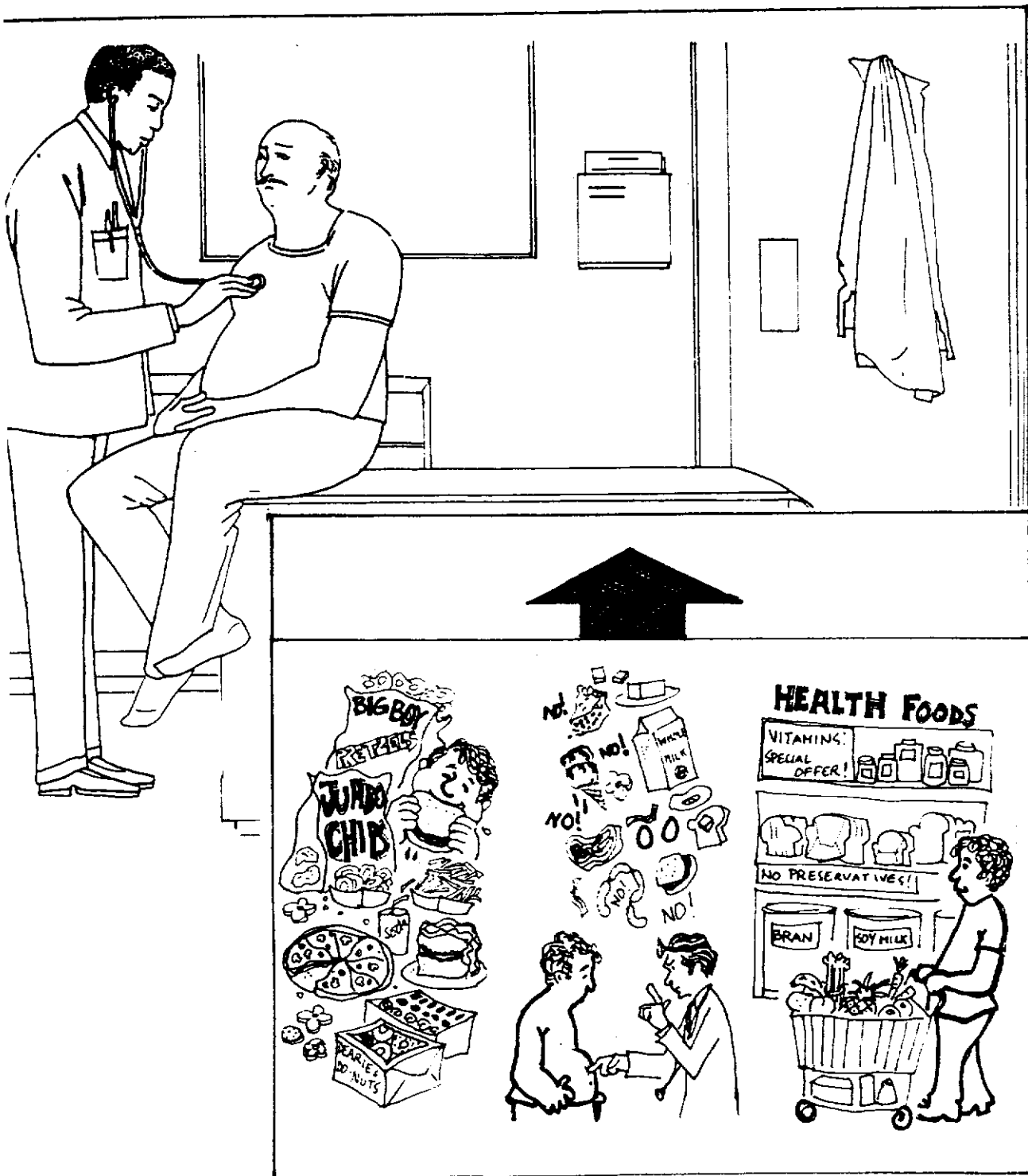
1. Observe the students' participation with class activity.
2. Check the students' writing tasks and correct them.

Content

We do not eat too much.

If you eat too much, you will become fat. When you are fat, you may have serious problems with your health. A group of doctors wrote a report about some of the effects of too much fat. One important effect is on the heart. If you are fat, your heart has to work harder. This may lead to a heart attack. Or it may lead to other heart problems. Moreover, fat also changes the amount of sugar in your blood. This can cause serious diseases such as diabetes. High blood pressure is another possible result of being fat. Even cancer can sometimes be a result. You understand now that too much fat may make your life shorter. So you should not enjoy eating too much and become fat.

The pictures used for this lesson plan.

The texts given for students to choose.

Is it a discussion genre?

(1)

Bicycles are very popular today in many countries. Many People use bicycles for exercise. But exercise usually needs money². Bicycles are not expensive to buy. They do not need gas to make them go. They are also easy and cheap to fix. In cities, many people like bicycles better than cars. With a bicycle, they never have to wait in traffic. They also do not have to find a place to park. And finally, bicycles do not cause any pollution! Let us use bicycles to help our city problem. 5

(Discussion genre)

Is it a discussion genre?

(2)

Everyone knows that computers are useful. And there are many wonderful new computer programs. But there are other reasons to like computers. Some people like the way computers hum and sing when they are working. It is a happy sound, like the sounds of toys and childhood. Computers also have lights and pretty pictures. With a computer anyone can feel like an artist. And computers even seem to have personalities. That may sound strange, but computers seem to have feelings. Sometimes they seem happy, Sometimes they seem angry. It is easy to think they are like people.

computer

(1) sing

(2) light and picture

3. artist

Is it a discussion genre?

(3)

Some people become very unhappy and ill every winter. Doctors used to think this problem was in their minds. But doctors are learning some new facts about this. Now they think that winter really does cause problems for some people. In the wintertime the days are short and often cloudy. People do not get enough light in the winter. This may cause illness and unhappiness.

computer

Lesson Plan for Experimental Group (Period 5-8)

General Objectives

1. The Students are able to comprehend the discussion genre text.
2. The Students are able to write their own discussion genres.

Terminal Objectives

1. The students are able to tell the main idea of the text or the aim of the writer.
2. The students are able to make a diagram to show the details of the text or to show the reasons supporting the main idea.
3. The students are able to tell the linguistic features of the discussion genre from the text and also give some examples of their own.
4. The students are able to discuss and organise their own discussion genre according to their own idea through the diagram they have made and the appropriate use of linguistic structure.

Content

We should be kind to animals.

Vocabulary

(be) kind	respect	in fact
cruelty	(be) cruel	protect
thus	unkind	in addition
society	finally	equal
peace		

Grammar

Subject + should + Verb₁

A person [who + verb (sing.) / (clause)] ... + verb (sing.) ...

People [who + verb / (clause)] ... + verb ...

thus, in addition, in fact, finally + sentence

Teaching Activities

1. The teacher begins the lesson by telling something about writing, for example, the students' attitude toward writing and the writing experience. The the teacher presents the text accompanying the pictures. (Shown at the end of the lesson plan)

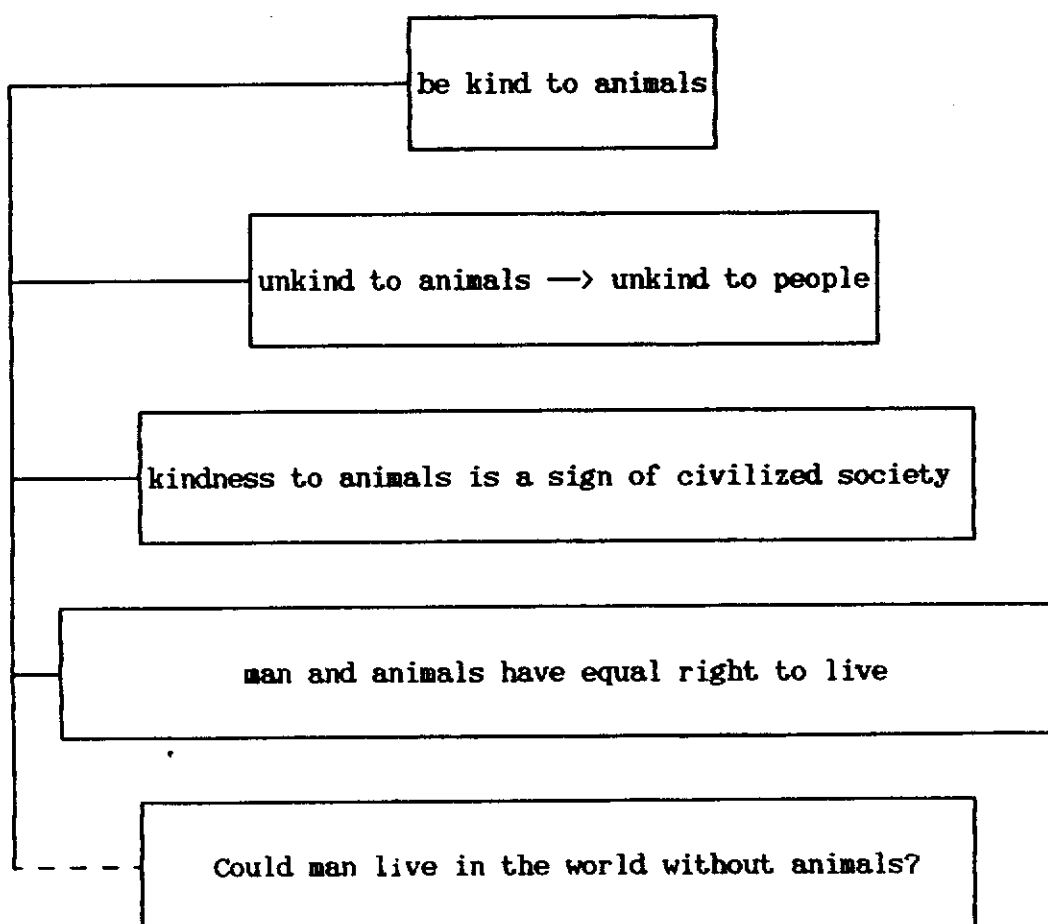
2. The teacher identifies and discusses some difficult words to the students.

3. The teacher asks about the text such as what the writer's aim is and what reasons supporting the main ideas are.

4. Let the students choose the same type of text (genre) from some examples given by the teacher. (Shown after the pictures)

5. The teacher and the students make a diagram for catching the information of the text together. For more convenience, the teacher have sentence blocks for the students to arrange.

Example

6. The teacher and the students arrange the Sentence blocks together according to the steps which are introduction, reasons to back up the main idea and the final sentence to emphasize the writer's aim.

7. The teacher and the students figure out some key words of discussion genre such as the words showing reasons like 'thus' and 'so' and the words showing more information which is 'in addition'.

8. The teachers asks opinions from the students to generate the diagram of a new text together. The text must be a discussion genre according to the example. Try to present reasons in order that the readers will agree with the writer.

9. Let the students practice in pair by exchange the roles of telling and asking. Then make their own diagram of discussion genre.

10. Divide the students into 5 groups to share ideas of each pair and then discuss to choose a diagram of a pair in the group to write on the chart. The students in the group should check and correct some mistakes before writing the best work of their group.

11. Present the charts of each group to class for some better advice.

12. Each student write their own discussion genre from the diagram in the chart of their group.

Teaching Aids

1. Text sheets and pictures.
2. Blank charts and colour pens.

Evaluation

1. Observe the students' discussion and participation with the teacher and their friends.
2. Check their writing tasks and give some advice and reinforcement.

Lesson Plan for Controlled Group (Period 5-8)

General Objectives

1. The students are able to comprehend the text.
2. The students are able to write an essay in terms of discussion presenting information for the readers to agree with them.

Terminal Objectives

1. The students are able to create a new topic and some supporting details.
2. The students are able to tell the meaning of the vocabulary.
3. The students are able to write the new text grammatically.

Content

We should be kind to animals.

Vocabulary

(be) kind	respect	in fact
cruelty	(be) cruel	protect
thus	unkind	in addition
society	finally	equal
peace		

Grammar

Subject + should + Verb₁

A person [who + verb (sing.) / (clause)] ... + verb (sing.) ...

People [who + verb / (clause)] ... + verb ...

thus, in addition, in fact, finally + sentence

Teaching Activities

1. The teacher begins the lesson by telling about the discussion essay and how to write.

2. The teacher tells the objectives of the lesson.

3. The teachers reviews the knowledge of vocabulary and grammar which are about present simple tense, helping verbs and relative pronouns.

4. The teacher presents the text accompanying the pictures.
Then ask some questions from the text.

5. The teacher helps the students to comprehend the text by explaining sentence by sentence and grammar.

6. Let the students write their own essay interms of discussion by following the example.

7. The teacher corrects the students' writing tasks and give some advice for the students to rewrite the better ones.

8. Evaluate the students' ability by checking their rewritten works.

9. The teacher assigns the students to write one more text.

Teaching Aids

Text Sheets and pictures.

Evaluation

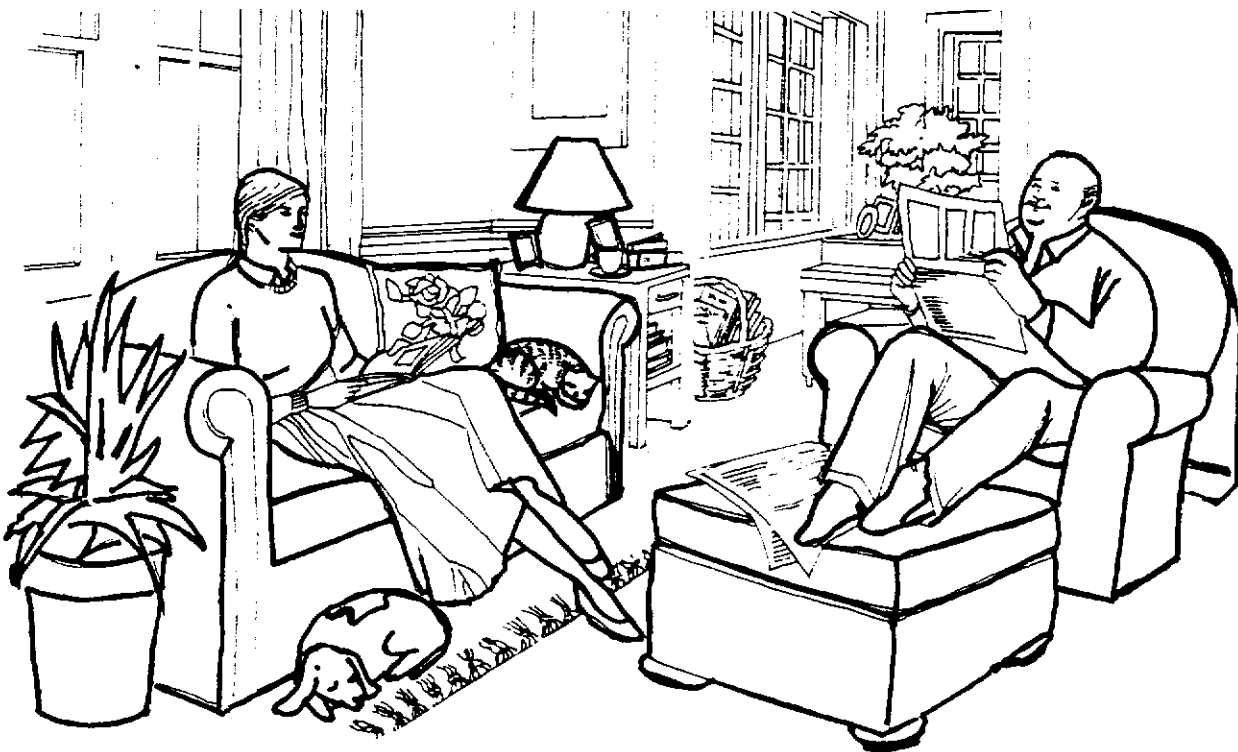
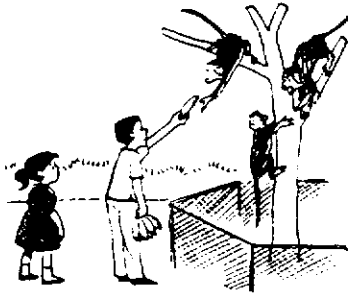
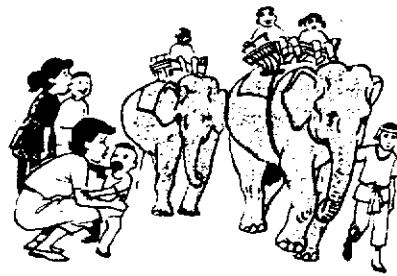
1. Observe the students' participation with class activity.
2. Check the students' writing tasks and correct them.

Content

We should be kind to animals.

People should be kind to animals for three reasons. First, we learn cruelty through practice. A person who is unkind to animals will easily learn to be unkind or cruel to other people. Thus, we should teach respect for all living things by teaching respect for animals. In addition, kindness to animals is a sign of civilized society. In a civilized society, people help and protect the weak, for example, children, sickpeople, old people and animals. People who are taught to help and protect animals are likely to help and protect other people too. So people can live together in peace. Finally, man and animals have an equal right to live. The world belongs to both man and animals. In fact, animals could easily live in the world without man. But could man live in the world without animals?

The pictures used for this lesson plan.

The texts given for students to choose.

Is it a discussion genre?

(1)

Pets are good to be kept at home. Many children want to have a pet. But parents do not like the house. In fact, pets can be good for children. A pet means something to play with. This can be especially important if there is only one child. Also, children can learn a lot from a pet. They can learn about animals and the natural world. Children also learn about taking care of something. They cannot forget about their pet. This is an important lesson for all children. Parents should think over again to allow their children to own pets.

(Discussion genre)

Is it a discussion genre?

(2)

Most Americans think of cats as pets. But not all cats are pets. Some cats help people and others are a problem. For example, on farms and in old houses, cats can help. They kill small animals such as rats or mice. But sometimes, people do not want cats around. Some people like to watch birds in their yards. Cats may kill the birds or scare them away. Cats are also a problem in cities. In Rome for example, thousands of cats live in the streets and old buildings. They make a lot of noise, and they are dirty and dangerous.

Is it a discussion genre?

(3)

Cats and dogs are both popular pets. But cats are nicer pets in some ways. Cats are cleaner, first of all. They stay very clean and they do not make the house dirty. Cats are also quieter than dogs. They usually do not make a lot of noise. Cats are safer, too. Dogs sometimes bite people, but cats almost never do. And finally, cats are easier to take care of. You do not have to spend much time with a cat. In fact, many cats prefer to be alone.

Lesson Plan for Experimental Group (Period 9-12)

General Objectives

1. The Students are able to comprehend the discussion genre text.
2. The Students are able to write their own discussion genres.

Terminal Objectives

1. The students are able to tell the main idea of the text or the aim of the writer.
2. The students are able to make a diagram to show the details of the text or to show the reasons supporting the main idea.
3. The students are able to tell the linguistic features of the discussion genre from the text and also give some examples of their own.
4. The students are able to discuss and organise their own discussion genre according to their own idea through the diagram they have made and the appropriate use of linguistic structure.

Content

We should not drink coffee.

Vocabulary

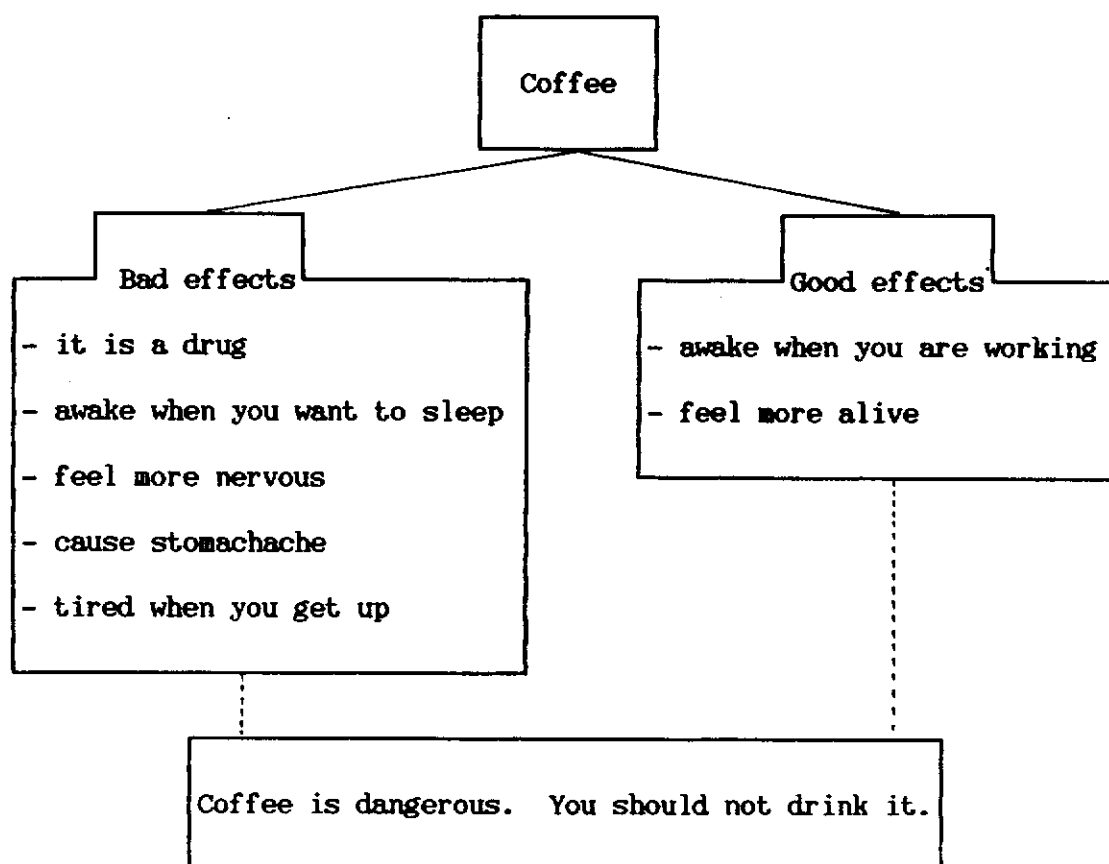
effect	drug	awake
important	usual	alive
according to	nervous	dangerous
reason		

Grammar

If + present simple tense, present simple/ future simple tense
 according to + noun
 other + noun (plural)
 comparative degree

Teaching Activities

1. The teacher begins the lesson by telling something about writing, for example, the students' attitude toward writing and the writing experience. Then the teacher presents the text accompanying the pictures. (Shown at the end of this lesson plan)
2. The teacher identifies and discusses some difficult words to the students.
3. The teacher asks about the text such as what the writer's aim is and what reasons supporting the main ideas are.
4. Let the students choose the same type of text (genre) from some examples given by the teacher. (Shown after the pictures)
5. The teacher and the students make a diagram for catching the information of the text together. For more convenience, the teacher has sentence blocks for the students to arrange.

Example

6. The teacher and the students arrange the Sentence blocks together according to the steps which are introduction, reasons to back up the main idea and the final sentence to emphasize the writer's aim.

7. The teacher and the students figure out some key words of discussion genre such as the words showing argumentation which are 'but' and 'however'

8. The teachers asks opinions from the students to generate the diagram of a new text together. The text must be a discussion genre

according to the example. Try to present reasons in order that the readers will agree with the writer.

9. Let the students practice in pair by exchange the roles of telling and asking. Then make their own diagram of discussion genre.

10. Divide the students into 5 groups to share ideas of each pair and then discuss to choose a diagram of a pair in the group to write on the chart. The students in the group should check and correct some mistakes before writing the best work of their group.

11. Present the charts of each group to class for some better advice.

12. Each student write their own discussion genre from the diagram in the chart of their group.

Teaching Aids

1. Text sheets and pictures.
2. Blank charts and colour pens.

Evaluation

1. Observe the students' discussion and participation with the teacher and their friends.

2. Check their writing tasks and give some advice and reinforcement.

Lesson Plan for Controlled Group

(Period 9-12)

General Objectives

1. The students are able to comprehend the text.
2. The students are able to write an essay in terms of discussion presenting information for the readers to agree with them.

Terminal Objectives

1. The students are able to create a new topic and some supporting details.
2. The students are able to tell the meaning of the vocabulary.
3. The students are able to write the new text grammatically.

Content

We should not drink coffee.

Vocabulary

effect	drug	awake
important	usual	alive
according to	nervous	dangerous
reason		

Grammar

If + present simple tense, present simple/ future simple tense
 according to + noun
 other + noun (plural)
 comparative degree

Teaching Activities

1. The teacher begins the lesson by telling about the discussion essay and how to write.
2. The teacher tells the objectives of the lesson.
3. The teachers reviews the knowledge of vocabulary and grammar which is about present simple tense.
4. The teacher presents the text accompanying the pictures.
 Then ask some questions from the text.
5. The teacher helps the students to comprehend the text by explaining sentence by sentence and grammar.
6. Let the students write their own essay interms of discussion by following the example.
7. The teacher corrects the students' writing tasks and give some advice for the students to rewrite the better ones.
8. Evaluate the students' ability by checking their rewritten works.
9. The teacher assigns the students to write one more text.

Content**We should not drink coffee.**

Coffee causes more bad effects than good effects. Most people do not think of coffee as a drug. But, in fact, it is a drug and it has important effects on your body. Coffee can help you stay awake when you are driving or working. But it can also keep you awake at night when you want to sleep. Coffee makes some people feel more alive so they can work better and longer. Other people feel more nervous when they drink coffee. Their hearts work harder than usual. If you drink too much coffee, it can cause a stomachache. If you drink every day, you have to add more and more coffee to stay awake for work because coffee is a drug. After your hard sleep, you will be tired when you get up. Coffee is dangerous to your body so you should not drink coffee according to the reasons above.

The pictures used for this lesson plan.

The texts given for students to choose.

Is it a discussion genre?

(1)

Jogging is good for your health for a few reasons. It is especially good for your heart. If you do it a few days a week, your heart will be stronger. It is also good for your legs. And many people believe it is good for your mind. Have you started jogging yet?

(Discussion genre)

Is it a discussion genre?

(2)

It is easy to make a good cup of tea. Just follow these steps. First, boil some water. Next put some hot water in the tea pot to warm it, need one teaspoon of tea leaves for each cup of tea you want. Then pour the boiling water into the tea pot. Cover the pot and wait for a few minutes. Now the tea is ready to drink.

Is it a discussion genre?

(3)

The first people to grow coffee beans lived in the Middle East. The Persians, Arabs and Turks were drinking coffee many hundreds of years ago. Then, in the 1600s, Europeans learned about coffee. They quickly learned to like it. Soon there were coffee houses in many European cities. Europeans took coffee with them when they traveled to new countries. That is how people in other parts of the World learned about coffee. Now coffee is very popular in North and South America, in Africa and in parts of Asia.

Lesson Plan for Experimental Group (Period 13-16)

General Objectives

1. The Students are able to comprehend the discussion genre text.
2. The Students are able to write their own discussion genres.

Terminal Objectives

1. The students are able to tell the main idea of the text or the aim of the writer.
2. The students are able to make a diagram to show the details of the text or to show the reasons supporting the main idea.
3. The students are able to tell the linguistic features of the discussion genre from the text and also give some examples of their own.
4. The students are able to discuss and organise their own discussion genre according to their own idea through the diagram they have made and the appropriate use of linguistic structure.

Content

We should make our city clean.

Voabulary

development	pollution	civilized
however	crowded	really
polluted	notice	developed
duty		

Grammar

every + noun (sing.) + verb (sing.)

someone + say(s) that + ... sentence ...

something + (be) + caused by + noun

it is (one's) duty to + verb₁

Teaching Activities

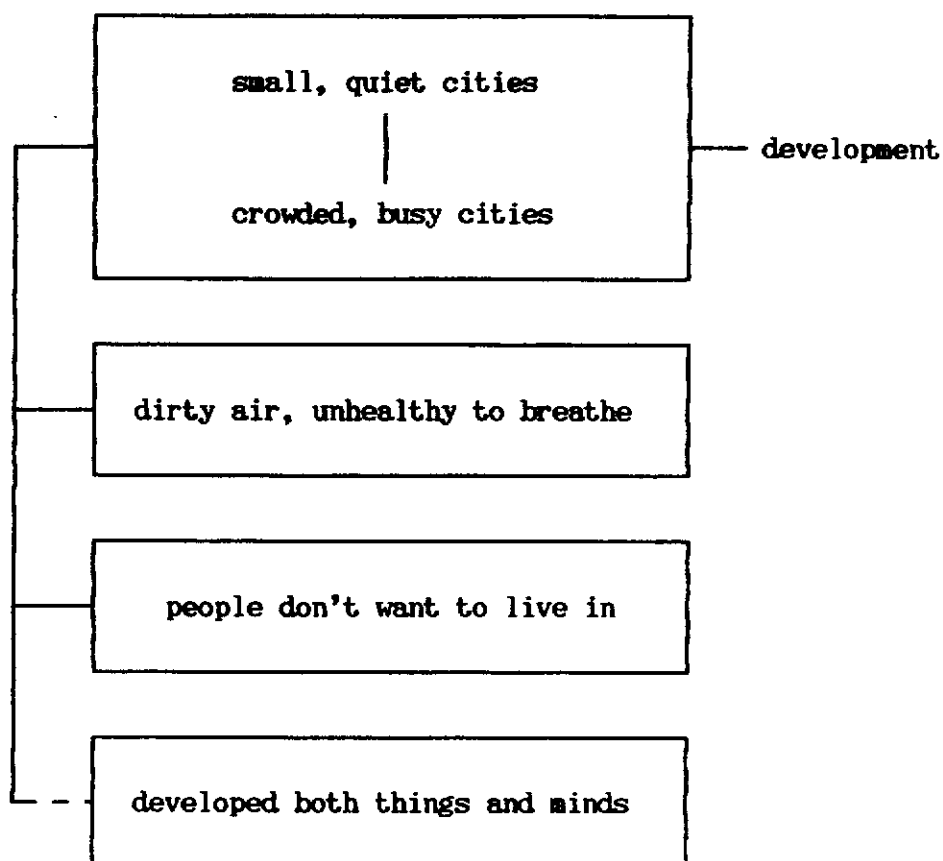
1. The teacher begins the lesson by telling something about writing, for example, the students' attitude toward writing and the writing experience. The the teacher presents the text accompanying the pictures.

2. The teacher identifies and discusses some difficult words to the students.

3. The teacher asks about the text such as what the writer's aim is and what reasons supporting the main ideas are.

4. Let the students choose the same type of text (genre) from some examples given by the teacher.

5. The teacher and the students make a diagram for catching the information of the text together. For more conveniencé, the teacher have sentence blocks for the students to arrange.

Example

6. The teacher and the students arrange the Sentence blocks together according to the steps which are introduction, reasons to back up the main idea and the final sentence to emphasize the writer's aim.

7. The teacher and the students figure out some key words of discussion genre such as the words showing that the information is reliable, people really notice...'. .

8. The teachers asks opinions from the students to generate the diagram of a new text together. The text must be a discussion genre

according to the example. Try to present reasons in order that the readers will agree with the writer.

9. Let the students practice in pair by exchange the roles of telling and asking. Then make their own diagram of discussion genre.

10. Divide the students into 5 groups to share ideas of each pair and then discuss to choose a diagram of a pair in the group to write on the chart. The students in the group should check and correct some mistakes before writing the best work of their group.

11. Present the charts of each group to class for some better advice.

12. Each student write their own discussion genre from the diagram in the chart of their group.

Teaching Aids

1. Text sheets and pictures.
2. Blank charts and colour pens.

Evaluation

1. Observe the students' discussion and participation with the teacher and their friends.
2. Check their writing tasks and give some advice and reinforcement.

Lesson Plan for Controlled Group

(Period 13-16)

General Objectives

1. The students are able to comprehend the text.
2. The students are able to write an essay in terms of discussion presenting information for the readers to agree with them.

Terminal Objectives

1. The students are able to create a new topic and some supporting details.
2. The students are able to tell the meaning of the vocabulary.
3. The students are able to write the new text grammatically.

Content

We should make our city clean.

Vocabulary

development	pollution	civilized
however	crowded	really
polluted	notice	developed
duty		

Grammar

every + noun (sing.) + verb (sing.)

someone + say(s) that + ... sentence ...

something + (be) + caused by + noun

it is (one's) duty to + verb₁

Teaching Activities

1. The teacher begins the lesson by telling about the discussion essay and how to write.

2. The teacher tells the objectives of the lesson.

3. The teachers reviews the knowledge of vocabulary and grammar which is about present simple tense.

4. The teacher presents the text accompanying the pictures.
Then ask some questions from the text.

5. The teacher helps the students to comprehend the text by explaining sentence by sentence and grammar.

6. Let the students write their own essay in terms of discussion by following the example.

7. The teacher corrects the students' writing tasks and give some advice for the students to rewrite the better ones.

8. Evaluate the students' ability by checking their rewritten works.

9. The teacher assigns the students to write one more text.

Teaching Aids

Text sheets and pictures.

Evaluation

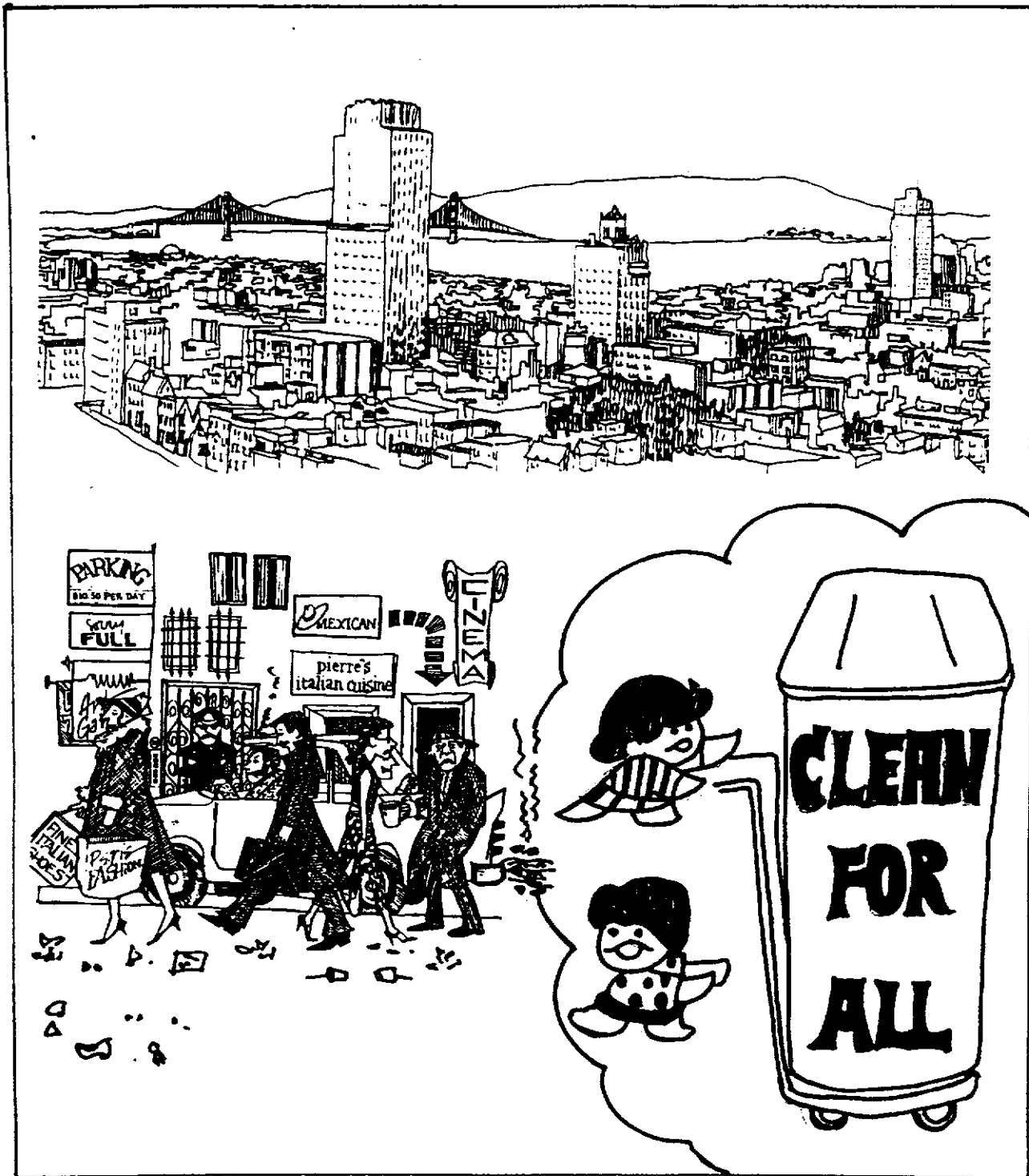
1. Observe the students' participation with class activity.
2. Check the students' writing tasks and correct them.

Content

We should make our city clean.

Not every city wants development. Most people say that development changes something to be more civilized. Development changes small and quiet cities to crowded and busy cities. Development often changes clean air to polluted, dirty air that is unhealthy to breathe. Air pollution is caused by car and factory smoke. People really notice air pollution in big or crowded cities. Many people today do not want to live in developed areas. They want to live where the air, water, and earth are clean and pure. However, the clean and pure places are becoming harder and harer to find. It is our duty to help one another to make our city clean and to make our citty developed both in things and minds.

The pictures used for this lesson plan.

The texts given for students to choose.

Is it a discussion genre?

(1)

Large forests are important to us in many ways. They give us wood for building and heating. They are a home for many kinds of plants and animals. And for many city people, forests are a place to go for a vacation. People can learn about nature there. They can breathe fresh air and sleep in a quiet place. But there is one more reason why forests are important for everyone. The leaves on the trees in a forest help clean the air. Dirty air is a problem in many parts of the world. Without our forests this problem might be much worse. Therefore, we have enough reasons to keep our forests by now.

(Discussion genre)

Is it a discussion genre?

(2)

There are many different kinds of pollution. One kind is air pollution. This usually is a problem over cities. Water pollution is another problem. It is found in rivers, lakes and near farms. And finally, there is even noise pollution, especially in crowded cities.

Is it a discussion genre?

(3)

In the United States, poor city children are often ill because of their diet. Some children do not get enough food. Sometimes they do not get healthy food. Poor health is also caused by bad housing. The apartments may not have heat in the winter or fresh air in the summer. Poor health may also be the result of dirty water. Or it may be caused by crowded apartments and crowded schools.

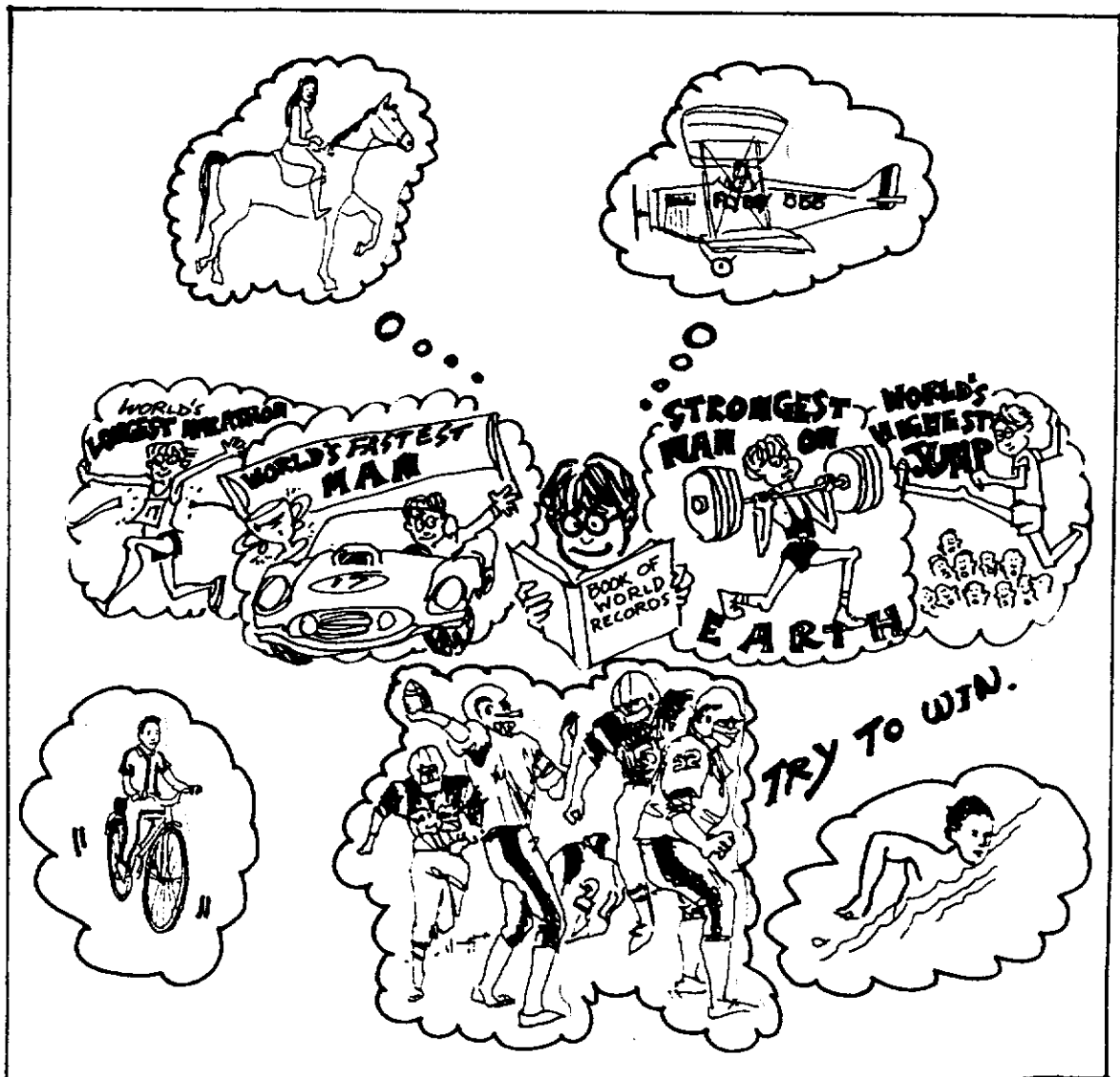
ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถในเชิงทักษะการของการเขียนภาษาอังกฤษ
(อรรถลักษณะเชิงอภิปราย)
- แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถเชิงพัฒนาการ
ของการเขียนภาษาอังกฤษ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เวลา 1 ชั่วโมง

Directions : Look at the picture. Write about 100 words to make people like playing sports. Try to give reasons supporting the idea. (100 marks), Content 30, Organization 20, Vocabulary 20, Language Use 25, Mechanics 5.

แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มี 20 ข้อ

จุดประสงค์ เพื่อวัดความรู้สึกนึกคิดที่นักเรียนมีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ (ให้นักเรียนตอบคำถามด้วยความจริงใจ เป็นไปตามความรู้สึกนึกคิดของนักเรียน แบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนหรือผลการเรียนของนักเรียนทั้งสิ้น) ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ในช่อง "เห็นด้วย" หรือ "ไม่เห็นด้วย" ในแต่ละข้อคำถาม

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
0	นักเรียนคิดว่า วิชาการเขียนภาษาอังกฤษไม่จำเป็นสำหรับคนไทย		✓

แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
1	นักเรียนอยากได้ถึงชั่วโมงการเขียนภาษาอังกฤษเร็ว ๆ		
2	นักเรียนเลือกเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษด้วยความจำใจ		
3	วิชาการเขียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่นักเรียนเห็นว่ายาก จึงเกิดความท้อแท้		
4	นักเรียนนึกคิดว่า เมื่อเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษแล้ว นักเรียนสามารถนำไปใช้งานชีวิตประจำวันได้		

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
5	นักเรียนคิดว่า เมื่อเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีจะช่วยให้เรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีด้วย _____		
6	นักเรียนไม่ชอบเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนคิดเรื่องที่จะเขียนไม่ออก _____		
7	เมื่อนักเรียนได้รับมอบหมายให้เขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนจะรู้สึกกลัวว่าจะทำไม่ได้ _____		
8	นักเรียนชอบและอยากเขียนจดหมายบันทึกส่วนตัวหรือผูกเรื่องราวเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนมีเวลาว่าง _____		
9	นักเรียนอยากพิสูจน์ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของตนเอง เมื่อถึงชั่วโมงเรียนการเขียนภาษาอังกฤษ _____		
10	นักเรียนจะทำงานที่ไม่ต้องเขียนภาษาอังกฤษ เมื่อนักเรียนจดเป็นผู้นำ _____		
11	นักเรียนคิดว่าการเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต้องใช้การประกอบอาชีพ _____		
12	นักเรียนคิดว่า การจะเขียนภาษาอังกฤษให้ดี ไม่จำเป็นต้องคิดถึง หรือร่างเป็นภาษาไทยก่อน _____		
13	นักเรียนคิดว่า นักเรียนคงเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ดี เพราะนักเรียนท่องจำไวยากรณ์ยาก ๆ ไม่ได้ _____		
14	นักเรียนคิดว่า การเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นการไม่เพียงพอ _____		
15	นักเรียนคิดว่า เมื่อมีโอกาสนักเรียนจะต้องเรียนการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม _____		

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
16	วันที่ไม่ได้เรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนรู้สึก สบายใจ _____		
17	นักเรียนคิดว่า การเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษทำให้สุขภาพจิต ของนักเรียนเองแย่ลง _____		
18	นักเรียนคิดว่า การเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษได้เปิดโอกาส ให้นักเรียนพัฒนาความรู้ความสามารถ _____		
19	นักเรียนคิดว่า การเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษได้ประโยชน์ คุ้มค่า _____		
20	นักเรียนไม่อยากขาดเรียน เมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาการเขียน ภาษาอังกฤษ _____		

ภาคผนวก ก

- ตาราง 10 แสดงคะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
- ตาราง 11 แสดงคะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
- ตาราง 12 แสดงคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
- ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ
- กราฟแสดงคะแนนงานเขียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองทุก 2 สัปดาห์ จำนวน 4 ครั้ง

ตาราง 10 แสดงคะแนนความสามารถในเชิงทักษะการของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
1	70.50	88.00	17.50	306.25
2	67.50	80.50	13.00	169.00
3	62.50	81.50	19.00	361.00
4	58.00	59.00	1.00	1.00
5	57.50	75.50	13.00	169.00
6	57.00	77.00	20.00	100.00
7	56.00	79.50	23.50	552.25
8	54.50	66.00	11.50	132.25
9	51.50	55.50	4.00	16.00
10	49.00	67.00	18.00	324.00
11	49.00	52.00	3.00	9.00
12	44.50	60.50	16.00	256.00
13	39.50	49.00	9.50	90.25
14	37.50	55.00	17.50	306.25
15	35.00	44.50	9.50	90.25
16	34.00	46.50	12.50	156.25
17	34.00	49.00	15.00	225.00
18	34.00	67.00	33.00	1,089.00
19	34.00	65.00	31.00	961.00
20	34.00	44.00	10.00	100.00]

$$\Sigma D = 297.50$$

$$\Sigma D^2 = 6,513.75$$

ตาราง 11 แสดงคะแนนความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	D ²
1	70.50	85.50	15.00	225.00
2	67.50	79.50	12.00	144.00
3	62.50	85.00	22.50	506.25
4	58.00	77.00	19.00	361.00
5	57.50	70.00	12.50	156.25
6	57.00	84.00	27.00	729.00
7	56.00	84.50	28.50	812.25
8	54.50	88.50	34.00	1,156.00
9	51.50	89.00	37.50	1,406.25
10	49.00	67.50	18.50	342.25
11	49.00	65.00	16.00	256.00
12	44.50	69.00	24.50	600.25
13	39.50	70.50	31.00	961.00
14	37.50	75.00	37.50	1,406.25
15	35.00	59.00	24.00	576.00
16	34.00	71.00	37.00	1,369.00
17	34.00	67.00	33.00	1,089.00
18	34.00	61.50	27.50	756.25
19	34.00	72.50	38.50	1,482.25
20	34.00	59.00	25.00	625.00

$$\Sigma D = 520.50$$

$$\Sigma D^2 = 14,959.25$$

ตาราง 12 แสดงคะแนนเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เลขที่	กลุ่มควบคุม		เลขที่	กลุ่มทดลอง	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
1	20	20	1	15	16
2	15	15	2	14	17
3	13	15	3	14	15
4	15	15	4	17	17
5	16	17	5	13	13
6	14	13	6	16	17
7	15	15	7	16	16
8	17	17	8	19	20
9	13	15	9	14	17
10	13	16	10	15	15
11	11	12	11	14	15
12	15	12	12	15	18
13	16	16	13	19	20
14	14	15	14	18	19
15	15	15	15	15	17
16	17	20	16	12	14
17	18	18	17	18	20
18	13	18	18	14	15

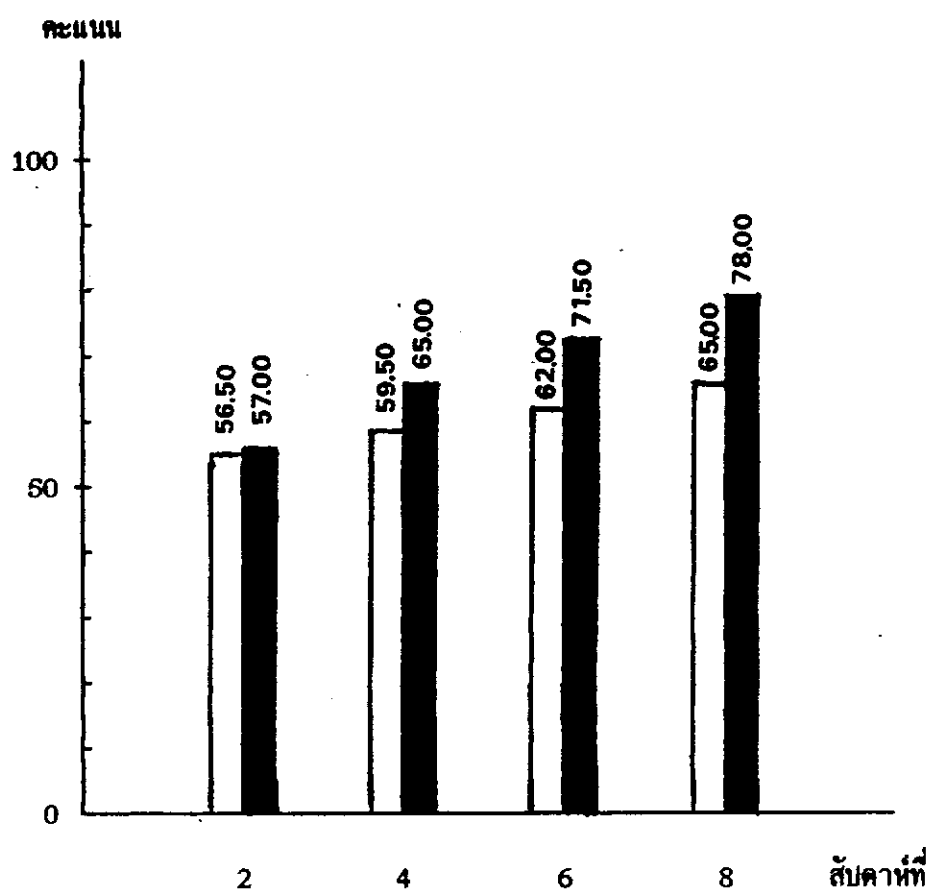
ตาราง 12 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มควบคุม		เลขที่	กลุ่มทดลอง	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
19	18	19	19	13	14
20	12	17	20	17	19

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
1	4.58	11	1.96
2	2.94	12	2.61
3	3.67	13	3.67
4	3.00	14	6.00
5	4.58	15	6.00
6	4.20	16	9.00
7	2.61	17	2.45
8	2.06	18	1.96
9	6.00	19	1.96
10	2.45	20	6.00

หมายเหตุ ค่า t มากกว่า 1.75 ทุกข้อ

หมายเหตุ

- หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของงานเขียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน
- หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของงานเขียนของนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน

ภาพประกอบ 5 กราฟแสดงคะแนนงานเขียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองทุก 2 ลำดับที่
จำนวน 4 ครั้ง

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางวิภาดา ประสารทรัพย์
เกิดวันที่	11 เดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช 2507
สถานที่เกิด	อำเภอบริบูรณ์ จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	40/590 ซอย ก/1 หมู่บ้านประชานิเวศน์ 3 ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 3
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอาจสามารถวิทยา อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2521 สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จากโรงเรียนหลักเมือง อ.เมือง จ.มหาสารคาม พ.ศ. 2526 สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน อ.เมือง จ.ขอนแก่น พ.ศ. 2530 สำเร็จปริญญาการศึกษามัธยมศึกษา (วิชาเอกภาษาอังกฤษ, วิชาโทโภชนาการ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม พ.ศ. 2531 สำเร็จปริญญาโทศึกษาศาสตร์บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช พ.ศ. 2535 สำเร็จปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (วิชาเอกมัธยมศึกษา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

**การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษ
และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3
ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนวธรรมชาติ
กับวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู**

**บทคัดย่อ
ของ
วิภาดา ประสารทรัพย์**

**เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
ธันวาคม 2535**

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ที่เลือกเรียนวิชาทักษะการเขียน (อ 061) จำนวน 40 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วทดสอบก่อนการทดลอง เพื่อจับคู่คะแนนที่เท่ากัน (Match-Pair) แล้วสุ่มอย่างง่ายให้ได้ 20 คู่ ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการวิจัยแบบ Nonrandomized Cotrol-Group Pretest-Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน (The Genre-Based Approach) กลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู (The Teacher's Manual) ใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนเป็นแบบให้นักเรียนเขียนเรียงความ โดยมีรูปภาพกำหนดคำให้ และแบบวัดเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test Dependent

ผลการทดลองพบว่า

1. ความสามารถในการเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถในการเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความสามารถในการเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. เจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนววรรณฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

**A COMPARATIVE ANALYSIS OF WRITING DEVELOPMENTAL ABILITY AND ATTITUDE
TOWARD WRITING ENGLISH OF MATTHAYOM SUKSA THREE STUDENTS THROUGH
THE INSTRUCTIONAL METHODS BASED ON GENRE-BASED APPROACH
AND ON THE TEACHER'S MANUAL**

AN ABSTRACT

BY

WIPADA PRASANSUPH

**Presented in partial fulfillment of the requirements for Master
of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University**

December 1992

The Purpose of this research was to compare Matthayom Suksa III Students' English Writing developmental ability and attitude toward English writing through the instructional method based on the Genre-Based Approach and on the Teacher's Manual.

The sample used in this research was 40 Matthayom Suksa III students who enrolled "Writing Skill" (E 061) course of Benjama Rachanusorn School, Amphoe Muang, Nonthaburi Province in Academic Year 1992. This sample was simply randomized and divided into experimental and control groups. Then pretested them and match 20 pairs of 2 groups who gained the same scores. The design of this research was Non-Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design. The experimental group was taught through the instructional method based on the Genre-Based Approach, whereas, the control group was taught through the instructional method based on the Teacher's Manual. Each group was taught with the same contents for sixteen 50 minutes' periods.

The instruments were the English Writing Developmental Ability Tests (Write an essay according to the given picture) and the 20-item Attitude toward English Writing Questionnaire.

A Statistical technique used in this research was only t-test Dependent

The results of this research revealed that:-

1. The English Writing Developmental Ability of the students taught through the instructional method based on the Genre-Based Approach between pretest and posttest was significantly different at the .01 level.

2. The English Writing Developmental Ability of the students taught through the instructional method based on the Teacher's Manual between pretest and posttest was significantly different at the .01 level.

3. The English Writing Developmental Ability of the Students taught through the instructional method based on the Genre-Based Approach and the Teacher's Manual was significantly different at the .01 level.

4. The Attitude Toward English Writing of the students taught through the instructional method based on the Genre-Based Approach and the Teacher's Manual was not significantly different.